

Jamsai

Jamsai
ทดลองอ่าน

Jamsai
ทดลองอ่าน

Jamsai
ทดลองอ่าน

改尽江山旧

ทาสหญิง
พลิกแผ่นดิน

1

ชิงเหยา 青垚 เขียน ลู่ผิงฮวา แปล

สำนักพิมพ์รัก

แรงกดดันหัวใจค่อยๆ ผ่อนลง นางเงยหน้าขึ้นช้าๆ ดวงตาที่กระจ่างบริสุทธิ์ตลอดมา มองเขาอย่างนิ่งอึ้ง เวลานั้นสีอื่นใดราวเลื่อนหายไป เหลือเพียงดวงตาที่ใสกระจ่าง เจิงตัวมองแววตาที่เคยอาฆาตแค้นซึ่งยามนี้เหลือเพียงความอ่อนแอ เขาก็มองไปจุ่มพิตที่ริมฝีปากนาง บดขยี้ให้ลึกซึ้งยิ่งขึ้น กระทั่งได้รับการตอบสนองอย่างอ่อนแอ นางสัมผัสได้ถึงเจตนาปลอบประโลมของเขา จึงสะอึกสะอื้นขึ้นมาแล้วจริงๆ

เจิงตัวปลดชุดตัวในบนร่างนางออก ดึงมือนางให้มาโอบอยู่รอบคอตน รับเอา น้ำตา และอาการสั่นสะท้านของนางเข้ามาอยู่ในอ้อมกอดทั้งหมด เจิงตัวจุ่มพิตและอ่อนโยนกับสตรีน้อยครั้งหนึ่งกลับเป็นข้อยกเว้น

เขาคิดแค่อยากปลอบประโลมนาง ทว่ากลับตระหนักอย่างลึกซึ้งว่าที่แท้แล้วตนก็เป็นฝ่ายได้รับการปลอบประโลมเช่นกัน

มากกว่ารัก ทาสทวิจพลิกแผ่นดิน 1

ชิงเหยา เขียน คู่พิ๋วฮวา แปล

《改尽江山旧》 Vol. 01

All rights reserved

Original story and characters created and copyright © Author: 青垚 Qing Yao

Thai edition rights under license granted by 文心信息諮詢工作室

(Wenxin Counseling Studio www.wenxinchuban.com)

Thai translation copyright © 2020 Jamsai Publishing Co., Ltd.,

Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2603-8

ภาพประกอบ 米朱弗玄

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคาชุดละ 639 บาท (2 เล่มจบ)

พินพูน

กระดาษปกนอมสายตา

ห่วงใยสายตาคูณ

www.greenread.com

คำนำ

สวัสดีค่ะทุกท่าน พบกันคราวนี้เรามีนิยายเนื้อหาเข้มข้นมาฝากกันอีกแล้ว รับรองว่าครบเครื่องครบรสแน่ๆ เพราะมีทั้งเรื่องการศึกษาสงคราม มิตรภาพ ปรินชา การเมือง ปรัชญา ความรัก ผสมผสานกันออกมาจนกลมกล่อม พระเอกนางเอกก็น่ารักไม่แพ้เรื่องอื่นๆ ของมากกว่ารักเลยคะ

เรื่อง 'ทาสหญิงพลิกแผ่นดิน' นี้จะกล่าวถึงเจิ้งตัว พระเอกของเราที่ออกรบรักษาดินแดนของแคว้นแคว้นไปทั่ว กระทั่งวันหนึ่งได้พบกับนางเอกของเราในสถานการณ์ที่นับว่าไม่ได้น่าประทับใจเท่าไรนัก เพราะนางเป็นเชลยศึกที่ถูกจับตัวมา เป็นทาสของชาวหูที่ว่ากันว่าไร้ค่ายิ่งกว่าหมูหมา ซ้ำร้ายยังเป็นทาสอันดับหนึ่งของผู้ที่ขึ้นชื่อเรื่องความวิปริต दुสิคะ ชีวิตของนางน่าสงสารขนาดไหน ต่อมาแม้ได้เจอกับพระเอกแล้วก็ยังไม่ได้สุขสบาย เพราะเจิ้งตัวไข่คนรักหยกถนอมบุปผาเสียเมื่อไหร่ ดังนั้นนางจึงโดนเขา...อ๊ย! เกือบหลุดปากเล่าออกไปซะแล้ว เขาเป็นว่าไปอ่านกันเลยดีกว่านะคะ เดี่ยวจะเผลอบอกมากกว่านี้แล้วจะไม่ลุ่นไม่สนุกเอา

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

- * เฉิงตัว/จิ้งหยวนชินอ่อง อ่องสูงศักดิ์ผู้มีฐานะเป็นถึงอนุชาร่วมมารดาของฮ่องเต้
รั้งตำแหน่งแม่ทัพใหญ่ ข้าราชการทั้งปวงและปู้ อุนนิสย
รอบคอบหลักแหลม เด็ดขาด
- * ฉางฉา ทาสอุ้มเลี้ยงของชีวิตอ่อง อายุราวสิบเจ็ดสิบแปดปี
มีดวงตาสีน้ำเงินความจางๆ ดงามทว่าเป็นใบ้ เฉลียว
ฉลาด คล้ายจะเก็บซ่อนความลับไว้มากมาย
- * จ้าวลุ่น สหายสมัยเด็กของเฉิงตัว
- * ตงฟางฮู้ บุคคลลึกลับที่อาศัยอยู่ในหุบเขาไฉ่หนาม มีชื่อเสียง
อย่างมากในหมู่ชาวบ้าน
- * เฉิงจิ้น องค์หญิงสิบสาม น้องสาวต่างมารดาของเฉิงตัว

สำนักพิมพ์พีแอนด์ไอ ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยายชุดมากกว่ารักได้ที่

www.facebook.com/morethanlovebook

7

ในยามที่ดวงอาทิตย์คล้อยไปทางทิศตะวันตก ปรางค์ผู้ในทราย
สี่เหลือองลอยกระจายฟุ้งริมสองข้างทาง หนึ่งคนหนึ่งม้าควบตะบึงมา
อย่างรวดเร็ว

วันนี้เป็นวันที่มีตลาดของเมืองเล็กๆ บริเวณชายแดนแห่งนี้ เพราะ
ใกล้สิ้นปีแล้ว ตลาดจึงคึกคักกว่าที่ผ่านมา อานม้า บังเหียน เสี่ยงอาหาร
เครื่องนุ่งห่ม เครื่องประดับ นับได้ว่ามีทุกอย่างที่ควรมี เสี่ยงกับม้าที่ดัง
อย่างเร่ร่อนดังดูดยาตาผู้คนให้ทยอยมองไปตามๆ กัน ม้าตัวนั้น
แข็งแรงกำยำ บนหลังม้าม้าคือบุรุษอ่อนเยาว์สวมชุดสีเขียวผู้หนึ่ง มือซ้าย
กดดาบ มือขวาคุมบังเหียน บริเวณหว่างคิ้วดูเฉยชา คล้ายกำลังครุ่นคิด
ถึงบางสิ่ง ทุกคนต่างเบี่ยงตัวหลบทางให้เขา เพียงชั่วพริบตาแม็ก
ก็วิ่งผ่านเส้นทางคับแคบที่เรียงรายไปด้วยแผงสินค้า เหลือไว้เพียงฝุ่น
ลอยคลุ้ง

ผู้คนมองร่างที่ห่อหุ้มไปด้วยฝุ่นพร้อมสายหน้า ในเวลาสั้นๆ ตลาดก็กลับมาอยู่ในบรรยากาศผ่อนคลายท่ามกลางความวุ่นวายอีกครั้ง

ภายในร้านน้ำชาเล็กๆ แห่งหนึ่งริมถนน มีคนนั่งพักกระจัดกระจายอยู่ห้าหกคน บุรุษที่แต่งกายเป็นนายพรานเคาะกระบอกยาสูบ เอ่ยปากขอยืมที่จุดไฟจากชายชราซึ่งนั่งดื่มชาอย่างเอื่อยเอื่อยอยู่ด้านข้าง ขณะส่งสายตาไปทางแผ่นหลังของบุรุษอ่อนเยาว์บนหลังม้าผู้นั้น ชวนพูดคุย "ดูท่าจะเป็นคนจากเมืองหลวง"

"ใช่กระมัง องค์หญิงสิบลสามกำลังเสด็จมาแล้ว เมื่อวานแม่ทัพเจ้าได้ถ่ายทอดคำสั่งให้ตั้งแต่วันพรุ่งนี้ต้องเพิ่มความเข้มงวดภายในเมือง ห้ามผู้คนออกมาเดินเล่นบนถนน เพราะองค์หญิงจะเสด็จออกนอกชายแดนจากที่นี่" ชายชราจิบชาไปอีกหนึ่ง ก่อนจะเล่าเสียงราบเรียบ

"โอ๊ะ! บอกตามตรงนะท่านปู่ ข้าโตมาจนอายุปุ่นนี้ยังไม่เคยเห็นขุนนางท้องถิ่นมาก่อน ยิ่งไม่ต้องพูดถึงน้องสาวของฮ่องเต้ ได้ยินคนในเมืองหลวงเล่าลือกันว่าองค์หญิงพระองค์นี้เป็นหญิงงามอันดับหนึ่งในได้หล้า..."

"เฮอะ!" ชายชราสายหน้าอย่างไม่แยแส "แล้วจะอย่างไร ต่อให้เป็นหญิงงามอันดับหนึ่งในได้หล้าก็ถูกส่งไปแต่งเป็นชายาประมุขข่านของตาเฒ่าอายุห้าสิบลสามอยู่ดี"

"ฮ่า ท่านปู่กำลังจิจจายอยู่หรือนี่ จิจจายอยู่ชัดๆ" เอ่ยจบก็หัวเราะฮาๆ ออกมา

ชายชราสลักเบาๆ กระแอมกระไอพูดว่า "ตาเฒ่าหนูที่รับมืดยาก ยิ่งกว่าข้ามากนัก ข้าดูแล้ว ไม่เห็นนี่จะเหมือนการแต่งงานที่ตรงไหน ทหารมากมายถึงเพียงนี้ ต่อให้แต่งไปแล้วก็เชื่อว่าจะจบปัญหาได้ แค่นี้"

นายพรานผู้นั้นตื่นตกใจ ถามเสียงเบาด้วยสีหน้าอมทุกข์ "อะไรกัน หรือว่าจะมีสงครามอีกแล้ว?"

"พุดยาก ตอนนี่ทหารม้าชาวหู* หนึ่งแสนนายตั้งทัพอยู่ที่ชายแดน ทางเหนือของเยียนโจว ชิวถู่เองที่เป็นผู้นำทัพคือแม่ทัพอันดับหนึ่งของ ประมุขชานหูตี ปีนั้นที่เขายกทัพบุกเข้าโจมตีเมืองทางใต้ของเยียนโจว เช่นฆ่าไปตั้งกี่คนกันแล้ว" ชายชราลูบหน้าอก

เมื่อได้ยินเขาพูดเช่นนี้ ทุกคนที่นั่งฟังอยู่ต่างก็รู้สึกสะเทือนใจขึ้นมา อย่างห้ามไม่ได้

บริเวณมุมร้านมีโต๊ะเก้าอี้ที่เปราะเปื้อนไปด้วยรอยน้ำชาเป็นต่างดวง ตัวหนึ่ง มันช่วยขับเน้นให้ชุดของเด็กสาวที่นั่งอยู่ดูสดใสมากขึ้น นาง ก้มหน้าฟังบทสนทนาสัพเพเหระเจี๊ยบๆ ครู่หนึ่ง ก่อนจะหันไปมองทางที่ บุรุษอ่อนเยาว์ผู้นั้นรีบเร่งควมม้าผ่านไป แล้วหันหน้ากลับมาเฝ้ากับ สหายร่วมโต๊ะผู้สวมชุดเนื้อหยาบสีน้ำเงิน "พี่ชาย องค์หญิงที่เสด็จมา แต่งงานผู้นั้น ได้ยินมาว่าเป็นหญิงงามอันดับหนึ่งในใต้หล้า"

บุรุษชุดน้ำเงินแม้จะสวมผ้าเนื้อหยาบ ทว่าหน้าตาหล่อเหลาสภาพ ดูอายุเพียงยี่สิบห้ายี่สิบหกปี แต่แววตากลับมีความสงบเยือกเย็นที่ ไม่เข้ากับใบหน้า แม้เขาจะแต่งกายคล้ายชาวนา แต่หน้าตาบุคลิกเหมือน

* ชาวหู เป็นคำที่ใช้เรียกชนเผ่าต่างๆ ทางเหนือและตะวันตกของจีนในสมัยโบราณที่ไม่ใช่ชาวจีน

บัณฑิต เขาไม่ได้สนใจเด็กสาว เพียงโยนกำก้านชื้อเฉ่า* ในมือลงบนโต๊ะ
"พี่ชาย ข้าอยากเห็นว่าหญิงงามอันดับหนึ่งในใต้หล้าหน้าตาเป็น
เช่นไร" เด็กสาวชุดแดงยิ้มสดใส

บุรุษสวมชุดเนื้อหยาบได้ยืดยางนั้นก็เงยหน้าถลึงตาไล่ นาง ทว่า
น้ำเสียงยังคงราบเรียบ "อย่าเหลวไหล" เขายื่นมือออกไปรวบกำก้านชื้อเฉ่า
ขึ้นมา หัวคิ้วขมวดเข้าหากัน

เด็กสาวมองดูกำก้านชื้อเฉ่าเหล่านั้น "ท่านกำลังเสียงทายหรือ"

"อืม"

"เสียงทายเรื่องใด"

อีกฝ่ายไม่ตอบ เอาแต่มองฝุ่นข้างทางที่ตกลงมาอย่างอ้อยอิ่ง
เขาทอดสายตามองออกไปนอกชายคา ชาวบ้านยังคงดำเนินกิจวัตร
ประจำวันตามปกติ แม้จะมีชีวิตชีวา แต่กลับเป็นเพียงภาพทิวทัศน์
ที่นิ่งค้างของฟ้าดินอันกว้างใหญ่ ไม่ต่างอะไรกับภาพสายลมसारทกลาง
ทะเลทรายบนภพवादน้ำหมึก นับว่างดงาม ทว่างดงามไม่ผันแปร
นับพันปี

"พี่ชาย!" เด็กสาวชุดแดงร้องเรียก บนดวงหน้างดงามสะท้อน
ความไม่พอใจต่ออาการใจลอยของอีกฝ่าย

บุรุษสวมชุดเนื้อหยาบลุกขึ้นยืน เดินไปที่ประตูร้านน้ำชา เงยหน้า
มองก้อนเมฆสีเทาบนผืนฟ้า ก่อนริมฝีปากจะคลี่ออกเป็นรอยยิ้มที่มี
ความหมายลึกซึ้ง เขาเอ่ยอย่างคลุมเครือ "ไม่มีอะไร เจ้าสวมเสื้อผ้า

* ชื้อเฉ่า (Yarrow) เป็นพืชยืนต้น ใบเรียวยาวแหลม ก้านหนึ่งอาจออกดอกเล็กๆ ได้ถึงสิบหกดอก มีพิษเล็กน้อย
สามารถนำไปใช้ระงับปวด แก้พิษ ห้ามเลือดได้ นอกจากนี้ในสมัยโบราณยังนำก้านมาใช้ในการทำนาย
อีกด้วย

ให้หนาขึ้นหน่อยเถอะ ฟ้ากำลังจะเปลี่ยนไปแล้ว"

ค่ายทหารของแม่ทัพจ้าวสุน้อยอยู่นอกเยียนโจวไปสิบห้าหลี่* ทหารสามหมื่นนายที่ประจำการอยู่ที่นั่นล้วนเป็นผู้ชำนาญการรบที่สยบศัตรูไปทั่วมาหลายปี ยามนี้ภายในกระโจมของจ้าวสุน้อยมีคนสองคนซึ่งต่างมีสภาพเหน็ดเหนื่อยจากการเดินทาง หนึ่งในนั้นยืนค่อนเข้าไปด้านในกระโจม รูปร่างสูงใหญ่แข็งแรง ใบหน้าคมสัน ร่างกายที่สูงตระหง่านราวกับหอคอยทำให้กระโจมดูคับแคบลง เขาโค้งคำนับไปทางตั้ง เอ่ยว่า "กระหม่อมเพิ่งไปสืบข่าวมาจากในกองทัพ บรรดาแม่ทัพสายตรงของพวกเราต่างรับรู้แล้ว ว่าไม่กล้ารบจนแม่ทัพพาวุโสสกุลจ้าวกับสกุลหลี่"

ผู้ที่นั่งอยู่บนตั่งขยับตัวลุกขึ้นยืน คบเพลิงที่สองมาจากข้างหลัง ขับแน่นองคาพยพพล่อเหลา ชูดเข้ารูปลีดำทำให้รูปร่างของเขายิ่งดูสูงเพรียวมากขึ้น คนผู้นี้สะบัดชายเสื้อเดินไปที่ปากกระโจม เลิกม่านไปด้านข้าง มองความเคลื่อนไหวของภายนอก เอ่ยคล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้ม "ตาเฒ่าเหล่านี้ล้วนมากประสบการณ์ กระทำการสุขุมหนักแน่น ข้าเองก็ไม่สะดวกจะไปบังคับเต็มที่ โดยเฉพาะครั้งนี้เป็นการกระทำลับหลังราชสำนัก"

บุรุษร่างสูงใหญ่คล้ายล้งเลอยู่บ้าง "พวกเราจะทำเช่นนั้นจริงๆ หรือพะยะคะ"

บุรุษชุดดำเล็กคิ้วขึ้น "ทำไมกัน กลัวรี"

บุรุษร่างสูงใหญ่ส่ายหน้า "มิได้กลัวพะยะคะ! แต่ฝ่าบาทไม่ได้มี

* หลี่ (ลี้) เป็นหน่วยวัดระยะทางของจีน เทียบระยะทางประมาณ 500 เมตร

พระราชโองการ..."

บุรุษชุดดำแค้นเสียงเบา ปล่อยม่านกระโจมลงพร้อมหันกลับมา "ตอนแรกที่มีการปรึกษากันเรื่องนี้ ข้าก็คัดค้านสุดกำลังแล้ว แต่สงครามที่หนานสวี่เร่งด่วน ขุนนางในราชสำนักพวกนั้นหาหรือกันไปหาหรือกันมาก็คิดวิธีการเช่นนี้ออกมา ข้าเร่งรีบเดินทางกลับเมืองหลวง แต่ตัวคนกลับถูกส่งไปแล้ว พระราชดำริของฝ่าบาทคือทรงต้องการปลดปล่อยพวกชนดกเหล่านั้นส่งบลงก่อนสักสองวัน รอราชสำนักยื่นมือออกมาได้ค่อยจัดการพวกเขา ฝ่าบาททรงเป็นฝ่าบาท ทรงคิดคำนวณเพื่อบ้านเมืองไม่ว่าอะไรก็ล้วนสละได้ แต่ข้ายอมไม่ได้"

บุรุษร่างสูงใหญ่ครุ่นคิด "พระราชดำริของฝ่าบาทก็เชื่อว่าไม่มีเหตุผล บ้านเมืองทำสงครามต่อเนื่องมาหลายปี กำลังแคว้นไม่เพียงพอ หากยังทำสงครามกับทางเหนือขึ้นมาอีก เกรงว่าจะแบกรับความเสียหายเช่นนี้ไม่ไหว"

บุรุษชุดดำส่ายหน้าน้อยๆ "เรื่องนั้นก็ต้องดูว่าจะสู้อย่างไร สู้ไม่ไหวก็จะขายน้องสาวอย่างนั้นหรือ! เช่นนั้นฮ่องเต้พระองค์ก่อนจะมีพระโอรสไปเพื่ออะไร หากต้องส่งเด็กสาวไปหยูย้งสงคราม ข้าเองก็ไม่มีหน้าจะเป็นแม่ทัพใหญ่ ควบคุมทหารทั้งสามเหล่าทัพอีกต่อไปแล้ว"

ในระหว่างที่พูดคุยกัน ม่านกระโจมก็ขยับไหว ผู้ที่เดินเข้ามาคือ จ้าวสุ่นที่สวมชุดเกราะครบชุด ภายในกระโจมที่ปิดมิดชิด แสงคบเพลิงส่องโบนั้หน้าที่ตากแดดจนดำมะเ้มื่อมของเขาแลดูคล้ายสำริดที่แข็งกระด้าง แต่เมื่อเขาเลิกคิ้วขึ้นกลับมีชีวิตชีวาเป็นพิเศษ เขากวาดตามองภายในกระโจม ก่อนก้มตัวค้อมคำนับให้บุรุษชุดดำ "กระหม่อมมาช้า ขอท่านอ่

โปรดอภัย"

บุรุษชุดดำยิ้มน้อยๆ โบกมือเอ่ยว่า "ลุกขึ้น" เขาก็คือจิ้งหย่นชินอ่อง*
เจิ้งตัวนั่นเอง

จ้าวสุ่นลุกขึ้นทันที "กระหม่อมเรียกตัวคนที่ท่านอ่องทรงต้องการ
มาหมดแล้ว ล้วนกำลังรอฟังคำสั่งอยู่ที่กระโจมหลัก นอกจากนี้เจ้าเหริน
ยังกลับมาแล้วพะยะค่ะ"

เจิ้งตัวสะบัดชายเสื้อนั่งลง ผงกศีรษะ "ให้เขาเข้ามา"

บุรุษอ่อนเยาว์ชุดเขียวฉลุเข้ามาในกระโจม คุณเข่าข้างหนึ่งคารวะ
ก่อนจะกอดดาบแล้วลุกขึ้นยืน

เจิ้งตัวเอ่ยถาม "เป็นอย่างไบบ้าง"

บุรุษอ่อนเยาว์ตอบกลับเสียงนอบน้อม "กระหม่อมตรวจตรา
ด้านทั้งเก้าแห่งตลอดชายแดนเยียนโจวตามที่พระองค์ทรงสั่ง พบว่า
ไม่มีความเคลื่อนไหวใด ระยะนี้ทหารม้าชาวหุอยู่ห่างจากแนวป้องกัน
ไปห้าหลี่ เป็นเพราะเมื่อสองวันก่อนราชสำนักเห็นชอบเรื่องการแต่งงาน
พวกเขาคาดเดาว่าพวกเราไม่ต้องการทำสงครามแล้ว การป้องกันจึง
หย่อนยานลง ในหมู่บ้านที่อยู่ห่างออกไปเล็กน้อยของเยียนโจวยังมี
ชาวบ้านจับจ่ายซื้อของวันปีใหม่ออยู่เลยพะยะค่ะ"

"เช่นนั้นจึงดี อย่าให้พวกเขาารู้เรื่องที่เข้ามา" เจิ้งตัวยิ้ม มือหนึ่ง
เคาะเบาๆ อยู่บนโต๊ะ เขานิ่งเงียบไปครู่หนึ่ง ก่อนร้องเรียกอย่างกะทันหัน
"หยางไหย่วหลิน"

"พะยะค่ะ" บุรุษร่างสูงใหญ่ขานรับ

* ชินอ่อง เป็นตำแหน่งเชื้อพระวงศ์ชายลำดับที่หนึ่ง โดยมากผู้ที่ได้รับตำแหน่งนี้จะเป็นพระโอรส พระเชษฐา
หรือพระอนุชาของฮ่องเต้

"ทางองค์หญิงสิบสามเตรียมการเป็นอย่างไรบ้างแล้ว"

"กระหม่อมสั่งให้เจ้อชีวคุ้มกันกลับเมืองหลวงไปแล้วพะยะค่ะ จดหมายที่เขียนด้วยลายพระหัตถ์ของท่านองค์ก็ได้ฝากองค์หญิงให้ทรงนำกลับไปถวายให้ฝ่าบาทแล้วเช่นกัน"

เจิ้งตัวผวกศีรษะเอ่ย "อืม เจิ้งจิ้นฉลาด เมื่อได้พบเสด็จพี่จะต้องอธิบายเจตนาของข้าได้อย่างดีเป็นแน่" เมื่อพูดจบก็เงยหน้ามองไป ทว่ากลับเห็นทั้งหยางไหยวหลินและจ้าวสุ่นต่างมีสีหน้ากังวล เขาคดีอึมเอ่ยเสียงนุ่มนวลขึ้น "ตอนที่ยังไม่ทำสงคราม เสียงถกเถียงในราชสำนักย่อมไม่หมดไม่สิ้น แต่พอทำสงคราม ทุกอย่างก็ขึ้นอยู่กับข้าแล้ว ดังนั้นผู้ก่อนแล้วค่อยว่ากัน!"

หลังจากนั้นอีกสองวันในราตรีที่มีดมิดที่สุด หยางไหยวหลินนำทหารอ้อมทัพหน้าของชีวถู่ฮอง ตลอดทั้งคืนทหารม้าเบา* รุกอ้อมไปสองร้อยหลี่แล้วบุกเข้าโจมตีค่ายใหญ่ของชีวถู่ฮองตรงๆ ส่วนทหารของจ้าวสุ่นดีเข้าทางปีกซ้ายของทัพชีวถู่ฮอง ตัดขาดทัพทางซ้ายของชีวถู่ฮองออกจากทัพใหญ่ ไล่ต้อนอีกฝ่ายไปจนถึงฝั่งตะวันตกของเยียนโจว ชิวถู่ฮองไม่ทันรับมือจึงได้แต่หลบหนีขึ้นเหนืออย่างรีบร้อน ไม่อาจตั้งตัวรับศึกได้แต่แรก

ในช่วงขณะหนึ่ง เสียงกลองรบดังลั่นไปทั่วทุกสารทิศ บริเวณชายแดนพันหลี่ของเยียนโจวกับอวี่นโจว ทัพทหารทั้งเหนือใต้ต่างเคลื่อนไหวตามเสียงกลอง ดูท่าปีใหม่นี้คงไม่อาจผ่านไปอย่างสุขสงบ

* ทหารม้าเบาเป็นกองทหารม้าที่ใช้อาวุธและชุดเกราะที่เรียบง่าย ปฏิบัติการรวดเร็วคล่องตัว

และในยามนี้แดนหูกลับมีหิมะตกหนักลงมาไม่หยุดนับเดือนอย่าง
คาดไม่ถึง คล้ายกับต้องการจะเปลี่ยนแปลงสีสนแต่เดิมของไต้หวัน

บนสันเขาที่อยู่ห่างออกไป เจิงตัวชี้ม้านำอยู่ด้านหน้า ชูตะเกียง
วิ่งเปล่งประกายระยิบระยับยามสะท้อนกับพื้นหิมะ ด้านหลังเขาคือ
ผู้ติดตามกับแม่ทัพจ้าวสู่นที่ขี่ม้าตามมาตลอดทาง จ้าวสู่นตรากตรำสู้ศึก
มาตลอดทั้งคืน เพิ่งจะกลับมาถึงที่ทัพหลักช่วงรุ่งสางนี้เอง ดังนั้นทุกคน
ทั้งม้าจึงล้าเหนื่อยอ่อนล้า แต่ดวงต่ายังคงทอประกายเจิดจ้า
คอยติดตามเจิงตัวเดินตรวจตรา

"อากาศที่นี้ยามจะเปลี่ยนก็เปลี่ยนกะทันหัน เมื่อวานกลิ้งอยู่ในพื้น
หิมะทั้งคืน ก็บมั่วสิ้นไปหมด ลำบากยากเย็นกว่าจะหาทางกลับมาได้
แต่พวกชาวหูกก็คาดไม่ถึงเช่นกันว่าจะมีการลอบโจมตีในวันที่หิมะตกหนัก
เช่นนี้ ยามนั้นแต่ละคนจึงซุกตัวใต้มู่สุรากินเนื้ออยู่ในกระท่อม ตอน
ที่เราอยู่ห่างจากค่ายใหญ่ออกไปไม่ถึงสามสิบจั้ง* พวกทหารที่ป้อม
ปราการถึงเพิ่งรู้สึกตัว..." เดิมทีจ้าวสู่นเป็นบุตรชายที่เกิดในตระกูลสูงศักดิ์
ติดตามเจิงตัวก่อเรื่องไปทั่วด้วยกันตั้งแต่เด็ก ดังนั้นเมื่ออยู่ต่อหน้าเขา
จึงทำตามสบายอย่างมาก

หูเจิงตัวรับฟังการเล่าเรื่องด้วยที่ทำคึกคักเกินไปของจ้าวสู่น สายตา
กลับรั้งอยู่ที่ชาวบ้านจำนวนหนึ่งบริเวณชายแดนซึ่งกำลังเดินไปตามถนน
อย่างทุลักทุเล ในความรู้สึกคล้ายมีบางอย่างไม่ถูกต้อง หัวใจเขากระตุก
พลันหยุดม้าพร้อมร้องเรียกชายหนุ่มคนหนึ่งแบกฟืนเดินอย่างไม่เร่ง

* จั้ง เป็นหน่วยมาตรวัดของจีน เทียบได้ระยะประมาณ 3.33 เมตร

ไม่รู้ร้อน

"พวกเจ้าได้ยินเสียงสู้รบเมื่อคืนนี้กันหรือไม่"

"อะไรนะ" ชายหนุ่มผู้นั้นเห็นเขาสวมชุดเกราะ บุคลิกไม่สามัญ
จึงถามกลับอย่างไม่ทันตั้งตัว

"เรื่องที่พวกเราทำสงครามกับชาวหู พวกเจ้ารู้หรือไม่ กลัวหรือไม่"
จึงตั้งคำถามด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล

ชายหนุ่มเห็นสีหน้าเขาเป็นมิตร จึงเกาฝ่าโพกหัวเอ่ยตอบ
"อ้อ รู้ขอรับๆ เมื่อวานถึงได้ไม่ออกมา เพราะรู้ว่าเหล่าทหารจะมาเลย
ซื้อเสบียงมากักตุนไว้ที่บ้าน หลายคนยังเร่งเดินทางทั้งคืนไปบ้านญาติ
ทางใต้แล้วด้วย"

จึงตั้งคำถามอย่างอ่อนโยน "เช่นนั้นเหตุใดพวกเจ้าจึงไม่ไปกัน"

"พ่อของข้าขาค่อยดี นี่ไง วันนี้ข้าออกมาหาพื้นสำหรับสองวัน
อีกสองวันล้วนไม่ออกจากบ้านแล้ว นายท่านขอรับ สงครามครั้งนี้
จะนานแค่ไหนกัน"

"อีกไม่นานแล้ว แต่พวกเจ้ารู้ได้อย่างไรว่าทหารกำลังจะมา" จึงตั้ง
ยืมบาง

"ท่านตงฟางเป็นคนบอกขอรับ"

จึงตั้งวัดสายตามองจ้าวสุ่น จ้าวสุ่นเอ่ยรายงานทันที "คนผู้นั้น
สกุลตงฟาง ฟ่านักอยู่ในหุบเขาไร้นามทางตะวันตกของเมืองผิงเหยา
เป็นชาวนาป่าเขาผู้หนึ่ง มักมาขายถั่วที่ปลูกเองในตลาดทางด้านนี้
บ่อยๆ เขาเอ่ยเรื่องสภาพอากาศ แนะนำชาวนาด้านการเพาะปลูก
เป็นบางครั้ง ไม่เคยไม่แม่นยำ ดังนั้นทุกคนจึงค่อนข้างศรัทธาเขา

เรียกเขาว่าท่านตงฟาง"

สีหน้าเชิงตัวเรียบเฉย ไม่แสดงอารมณ์ใดๆ ขณะเอ่ยอย่างไม่หนักรู้ ไม่เบา "ชาวนาจะพูดเรื่องสภาพอากาศนับว่าถูกต้อง แต่หากสนใจเรื่องกิจการบ้านเมืองกองทัพนับเป็นการทำเกินหน้าที่" เอ่ยจบก็กลับตัวหันมามุ่งหน้าไปยังเนินเขาสูงซึ่งอยู่ตรงกับตีนเขาที่มีการต่อสู้ดุเดือดเมื่อคืนค่ายของศัตรูที่สร้างขึ้นโดยอาศัยภูมิประเทศภูเขา ยามนี้ถูกเผาทำลายเป็นถ้ำถ่านไปหมดแล้ว ตรงหน้ามีหยางโหย่วหลินกำลังควมม้าลงเนินเขามา บนหลังม้าพาดของบางอย่างเอาไว้ เมื่อเข้ามาใกล้มากขึ้นถึงมองออกว่าเป็นสตรีชุดขาวผอมยาวผู้หนึ่ง

ทันทีที่จ้าวสุ่นเห็นชัดก็หลุดหัวเราะออกมา "เจ้าไม่ได้ไล่ตามทหารแตกทัพที่เหลือของชีวตู๋ออกไปหรือหหรือ เหตุใดจึงไล่ตามจนได้สิ่งนี้มาเล่า"

หยางโหย่วหลินกระซอกสตรีผู้นั้นลงจากหลังม้าด้วยมือเดียว หักคอเสื้อขึ้นตรงหน้าเชิงตัว เอ่ยอย่างไม่สบอารมณ์นัก "ตาเผ่านั้นเจ้าเล่ห์เกินไป เอาสตรีผู้นี้มาเป็นเกราะกำบัง ส่วนตัวเองวิ่งหนีไปแล้ว ข้าไล่ตามไปห้าสิบหลี่ กระทั่งนึกเรื่องที่ท่านต้องทรงบอกว่าห้ามตามไปไกลจึงได้กลับมา ชิวตู๋ต้องซ่อนตัวอยู่ที่ใด มีผู้ถามนางดู!"

จ้าวสุ่นหัวเราะ "ทัพทหารของชีวตู๋ต้องมีแค่หกหมื่นนาย ฐานที่มั่นของเขาถูกบุกโจมตี ทหารรักษาการณ์ทั้งสี่ด้านต่างถูกจัดการหมดแล้ว ต่อให้ท่านต้องทรงให้ข้าไล่ตามไปไกลได้ เจ้าก็ไม่มีทางตามทัน คราวนี้ที่จับสตรีมานำมาเป็นข้อแก้ตัวกระมัง"

หยางโหย่วหลินแค้นเสียง ในตอนที่กำลังจะเปิดปากก็ถูกเชิงตัว

โบกมือห้ามเสียก่อน เขาก็มหันามองประเมินสตรีผู้นั้น นางผมยาวมาก
ทว่าเส้นผมไม่ใช่สีดำขลับ ภายใตแสงหิมะส่องกระทบคล้ายเป็น
สีน้ำตาลเข้ม ผมส่วนหนึ่งยุ่งเหยิงบดบังใบหน้า ชุดที่สวมใส่คล้ายจะ
สะอาดเกินไป เนื้อผ้าเป็นถึงผ้าไหมหิมะอันล้ำค่ายิ่ง

เจิงตัวกระซอกผมนางให้เงยหน้าขึ้น มือหนึ่งปิดผมที่ยุ่งเหยิงบังหน้า
นางออก ถึงได้พบว่าสตรีผู้นี้ไม่ได้อายุมากนัก รวสืบเจ็ดสิบแปดปีเท่านั้น
ดูสะอาดบริสุทธิ์ คิ้วสีอ่อนจาง สีหน้าไร้ความหวาดกลัว ดูไม่ออกว่า
เป็นความว่างเปล่าหรือเก็บงำลึกลับ ขนตายาวบดบังดวงตาเล็กน้อย

เขาถามเสียงเรียบ "เจ้าเป็นใคร" นางไม่เหมือนชาวหู ปลายคาง
ของชาวหูกว้าง ไม่มีองศาหน้ารีนรมย์เช่นนาง ปีกจมูกของชาวหูหนา
ไม่ได้เล็กจ้อยดังงามเจกนาง ขนตายาวของนางรวกับแมลงปอบน
ยอดบัว เกาะอยู่ที่นั่นไม่ขยับไหว คล้ายไม่ได้ยินคำถามของเจิงตัว

เจิงตัวปล่อยผมนาง ตะโกนเสียงดัง "อาซือไห่!" ทหารหาญชาวหู
ผู้หนึ่งที่แต่งกายแบบทหารทางใต้วิ่งมาอย่างรวดเร็ว เดิมอาซือไห่ผู้นี้
เป็นชาวหู เมื่อสี่ปีก่อนถูกเจิงตัวสยบ ปกติมักจะเดินสืบข่าวอยู่บริเวณ
ทางเหนือ เรื่องการจัดทัพป้องกัน รวมไปถึงกิจวัตรประจำวันของบรรดา
เชื้อพระวงศ์เขาล้วนรู้ ช่วงสองปีมานี้ถึงแม้ตัวเจิงตัวจะไม่ได้อยู่ที่ชายแดน
ทางเหนือ แต่สายลับที่จัดวางไว้อย่างคงอยู่ สงครามหนนี้ถึงได้ราบรื่น
ถึงเพียงนี้

ทันทีที่อาซือไห่เห็นสตรีผู้นี้ก็ตกใจจนหน้าเผือดสี เอ่ยถามว่า
"ท่านฮ่องทรงเอาตัวนางมาได้อย่างไรกันพะย่ะค่ะ"

"ชีวิตต้องโยนทิ้งเอาไว้"

"เขาโปรดปรานสตรีผู้นี้มาก ตั้งแต่ได้ตัวนางมาเมื่อสองปีก่อน ก็เก็บไว้ข้างกายเสมอ นาง...นางเป็น..."

"เป็นอะไร"

"เมื่อก่อนนางเป็นทาสอันเดียวของชีวิตกูองพะยะค่ะ"

ทาสของชาวหูเหมือนเป็นหมูหมากาไก่ จะเป็นหรือตายล้วนขึ้นอยู่กับเจ้านาย แต่ไหนแต่ไรมาพฤติกรรมบนเตียงอันเสื่อมทรามของชีวิตกูองก็ดังเข้ามาให้ได้ยินอยู่เนืองๆ ได้ยินมาว่ามีชนชั้นสูงชาวหูบางส่วนเวลาจัดงานเลี้ยงมักจะรวมตัวกันเพื่อเสพกามา เรียกได้ว่ามีความสุขเพียงลำพังมิสู้มีความสุขกันทั่วหน้า ยามนี้เมื่อมองสีหน้าเช่นนั้นของอาซือให้รู้แล้วว่านางเป็นทาสประเภทใด

"เมื่อก่อน?" เจิงตัวถามกลับ

อาซือให้ผงกศีรษะ "พะยะค่ะ ช่วงหลังมานี้ถึงแม้นางจะยังอยู่ในจวนอุ๋อง แต่ดูเหมือนจะไม่ค่อยได้รับความสนใจจากชีวิตกูองแล้ว หากจะพูดว่าเสียความโปรดปราน เขาก็ไม่เคยมอบนางให้ผู้ใด นางถูกชีวิตกูองเก็บเอาไว้ข้างกายตลอดเวลา"

ปลายนิ้วเจิงตัวหยิบเนื้อผ้าที่อยู่บนหัวไหล่นางขึ้นมาลูบน้อยๆ ยืนยันว่าเป็นผ้าไหมหิมะจริงๆ ราคาผ้าชนิดนี้ในร้านผ้าที่เมืองหลวงหนึ่งชื่อ* ต่อหนึ่งตำลึง แต่ผิวบริเวณคอเสื้อของนาง กระดุกไหปลาว่าที่ไหลออกมาให้เห็นนั้นเนียนละเอียดยิ่งกว่าผ้าไหมหิมะ เขาเหลือบสายตาขึ้นมองสตรีผู้นั้น รู้สึกว่านางบอบบางเยือกเย็นเกินไป รวากับหิมะในแดนหุที่ไม่มีวันละลาย ไม่อาจนำไปคิดเชื่อมโยงกับเรื่องมั่วโลกีย์ได้ ในตอนที่

* จื่อ (เซียะ) เป็นหน่วยวัดความยาวของจีน สมัยโบราณเทียบระยะประมาณ 10 นิ้ว หรือหนึ่งส่วนสามเมตร ปัจจุบันยังใช้คำนี้ในความหมายว่า 'ฟุต'

กำลังจะเปิดปากก็ได้ยินเสียงอาชือให้พูดต่อ "นางเป็นใบ้ พูดไม่ได้ แต่คงเพราะหน้าตาตางดงาม ชิวถูงอ่องถึงได้ตัดใจยอมทิ้งไม่ได้มาโดยตลอด กระมังพะยะคะ"

เจิงตัวเอ่ยเสียงเรียบ "งามหรือ ข้าเห็นว่าแค่ธรรมดาทั่วไปเท่านั้น"

นางพลันซ่อนสายตาสี้นมองเขา เจิงตัวเห็นสีหน้าของนางไม่ขัดรู้สึกเพียงขนตาวาวของนางขยับน้อยๆ คล้ายปิดผ่านผิวเขาไปเบาๆ

ทุกคนได้ยินน้ำเสียงของเขาจึงมองหน้ากันไปมา สีหน้าต่างแผ่แววกรัมกรัม กับสตรี เจิงตัวไม่คิดสนใจลึกซึ้ง แต่ก็ไม่ถึงกับไม่แตะต้อง นอกจากนี้เป็นเพราะยุ่งกับกิจทางทหาร จึงนิยมเก็บดอกไม้มาชื่นชมตามใจชอบแล้วโยนทิ้งไป ด้วยเหตุที่เขาไม่เคยทำร้ายบุตรสาวชาวบ้าน แล้วก็ไม่มีทางเสียการใหญ่ด้วยเรื่องนี้ ดังนั้นต่อให้ถูกคนตำหนิโจมตีอย่างไร อย่างมากก็แค่คำว่าเขามีพฤติกรรมส่วนตัวไม่เหมาะสม

จ้าวสุ่นจึงเอ่ยเปิดทางให้เขา "งามไม่งามเป็นอีกเรื่อง แค่เรื่องที่พูดไม่ได้ก็เหมาะกับท่านอ่องมากแล้วพะยะคะ"

"อ้อ เช่นนั้นข้าจะฝืนใจรับนางเอาไว้ก็แล้วกัน" เจิงตัวหันไปด้านข้าง "ข้าต้องการสตรีผู้นี้ เจ้ออี้ พานางไปทำให้สะอาดสะอ้าน เจ้ออี้ผู้ติดตามของเขาขานรับพร้อมกับเดินเข้ามาแบกสตรีผู้นั้นลงไป

เมื่อกลับมาถึงกระโจมใหญ่ เจ้อเหรินก็รอพบอยู่แล้ว ทันทีที่เขาเห็นเจิงตัวเดินเข้ามาก็รับรายงาน "ผู้ใต้บังคับบัญชาของแม่ทัพอาวโสจ้าวกับแม่ทัพหยางได้โอบล้อมและกำจัดทหารทัพหน้าจำนวนหมื่นกว่านายที่จับมาได้เมื่อคืนแล้วพะยะคะ"

เจิงตัวเคาะโต๊ะเบาๆ "ดี"

"แม่ทัพพลีทำตามคำสั่งของท่านอ๋อง นำทัพบุกไปทางปีกขวาของชีวญ้อแล้วพะยะค่ะ"

เจิ้งตัวพยักหน้าอย่างพึงพอใจ "เมื่อคืนตอนที่แม่ทัพอาวโล่จ้าวกับแม่ทัพพลีเห็นป้ายคำสั่งของข้า พวกเขามีท่าทีเช่นไร"

เจ้อเหรินหัวเราะออกมาอย่างอดไม่ได้ "ท่านแม่ทัพอาวโล่จ้าวตกใจมาก บอกว่าทางราชสำนักไม่ได้มีคำสั่งให้ทำสงครามให้ท่านแม่ทัพใหญ่อย่างฉลิหลาม กระหม่อมบอกว่าท่านอ๋องทรงนำกำลังคนไปบุกโจมตีค่ายใหญ่ของชีวญ้อแล้ว ท่านแม่ทัพอาวโล่จ้าวฟังแล้วมีท่าทีค่อนข้างอึดอันตันใจ พูดว่า 'ท่านอ๋องห้าพระองค์นี้ทรงกระชากผืนฟ้าลงมาอีกแล้ว' จากนั้นก็พากำลังคนออกไปเสริมทัพทันทีพะยะค่ะ"

เมื่อเจิ้งตัวนึกไปถึงสีหน้าที่ 'ค่อนข้างอึดอันตันใจ' ก็อดหัวเราะออกมาไม่ได้เช่นเดียวกัน

ในราตรีเดียว ค่ายใหญ่แนวหน้าทั้งหมดของเยียนโจวต่างซุกรงเหยี่ยวของแม่ทัพใหญ่เจิ้งตัวขึ้นมา พายุหิมะที่เกิดขึ้นกะทันหันย่อมเมืองบริเวณชายแดนให้กลายเป็นสีขาวโพลนทั้งผืน ร่องรอยมนุษย์ยิ่งดูบางตาลงแต่ในกระโจมใหญ่ของค่ายใหญ่เยียนโจวยามนี้กลับอบอุ่นผ่อนคลายบนโต๊ะหลักมีกระดาศ พูกัน และน้ำหมึกกองระเกะระกะ ผ่นด้านหนึ่งแขวนแผนที่ผืนค่อนข้างใหญ่เอาไว้ บนแผนที่ทำสัญลักษณ์ของทหารรักษาชายแดนตั้งแต่เยียนโจวถึงอวินโจวรวมสองร้อยหลี่ อีกด้านมีเตาเหล็กทรงเหลี่ยมยาวห้าซื่อวางไว้เตาหนึ่ง ภายในนั้นถ่านกำลังเผาไหม้จนแดงกำ บนเตาเหล็กย่างแพะอยู่ตัวหนึ่ง

กรรมวิธีปรุงและแพะตัวนี้เริ่มจากใช้มีดพกชำแหละ จากนั้นทาน้ำมันงา กับสุราปรุงรสหมักเอาไว้หนึ่งคืนเพื่อให้รสชาติซึมเข้าไป เวลาย่าง ก็ต้องใช้ไฟพอดี ห้ามให้มีควัน ก่อนจะทาน้ำมันเคลือบบางๆ ไปชั้นหนึ่ง หลังย่างจนร้อนแล้วค่อยทาซีอิ๊วลงไปอีกชั้น พลิกหมุนและทาเครื่องปรุง ลงไปซ้ำๆ ในตอนที่ใกล้จะสุกให้โรยผงยี่ห่วยลงไปเล็กน้อย ยามนั้น กลิ่นจะหอมอบอวลไปไกลลิบหลี่ บนตัวแพะมีน้ำมันซึมออกมาดังซี้ๆ หอมน่ากิน กรอบนอกนุ่มในพอดี

สามคนที่นั่งล้อมวงอยู่พับแขนเสื่อยกจานขึ้นมารอนานแล้ว เจิงตัวหันเนื้อแพะอย่างตั้งใจบนจานทองแดง พอหันได้เป็นชิ้นเล็กๆ ก็ส่งเข้าปาก เอ่ยเนิบช้า "ข้าให้พวกเจ้าพัก วันนี้เลี้ยงอาหารหนึ่งมื้อ หลังกินเสร็จก็รีบขึ้นม้าออกเดินทางไปกันได้แล้ว"

จ้าวสุนัขจวนหันไปทางหยางไหย่วหลิน "ท่านฮ่องทรอยากจะเลี้ยงพวกเรานี้ได้กัน ทรอยากเสวยเนื้อแพะเองซัดๆ"

เจิงตัวไม่สนใจ เอ่ยต่อ "หลังหลี่เต๋อซุยกุโจมตีปีกขวาของชีวถู่ฮ่อง อย่างฟ้าแลบก็มุ่งหน้าไปทางเหนือหนึ่งร้อยหลี่ ตอนนี้กำลังซ่อนตัว พักผ่อนอยู่ ส่วนท่านแม่ทัพอาวูโสจ้าว หลังร่วมโจมตีทัพหน้าของชีวถู่ฮ่อง เสร็จก็มุ่งหน้าไปทางซ้ายสามสิบหลี่ รอรับคำสั่งที่นั่น วันนี้พวกเจ้า พาทหารไปคนละห้าพันนาย แยกเป็นซ้ายขวา นำกำมะถันกับชนวนไฟ ไปด้วย พอเข้าใกล้ค่ายของชีวถู่ฮ่องก็วางเพลิงเสีย แม่ทัพอาวูโสจ้าวกับ แม่ทัพหลี่จะใช้เปลวเพลิงแทนตัวสัตบุญญาณ พวกเจ้าพยายามไปรวมตัว กับพวกเขา กดดันให้ศัตรูล่าถอยมาทางข้า"

เมื่อได้ยินเช่นนี้ หยางไหย่วหลินก็วางจานลง ถามว่า "กองทัพของ

ท่านต้องมีทหารเพียงแปดพันนาย ช้ายังโยกย้ายมากะทันหัน หากไล่ต้อนมาทางนี้ทั้งหมด จะทรงรับมือไหวหรือพะยะคะ"

เชิงตัวตอบโดยไม่แม้แต่จะเงยหน้าขึ้น "วางใจได้ ถึงเวลานั้นชาวหูจะคิดแต่เรื่องหนีไปทางเหนือ ไฉนเลยจะกล้าคิดลงได้ พวกเจ้าสี่คนรวมกำลังกัน ที่สำคัญที่สุดคือการตัดทางหนีของชีวถู๋อ่องให้ช้า"

จ้าวสู่น้อยเนิบๆ "ถึงจะพูดว่าหนึ่งแสน แต่ส่วนหนึ่งแยกตัวตั้งทัพรออยู่ที่ละแวกอวินโจว ทหารคนสนิทของชีวถู๋อ่องก็แค่เจ็ดแปดหมื่นนาย ทหารกองซ้ายถูกจัดการไปแล้วสามหมื่น หลังเตลิดหนีตลอดทั้งวันก็เหลือแค่ทหารที่เหนื่อยล้าจำนวนเพียงสองสามหมื่นนายแล้ว อาศัยกำลังทหารของพวกเรา การจะจัดการให้หมดน่าจะไม่ใช่เรื่องยาก"

เชิงตัวเอ่ยด้วยสีหน้าจริงจัง "ในเมื่อทำสงครามแล้วก็อย่าทำเล่นๆ การต่อสู้เต็มกำลังเป็นเรื่องที่ไม่ช้าก็เร็วต้องเกิดขึ้น บาดเจ็บลึบนิ้วมีผู้ตัดขาดหนึ่งนิ้ว บัดนี้ไม่อาจมอบโอกาสรอดให้ชีวถู๋อ่องเด็ดขาด ดังนั้นสงครามครั้งนี้ต้องกำจัดทหารทั้งหมด!"

หยางไห่ยว่หลินและจ้าวสู่น้อยต่างมีสีหน้าเคร่งเครียด

เชิงตัวเงยหน้ามองพวกเขา ใช้มีดพกจิ้มเนื้อแพะชิ้นหนึ่งส่งเข้าปาก ยิ้มน้อยๆ พูดว่า "แต่เจ้าพุดถู๋ก เนื้อแพะของทางตะวันตกเฉียงเหนืออร่อยจริงๆ แพะทางใต้ทั้งแก่งทั้งเหนียว ผู้คนก็ล้วนไม่เท่าไร มีแค่สตรีที่พอจะนำมามองหน่อย"

จ้าวสู่น้อยหลุดขำดังพรีด เอ่ยหยอกเย้า "จริงหรือ" โบกหน้าหันไปทางหยางไห่ยว่หลิน หยางไห่ยว่หลินถูกมองก็รู้สึกแปลกๆ ชั่วพริบตาต่อมาถึงเข้าใจเจตนาของอีกฝ่าย เขาพลันบักมีดสั้นลงบนโต๊ะ เอ่ยด้วยน้ำเสียง

เยอหยิงทันควัน "เจ้ามองข้าทำไมกัน ข้าไม่รู้เสียหน่อย! ข้าอยู่ทางใต้
เอาแต่ทำสงครามเท่านั้น จะไปสนแพะสนสัตว์อันใดกัน"

เจิงตัวกับจ้าวสุนหัวเราะร่วน

ตามแผนการเช่นนี้ของเจิงตัว ชิวถู่เองก็เป็นเหมือนปลาบ่นเขียง
แค่รอดูว่าพ่อครัวจะลงมืออย่างไรแล้ว

ราตรีนี้พายุหิมะธำธึมขัดกระหน่ำ กลิ่นอายอวังว้างของฤดูหนาว
อันหนาวจัดลอยอวล ทว่าบนผืนดินหลายร้อยหลี่แห่งนี้กลับไม่ได้เงียบเหงา
ทหารชาวหุบหมื่นนายมุ่งหน้าขึ้นเหนือจากทางใต้ ในช่วงเวลาเปลี่ยนผ่าน
ระหว่างยามไฉ่ว* กับยามอิน** นั้นเอง สองฝั่งของค่ายใหญ่พลันเกิด
เพลิงไหม้ ธนูเพลิงจำนวนนับไม่ถ้วนถูกยิงเข้ามา สองวันนีซาวหูที่
หลบหนีมาไม่เคยคิดเลยว่ายังต้องหนีต่อไปอีก ขณะมุ่งออกมาได้ไม่กี่หลี่
ด้านหน้าก็มีทหารสองกองทัพต่อสู้กันซุลมุนวุ่นวาย ไม่อาจแยกแยะ
ทิศทางได้ พอหันกลับวิ่งหนีต่อไปอีก ก็รู้สึกวาทูกทิศทุกทางล้วนเป็น
ทหารฝ่ายศัตรู ชั่วขณะหนึ่งเสียงร้องหาบิดามารดา เสียงอาวูระปะทะกัน
ผสมปนเป สายลมพัดแรงจนเปลวเพลิงผสานกลายเป็นผืนเดียว ทัพใหญ่
ของเจิงตัวอาศัยยามราตรีเช่นส่งาล้างบางทหารทัพศัตรูจนหมดสิ้น

เจิงตัวนำทัพฆ่าฟันไปตลอดเส้นทาง ตั้งแต่กลางดึกจนถึงรุ่งสาง
รุ่งสางจนถึงพลบค่ำ ทหารบุกทะลวงไปถึงด้านหลังของทัพจ้าวสุนแล้ว
ถึงหยุด เขาสะบัดแสควบม้าขึ้นไปมองสำรวจจากที่สูง หิมะกองทับถม
หนาชั้นขึ้นเรื่อยๆ ก็ป้าม้าจมลงไปกับพื้นหิมะครึ่งหนึ่งแล้ว เจิงตัววางแผน

* ยามไฉ่ว คือช่วงเวลา 01.00 น. ถึง 03.00 น.

** ยามอิน คือช่วงเวลา 03.00 น. ถึง 05.00 น.

ในใจสั้นๆ ก่อนจะมุ่นหน้ากลับไปยังกระโจมที่สร้างขึ้นมาชั่วคราว เขาถอดเกราะออก ใช้หิมะเช็ดคราบเลือดบนมือและใบหน้า เจอเหรินควมมาเข้ามาหา หลังจากจากหลังม้ามาแสดงความเคารพตามแบบทหารให้เจิ้งตัวเสริมก็รายงาน "ท่านอ๋อง ทหารฝ่ายศัตรูตกตายและได้รับบาดเจ็บไปเกินครึ่งแล้ว ทหารที่เหลือต่างยอมศิโรราบ แม้ทัพจำนวนหนึ่งกำลังไล่ตามพวกที่หนีไป สิ่งที่ต้องทำต่อไป ขอท่านอ๋องทรงออกคำสั่งด้วยพะยะค่ะ"

เจิ้งตัวมองหิมะที่ยังตกลงมาไม่หยุด ก่อนเอ่ยเสียงเรียบเรื่อย "ให้ทหารผลัดเวรยามกันพักผ่อน ถ้ายทอดคำสั่งไปให้จ้าวตั้งอี้ให้หลิเตอชุยถอยทัพกลับมาทางฝั่งซ้ายและขวาของข้า ส่วนจ้าวตั้งอี้ไปทางตะวันตกห่าสิบหลิเพื่อชดเชยทหารรักษาการณ์ที่อวีนโจวหยางใหญ่พลินกับจ้าวสู่นรวมทัพกันแล้วถอนทัพกลับมาที่ด้านหน้าสามสิบหลิ สิ่งของของพวกทหารชาวเหนือที่มีประโยชน์ให้เอาไปด้วยที่ไม่มีประโยชน์ให้เผาทิ้งเสีย บรรดาทหารที่ยอมแพ้ให้ปล่อยพวกเขาไปทางเหนือทั้งหมด ข้าไม่ได้มีเสบียงมากพอจะเลี้ยงดูพวกชนดกเหล่านั้น ถ้าวางแข็งก็กลับกันไปเองเถอะ"

เจอเหรินขานรับแล้วถอยออกไป

เมื่อคำสั่งนี้ถูกถ่ายทอดลงมา แม่ทัพทุกฝ่ายล้วนเห็นด้วยอย่างยิ่ง เพราะบัดนี้หิมะยังคงตกหนักไม่หยุด ข้าตอนนี้พวกเขายังบุกเข้ามาในถิ่นศัตรูหลายร้อยหลิ เเสบียงไม่อาจตามมาทัน ตอนนี้สิ่งที่มีประโยชน์ที่สุดก็คือชุดฤดูหนาว ดังนั้นทหารชาวหูจึงถูกเปลื้องชุดออก ส่วนตัวคนถูกไล่กลับไปในแดนหิมะ เรียกอย่างสวยงามว่าปล่อยกลับ เดิมที

มีคนยอมแพ้ยอะเกินไป ทำให้เกรงว่าจะเกิดความวุ่นวาย ช้ำยังสิ้นเปลือง
เสียยิ่ง แต่หากสังหารก็ทำลายชื่อเสียงเกินไป ทว่าถ้าปล่อยกลับไปจริงๆ
จะมีใช่เป็นการผิดต่อตัวเองหรือดั่งนั้น คำสั่งนี้ของเจิ้งตัวจึงนับได้ว่า
ตรงใจและอำมหิต การปล่อยเชลยทหารจำนวนสองหมื่นนายให้ไป
แข็งตายกลางแดนหิมะทั้งเป็น หากผู้ใดกลับไปได้จริงๆ จะต้องเป็น
ผู้ที่สามารถทนต่ออากาศหนาวได้ดีที่สุดในได้ห้ำเป็นแน่

หลายวันต่อมาหิมะยังคงไม่หยุดตก เจิ้งตัวค่อยๆ ถอยทัพลงได้
และตั้งค่ายไว้ในจุดสำคัญ รายงานศึกจากฝ่ายต่างๆ ททยอยส่งมาอย่าง
ต่อเนื่อง ทหารที่เหลือของทัพชีวอู่เองที่จะไปเรียกกำลังเสริมจากอวินโจว
ถูกจ้าวตั้งฮี้สกัดขวางเอาไว้ ส่วนทหารของแม่ทัพหลี่ปะทะกับทหารม้า
กองหลักของประมุข่านหู่ตี และตัวชีวอู่เองก็ถูกทัพทหารม้าของ
หยางโฮ่ยหวลินไล่ตามไปอีกหนึ่งวันหนึ่งคืน

2

ยามนี้เจิ้งตัวถอยทัพกลับมาถึงค่ายใหญ่เยียนโจวแล้ว ขณะเดียวกัน ศีรษะของชีวถู่เองก็ถูกห่อด้วยธงสีก็นำมาวางบนโต๊ะเขา ในใจเจิ้งตัวลอบชื่นชมแม่ทัพร่างสูงใหญ่ผู้นี้ ภายในระยะเวลาสั้นๆ เพียงห้าวัน กองทัพหนึ่งแสนนายของชีวถู่เองก็พินาศย่อยยับ กระทั่งตัวชีวถู่เองเองยังศีรษะแยกจากร่าง พวกเขายกทัพบุกเข้าไปลึกห้าร้อยหลี่แล้ววกอ้อมกลับมาโจมตีไม่ว่าศึกนี้จะก่อให้เกิดผลกระทบอะไรตามมาก็เป็นการต่อสู้ที่ยอดเยี่ยมครั้งหนึ่งซึ่งผู้คนยากลืมนั่น นี่ทำให้เจิ้งตัวอารมณ์ดีอย่างช่วยไม่ได้ เขายืนอยู่หน้าค่ายทหาร มองไปทางทิศเหนือ คิดในใจว่า ตอนนี้พวกเราสามารถนั่งรอได้แล้ว กระทั่งหันหน้าไปก็เห็นมุมหนึ่งของคอกม้าที่อยู่ห่างออกไปมีสตรีกลุ่มหนึ่งนั่งเบียดเสียดตัวสั่นอยู่ด้วยกัน แต่ละคนผมเผ้ายุ่งเหยิง

เจิ้งตัวเดินเข้าไปใกล้อย่างช้าๆ บนเส้าไม้ต้นใหญ่ใกล้คอกม้าล่ำ

คนผู้หนึ่งเอาไว้ คนผู้นี้ถึงนั่งถึงคุกเข่าอยู่บนพื้น มือที่มัดติดกับเสายกขึ้น มาเหนือหน้าอก เชือกห้อยอยู่กลางอากาศทำให้นางนั่งไม่สบายนัก ท่าทาง คล้ายจะหลับไปแล้ว ชูดสีขาวมีรอยเปื้อนเป็นต่างดวงจมนมองไม่ออกกว่า เป็นสีขาวอีกต่อไป เห็นเพียงใบหน้าแดงงามซีดขาว ขนตาหลุบต่ำ ดวงตา ญกบดบังอยู่ภายใต้เปลือกตา

เจิ้งตัวโน้มตัววิ่งพลายคางนางขึ้น สตรีผู้นั้นลืมตาโดยพลัน ภายใต้ สีทองฟ้ามีดสลัว ในชั่วพริบตาแววตาของนางเหมือนมีรุ้งวาวผ่าน เจิ้งตัวเหม่อลอยไปชั่วขณะ นางเองก็ตื่นตกใจอยู่บ้าง ต่อมาเขาก็กลับมา มีที่ท่าเย็นชา ส่วนสีหน้านางก็ว่างเปล่าอีกครั้ง เจิ้งตัวพลันนึกขึ้นได้ สตรีผู้นี้ก็คือผู้ที่หยางโฮยวหลินจับกลับมาได้หลังการบุกโจมตีชีวิตญอ่อง ในคืนนั้น

เจ้ออ๋เห็นเจิ้งตัวเดินมาทางนี้จึงเดินตามมาแต่แรกแล้ว ตอนนี้อยู่กำลังร้องเรียก "ท่านอ่อง" อยู่ข้างๆ พร้อมกับหันารับคำสั่ง

เจิ้งตัวมองสำรวจอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะขมวดคิ้วเอ่ย "ข้าไม่ได้บอกให้ เจ้าพานางไปทำให้ตัวสะอาดหรือ"

อ่องหำมีนิสัยคลั่งไคล้ความสะอาด ทั้งยังคลั่งได้พิสดารมาก ความคลั่งไคล้ก็คือการชมชอบบางสิ่งอย่างมาก บางคนเป็นกับหนังสือ ภาพวาด บางคนเป็นกับสุราน้ำชา บางคนเป็นกับของเล่นโบราณ ศึกษาค้นคว้าไปตลอดชีวิต มีความสุขอยู่กับสิ่งนี้ ส่วนเจิ้งตัวชมชอบ ความสะอาดจนติดเป็นนิสัย เดิมทีในบรรดาเชื้อพระวงศ์ กฎระเบียบ ย่อมมีมากอยู่แล้ว หนึ่งวันผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าสี่ห้าครั้ง อาบน้ำทั้งเช้าเย็น ขอแค่ไม่ชี้ราคาญก็ทำตามได้ไม่ยาก แต่บรรดาแม่ทัพที่ออกมาสู้รบ

ภายนอกปกติมักไม่มีความพิถีพิถันเช่นนี้ มีบางทีสิบวันครึ่งเดือน ไม่ได้อาบน้ำก็เป็นเรื่องปกติ เจิงตัวนับได้ว่าเป็นบุคคลอันดับหนึ่งในไต้หวันที่สามารถทั้งวางกลศึกและจับดาบสู้รบ เขาออกไปนำทัพอยู่แนวหน้า ตวัดดาบตีเมฆโลหิต ร่วมทุกข์ร่วมสุข แต่มีอยู่อย่างหนึ่งคือต่อให้ไม่เหลือเสี้ยว ไม่มีข้าวให้กิน ขอแค่มีน้ำ เช่นนั้นเขาก็ต้องอาบน้ำอย่างน้อยวันละครั้งเสมอ ทุกครั้งที่สู้รบโลหิตอาบร่างกลับมา เรื่องแรกที่จะทำคือถอดชุดเปื้อนเลือดออก อาบน้ำให้สะอาดไปถึงซอกเล็บ

แต่ก่อนยามอยู่เมืองหลวง เจิงจินเคยเอ่ยล้อเขาเล่นว่า 'คนโบราณว่าไว้ มนุษย์ที่ไม่มีความคลั่งไคล้ไม่อาจคบหาได้ เพราะแสดงว่าไร้ความรู้สึกลึกซึ้ง ในเมื่อพิ้งห่าคลั่งไคล้ความสะอาด บ่งบอกถึงความยึดติดในใจ แสดงว่าเป็นผู้ที่มีความรู้สึกลึกซึ้ง' เมื่อประโยคนี้ถูกเอ่ยออกมา ไม่เพียงแต่ทุกคนได้รู้ว่าต้องห้ามมีความคลั่งไคล้เล็กๆ ในบรรดาคุณชายทั้งหลายก็บังเกิดคนมีอาการคลั่งไคล้ออกมาจำนวนไม่น้อยเหมือนสายลมพัดผ่านวูบหนึ่ง เพื่อที่จะได้รับความสนใจจากองค์หญิงสิบสามสักครั้ง

ตามหลักนี้แล้ว สตรีของเจิงตัวก็ควรชาวสะอาดไร้ตำหนิจึงจะถูก แต่เขากลับไม่คิดเช่นนี้ สิ่งของที่สะอาดบนโลกใบนี้มีไม่มาก สิ่งของที่อัปลักษณก็มีไม่น้อย ยกตัวอย่างเช่นเวลาเดินแล้วเท้าเปื้อนโคลนสามารถเช็ดออกได้ หากคนมือเปื้อนเลือดสามารถล้างออกได้ จากการแบ่งประเภทเช่นนี้ สิ่งเหล่านี้ล้วนเป็นของนอกกาย ถ้าอย่างนั้นระหว่างเขากับสตรีจะเกี่ยวข้องกับอันใดกันเล่า ดังนั้นนิสัยคลั่งไคล้ความสะอาดของเขาจึงจำกัดเฉพาะกับตัวเองเท่านั้น ไม่เกี่ยวข้องกับศีลธรรม วัฒนธรรม

ประเพณี ส่วนสตรีที่วางลงบนเตียงเขาสามารถบุบสลายมีมลทิน
สามารถมีฐานะต้อยต่ำ สามารถหน้าตาไม่งดงาม แต่ไม่อาจตัวสกปรก
มอมแมมเท่านั้น

เจ้ออี้ได้ยื่นเขาถามก็รีบตอบกลับ "กระหม่อมส่งต่อไปบ่าวหญิง
อาวโสที่หลังค่ายจัดการไปแล้วพะยะค่ะ เพียงแค่ชุดเป็นของเก่าเท่านั้น"
เมื่อเจิ้งตัวแสดงสัญญาณมือ เจ้ออี้ก็ปลดเชือกที่พันธนาการสตรีผู้นั้นออก
นางล้มพุงลงกับพื้นทันที เจิ้งตัววัดแขน คว้านางขึ้นมาพาเดินบ่า
เดินตรงไปยังกระโจมใหญ่ของตน เหล่าสตรีคนอื่นๆ ที่มุ่มคอกม้ามอง
ตามทิศทางที่เขาเดินไป เนื้อตัวสั่นเทา

ทันทีที่เข้าไปในกระโจม เจิ้งตัวก็วางนางลง สตรีผู้นี้ถูกพันธนาการ
ไว้กับเสาไม่เป็นเวลานาน จะนั่งจะนอนล้วนไม่สะดวก ดังนั้นทันทีที่ถูก
ปล่อยลงพื้นก็รู้สึกเพียงมือไม่เหน็บชา แข็งขาอ่อนแรง ร่างกายเอนโน้มไป
ข้างหน้า เจิ้งตัวคว้านางเอาไว้ก่อนแล้วพาไปที่เตียง ทันทีที่เขาสะบัดมือ
สายรัดชุดของนางก็ลอยออกไปกลางอากาศ เสื้อคลุมผ้าไหมสีขาวตัวบาง
ที่มีรอยด่างดวงและหลวมอยู่บ้างแล้วคลายตัวออก ร่วงหล่นลงไปบนพื้น
ทันที

ในเมื่อไม่ใช่ของขวัญที่ห่ออย่างประณีตงดงาม เขาเองก็ไม่เสียเวลา
กับการปลดอาภรณ์ของนาง สตรีผู้นี้ผอมมาก ทว่าไม่ได้ผอมจนเห็น
กระดูก ยามนี้นางนั่งอยู่บนขอบเตียงเงียบๆ คราก่อนอาชี้อีให้บอกว่า
นางเป็นของเล่นของชีวิตอยู่ ออง ทันทีที่คิดถึงสถานะเช่นนี้ เส้นประสาท
บางเส้นของบุรุษก็ถูกกระตุ้นได้อย่างง่ายดาย ส่งผลให้ความประทับใจ
ที่เขามีต่อนางถูกย้อมไปด้วยสีสันอันแพรวพราว อย่างไรก็ตามสีสัน

เหล่านี้ไม่เข้ากับตัวตนของนางอย่างมาก กระทั่งเขาเปลี่ยนผ้านางก็ยังคงไม่รู้สีกว่านางเป็นสตรีเช่นนั้น

เจิงตัวมองประเมินนางลวกๆ ก่อนขยับมือถอดเสื้อผ้าदनออก กล้ามเนื้อตั้งแต่บ่าถึงเอวของเขากำยำแข็งแรง กล้ามเนื้อท่อนแขนปรากฏเส้นสายขึ้นมาตามการก้มตัวลงไปถอดรองเท้า ในตอนที่มือของเขาแตะถูกผิวหนังนาง หัวไหล่นางหดเข้าหากันน้อยๆ สัมผัสยามโอบกอดนางราวกับกอดผ้าไหมชั้นเลิศพับหนึ่ง เย็นเยียบและประณีต ร่างนางสั้นน้อยๆ ในอากาศอันหนาวเย็นยิ่ง ทำให้รู้สึกอีกเหม็นขึ้นมาอย่างน่าประหลาด เรือนผมดกนุ่ม ถึงแม้จะขาดประกายไปเพราะต้องผุนลม แต่ในยามที่กอดกุมอยู่ในมือกลับนุ่มลื่นละเอียดอ่อน

เจิงตัวรู้สึกโดยรู้ตัวว่าดวงตาของนางเปรียบดังถ้อยคำอันไร้ที่สิ้นสุด ยามนี้นางกำลังมองตรงมาที่เขาอย่างเจียบสงบดุจผืนสมุทรกลางดึก เขาอยากเห็นอะไรบางอย่างจากในนั้น ทว่ากลับมีแค่การมองตอบอันล้าลึก เจิงตัวบีบหัวไหล่นางด้วยความตั้งใจหยอกเย้าเล็กๆ ปลายนิ้วลูบไล้ผิวหนัง แม้นางจะผอม แต่ทรวดทรงกลับประณีตงดงาม สัมผัสทางกายค่อยๆ แทนที่ความคิดจะสับสนเข้าไปในดวงตานาง เขาผละนางลุ่มลงไปบนเตียง แล้วทาบทับตามลงไปอย่างหยาบโชน

นางกอดเอวเขาอย่างเป็นธรรมชาติยิ่ง ในพริบตาเจิงตัวถูกมืออันเย็นเฉียบคู่นั้นแซ่แซ่ความคิดทุกอย่าง เขายันกายขึ้นคว้ามือนางทันที แต่นางกลับไม่ได้มองเขา ดวงตาคู่งามกะพริบไหว มองไปยังความว่างเปล่า ณ ยอดกระโถม

เดิมที่เจิงตัวไม่มีความรู้สึกเห็นใจแม้แต่น้อยอยู่แล้ว ยามนี้เมื่อถูก

การกระทำของนางขัดขวางเล็กๆ ก็ราวกับถูกกระตุ่นอารมณ์มากขึ้นกว่าเก่า เขากุมมือส่งมอบความอบอุ่นให้นาง ก่อนจะจูบไล่ไปบนผิวกายเย็นเฉียบ โอบทั้งร่างของนางเข้ามาในอ้อมกอด

เจ้าเหรินมาถึงข้างนอกกระโจมแล้วได้เจอกับเจ้าอี่เข้าพอดี เมื่อเจ้าอี่ส่ายหน้าน้อยๆ ก็เข้าใจทันใด หลังใคร่ครวญถึงรายงานที่อยู่ในมือ ก็รู้สึกว่าย่าเพิ่งไปขัดความสนุกของท่านองค์จะดีกว่า กฎของเจิงตัวคือสตรีไม่เคยอยู่ค้างคืนในกระโจมของเขา ดังนั้นในเวลาเช่นนี้เจ้าเหรินและเจ้าอี่มักจะยืนรอ ป้องกันไม่ให้ยามเขาเรียกหาคนจะไม่มีใครคอยอยู่รับใช้

ทว่าสถานการณ์ในวันนี้ดูเหมือนจะต่างออกไป เสียงลมหายใจหอบกระสันแผ่วเบาดังมาจากภายใน เรื่องนี้พวกเขาเข้าใจได้เพราะหญิงผู้นั้นเป็นใบ้ แต่ฟ้าใกล้จะสว่างแล้ว ท่านองค์กลับยังไม่ไล่คนออกมา พวกเขาจึงอดรู้สึกเห็นใจหญิงสาวผู้นั้นขึ้นมาไม่ได้

วันต่อมาตอนที่จ้าวสุ่นกลับมาพร้อมผลลัพธ์ของการเก็บกวาดสนามรบ เจิงตัวกำลังอ่านรายงานฉบับหนึ่งอยู่ เมื่อเห็นเขาชะงักหน้าเข้ามาในกระโจมใหญ่ เจิงตัวก็ดูรายงานในมือขึ้น เอ่ยว่า "กุหลิด่องผู้ได้บังคับบัญชาของประมุขชาวหูที่อยู่ทางอวิ้นโจวเริ่มลงมือเคลื่อนไหวแล้ว ข้าคาดว่าเขาเองก็รู้สถานการณ์ไม่ชัด แค่แกลังเคลื่อนไหวเพื่อหลอกล่อศัตรูเท่านั้น"

"ให้พวกเขาเดากันไป พวกเขายังเดาไม่ทันเสร็จ ชิวถู่เองก็ถูกพวกเราจัดการไปแล้ว" เห็นได้ชัดว่าจ้าวสุ่นเองก็อารมณ์ดีเหมือนกัน เขาชักดาบเล่มงามออกจากฝักแล้วหวัดไปข้างๆ ก่อนจะยกน้ำขึ้นดื่ม

เชิงตัวมองออกไปนอกกระโจมอย่างครุ่นคิด "หิมะยังตกอยู่หรือไม่"
"ตกเบาลงแล้วพะยะค่ะ"

เชิงตัวคิดๆ แล้วเอ่ย "เจ้าไปพักก่อน ประเดี๋ยวข้าจะออกไป
ตรวจตราค่าย หลังเสร็จเรื่องก็จะฝากที่นี่ไว้กับเจ้า หยางไห่วพลิน
ยังไม่กลับมา เจ้ารอรับด้วย" ส่งเสร็จก็ลุกขึ้นยืน

จ้าวสุนถามอย่างตกใจ "ท่านอ๋องจะเสด็จไปที่อื่นหรือพะยะค่ะ"

"ไปไม่นานก็กลับ อย่างมากสามวัน อย่างน้อยสองวัน" ขณะที่
พูดเชิงตัวก็ก้าวออกนอกประตูกระโจมไปแล้ว

บนถนนหลักทางฝั่งตะวันตกเมืองผิงเหยาของเยียนโจว มีสามตัว
เดินเอื่อยเอื่อยอยู่บนหิมะ คนทั้งสามแต่งกายแบบพลทหาร บนม้า
แต่ละตัวมีรองเท้านั่งมัดอยู่ เพียงมองปราดเดียวก็รู้ว่ามาจากในค่ายใหญ่
เยียนโจว หนึ่งในนั้นมีท่าที่เหมือนเป็นหัวหน้า แต่หน้าตากลับดูไม่ได้
เป็นหลุมเป็นบ่อทั้งหน้า ในตอนที่เดินผ่านทางแยกแห่งหนึ่ง เขาพลัน
เห็นจุดสีแดงสะท้อนกับพื้นหิมะแต่ไกลๆ

บุรุษหน้าหลุมบ่อหวิดม้าเบาๆ ม้าควบทะยานไปบนพื้น กีบเท้า
จมลงไปบนหิมะ เพียงไม่นานก็เห็นชัดว่าจุดสีแดงนั้นเป็นเด็กสาวผู้หนึ่ง
รูปร่างเล็ก มือถือร่มน้ำมันสีขาว เด็กสาวหันหน้ามองมาตามเสียง
ดวงตานางใสกระจ่าง ชุดสีแดงสะท้อนหิมะ เป็นความงามที่ไม่อาจ
พรรณนา

ทั้งสามคนทยอยหยุดม้า หันมองหน้ากันเล็กน้อย จากนั้นก็เริ่ม
แสดงท่าทีเกี่ยวสาวออกมา เด็กสาวเห็นพวกเขาเป็นเช่นนี้ก็ขมวดคิ้ว

หนึ่งในสามคนเปิดปากเอ่ย "น้องสาว วันที่หิมะตกหนักเช่นนี้เจ้าจะไปที่ไหนกันหรือ"

อีกคนหนึ่งยิ้ม พูดว่า "ให้พี่ชายไปส่งเจ้าดีหรือไม่" พูดจบก็พากันหัวเราะครื้นเครง

เด็กสาวแค้นเสียงดูแคลน "เกี่ยวอันใดกับพวกเจ้ากัน!"

บุรุษหน้าหลุมบ่อยิ้มกระอักกระอ่วน "เพราะพวกเราชอบเจ้าถึงได้อยากช่วยเจ้าอย่างไรเล่า"

เด็กสาวได้ยินดังนั้นก็เอ่ยด้วยความหงุดหงิด "อันธพาล!"

บุรุษหน้าหลุมบ่อหันไปพูดกับลูกน้อง "โอ๊ะ! ไม่เบาเสียด้วย แต่พวกพี่ชายเกรงว่าน้องสาวจะยังไม่เคยเห็นมาก่อนนะสิ ว่าอะไรเรียกว่าอันธพาล"

ทั้งสามคนหัวเราะสัปดนมากกว่าเดิม เด็กสาวกลับตัวเดินจากไปทันที บุรุษหน้าหลุมบ่อสะบัดใส่ผ้าดำร่มของนาง ร่มคันนั้นหักเป็นสองท่อนดัง 'กร๊อบ' ขณะที่ตัวคนทำเอ่ยปากกลั้วหัวเราะ "อย่าเพิ่งรีบไปสิ..."

ยังไม่ทันได้พูดจบ ตัวร่มก็พลันหุบเข้าหากัน เด็กสาวผู้นั้นบิดเอวใช้ร่มแทนกระบี่แทงเข้าใส่ บุรุษหน้าหลุมบ่อเบี่ยงตัวหลบ ครั้นเห็นท่วงท่าการแทงของนางฉับไว จึงกระโดดลงจากม้ายั้งใจจะจับตัวนางด้วยมือเปล่า อีกสองคนก็ลงจากหลังม้ามาร่วมชมความสนุก แม้เห็นว่าเด็กสาวผู้นี้พอจะเป็นวรยุทธ์อยู่บ้าง ทว่าพวกเขาไม่เห็นนางอยู่ในสายตา แต่ผู้ใดจะคาดว่าหลังประมือกันไปสักพัก บุรุษหน้าหลุมบ่อกลับตกเป็นรอง ถูกเด็กสาวผู้นั้นใช้ปลายร่มสกัดจุดข้อพับจนขาชา ทรุดลงไปคุกเข่า

อยู่กับพื้น เด็กสาวยิ้ม กำลังเตรียมจะเปิดปากถากถาง สองคนที่อยู่ด้านข้างก็พลันกระโดดเข้ามาร่วมวงด้วยแล้ว เด็กสาวหันกลับไปปรบมือปะทะกับสองคนนี่ต่อ บุรุษหน้าหลุมบ่อสบถคำหยาบ ลูกขึ้นยืนแล้วเข้าไปร่วมวง ทั้งสามคนร่วมมือกันต่อสู้

เดิมทีเด็กสาวต่อสู้หนึ่งต่อสามก็รู้สึกกินแรงอยู่แล้ว ทันใดนั้นปลายหางตายังเหลือบไปเห็นคนชุดดำสวมงอบผู้หนึ่งยืนอยู่ด้านข้างนางเห็นคนผู้นั้นยิ้มจางๆ ไพล่มืออยู่ด้านหลังก็พลันตื่นตระหนกคิดในใจว่า *คนผู้นี้ปรากฏตัวตั้งแต่เมื่อใดกัน*

ยามนั้นนางจึงไม่กล้าขยับใจอีก ทางหนึ่งคอยรับมือกับทหารเลวสามนายนั้น อีกทางยังต้องคอยระวังไม่ให้คนชุดดำเข้ามาร่วมสร้างความลำบาก ทันทีที่แบ่งแยกสมาธิเช่นนี้ก็เผลอจับมืออย่างคล่องแคล่วได้อีก เริ่มพลัดทำอย่างต่อเนื่อง ทันใดนั้นบุรุษหน้าหลุมบ่อพลันยื่นมือหมายจะคว้าแขนนาง ทว่ากลับต้องร้อง 'โอ๊ย' พร้อมหดมือกลับไปเขาตะโกนห้ามลูกน้องเสียงดัง ก่อนจะก้มมองก้อนหินก้อนหนึ่งซึ่งกลิ้งไปอยู่ที่ข้างทาง ชัดเจนว่าตนถูกก้อนหินขีดเข้าไผ่ ทั้งสามคนหันไปมองคนชุดดำพร้อมกัน

บุรุษหน้าหลุมบ่อตวาด "เจ้าเป็นใครกัน กล้ามายุ่งเรื่องของข้า!"

เด็กสาวยืนนิ่ง หอบหายใจน้อยๆ เฝยหน้ามองประเมินบุรุษชุดดำคนผู้นี้รูปร่างค่อนข้างสูง คิ้วคมริมฝีปากบาง แววตาเจิดจ้า หน้าตาหล่อเหลา แต่สีหน้าของเขาไม่ว่าจะมองอย่างไรก็ชวนให้โมโห เพราะที่ริมฝีปากนั้นเป็นรอยยิ้มขบขันซัดๆ ด้านข้างเขายังมีผ้าสีขาวหิมะตัวหนึ่งยืนอยู่ ลักษณะท่วงท่าสง่างาม แค่มองก็รู้ว่าเป็นอาชาชั้นยอด

บุรุษชุดดำปล่อยมือจากบังเหียน ก้มหน้ากวาดหัวคิ้วด้วยท่าทาง คล้ายปวดหัว เอ่ยเสียงทุ้มต่ำ "เหตุใดข้าต้องมาเห็นเหตุการณ์ทหารเลว ช่มเหงชาวบ้านด้วยนะ" ก่อนเงยหน้าขึ้นมองไปที่ทหารเหล่านั้นด้วยสีหน้า คล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้ม "ไม่ทราบว่าคุณท่านทั้งหลายเป็นทหารในสังกัด แม่ทัพผู้ใดหรือ"

หนึ่งในนั้นเตรียมตอบกลับ บุรุษหน้าหลุมบ่อที่เป็นหัวหน้ากลับ ห้ามเขาไว้ มองประเมินบุรุษชุดดำแล้วเอ่ยว่า "แม่ทัพหยางไห่หวงหลิน แห่งค่ายทหารเยียนโจวตะวันตก" ตอนนี้ค่ายตะวันตกมีหยางไห่หวงหลิน เป็นผู้นำ แต่หยางไห่หวงหลินแคติดตามเจิ้งตัวมาทางเหนือเพียงไม่กี่วัน ทหารเหล่านี้ล้วนเป็นกองกำลังเสริมแนวหลัง วันนี้เพียงออกมาซ่อม ร่องเท้าหนั้ บุรุษหน้าหลุมบ่อสงสัยว่าคนชุดดำผู้นี้คงพอมิที่มาก็ไป อยู่บ้าง แต่ในใจคิดว่า แม้แต่พวกตนยังไม่เคยพบหยางไห่หวงหลินมาก่อน บุรุษชุดดำผู้นี้ย่อมยังไม่รู้จัก จึงกล้ายกชื่ออีกฝ่ายขึ้นมาอ้าง

เมื่อบุรุษชุดดำได้ยิน สีหน้าก็พลันเปลี่ยนไป เด็กสาวมองแล้วรู้สึกว่ เขาคล้ายจะมีโทสะจางๆ แต่ทหารสามนายนั้นกลับเห็นว่าเขาหวาดกลัว จึงเอ่ยเสียงดังกว่าเดิม "ถ้ามีตาที่รีบไล่หัวไปเสีย!"

จากนั้นไม่ว่าผู้ใดก็มองไม่ชัดว่าบุรุษชุดดำลงมืออย่างไร ร่างกาย ของเขาขยับวูบ บรรยากาศโดยรอบดูตึงเครียดจนน่าเกรงขาม ท่วงท่าการเคลื่อนไหว ล้วนเล็งไปที่จุดอ่อนของอีกฝ่าย เด็กสาวรับชมจากด้านข้าง เห็นว่าเป็น กระบวนท่าชั้นสูง ไม่ใช่อะไรที่ตนจะสามารถเทียบเคียงได้ แววประหลาดใจ ในดวงตาจึงยิ่งชัดเจนขึ้น เพียงพริบตาเดียวก็ผ่านไปหลายกระบวนท่า ทหารทั้งสามกองอยู่กับพื้น กุมแขนกุมขา ร้องโอดครวญกันไม่หยุด

บุรุษชุดดำไม่พูดอะไรและไม่ได้ขยับ ยืนนิ่งอยู่ตรงนั้น ทว่ากลับเป็นเหมือนดาบคมที่ถูกชักออกจากฝักเล่มหนึ่งซึ่งแฝงกลิ่นอายสังหาร บุรุษหน้าหลุมบ่อผวา พอดคลานลุกขึ้นได้ก็เผลอล้าพูดจา ครว้าพรรดพวกอีกสองคน พวกนั้นประคองขึ้นหลังม้าแล้วรีบร้อนจากไปทันที บุรุษชุดดำมองคนทั้งสามจากไปไกลอย่างเย็นชา สีหน้าแสดงอารมณ์โกรธอย่างเห็นได้ชัด เขาสะบัดชายเสื้อ กลับตัวเตรียมจะจากไป

เด็กสาวชุดแดงรีบร้องเรียก "เดี๋ยวก่อน" บุรุษชุดดำหันมามองนางจึงถามต่อ "ท่านเป็นผู้ใดหรือ"

"แค่คนผ่านทาง"

"เช่นนั้น ท่านมีนามว่าอะไร"

ผ่านไปครู่ใหญ่บุรุษชุดดำจึงตอบ "เฉินจินเซิง"

เด็กสาวครุ่นคิดอย่างตั้งใจ "ชื่อธรรมดาสามัญ ทว่าวิทยายุทธนั้นว่าใช้ได้ ข้าชื่อหมิงจี ดวงอาทิตย์ขึ้นและตกลั่นก่อนกำเนิดสรรพสิ่ง ดังนั้นจึงเรียกว่าหมิง**"

เฉินจินเซิงแค้นหัวเราะ "ยิ่งใหญ่นัก แต่น่าเสียดายที่ชื่อใช้ได้คนกลับใช้ไม่ได้"

หมิงจีอ้าปากค้าง พูดอะไรไม่ออก ได้แต่ถลึงตาใส่เฉินจินเซิงผู้นั้น ในใจรู้สึกอึดอัด

ดูเหมือนเฉินจินเซิงจะอารมณ์ดียิ่งกว่าเก่า จึงหัวเราะนารังเกียจมากกว่าเดิม เขาถามนางว่า "สาวน้อย เจ้ารู้หรือไม่ว่าหุบเขาไร่นามของเมืองผิงเหยาอยู่ที่ใด"

* หมิง (明) หมายถึงแสงสว่าง เป็นการรวมกันของคำว่าดวงอาทิตย์ (日) และดวงจันทร์ (月)

ดวงตาหมีจี้ทอประกายวูบ "ท่านจะไปที่นี่ทำไมหรือ"

"หาสหาย"

หมีจี้มองประเเมนเขาขึ้นลง ก่อนชี้ไปยังทางแยกซึ่งมุ่งหน้าไปทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือ "ทางนั้น" เงินจิ้นซึ่งมองไปที่ถนนสายนั้น แล้วหันกลับมาองหมีจี้อีกครั้ง หมีจี้หันหน้าหนี เขาเพียงยิ้มจางๆ ก่อนจูงม้าเดินไปทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือ

หมีจี้ที่อยู่ด้านหลังมองตามแผ่นหลังของเขาไปด้วยสายตาใคร่รู้

เจิ้งตัวเดินไปย้อนคิดถึงคำพูดเมื่อครู่^๑นี้ของเด็กสาวไปด้วย ดวงอาทิตย์ขึ้นและตกลั่นก่อนกำเนิดสรรพสิ่ง นางอายุยังน้อยแต่มีความรู้ความสามารถเช่นนี้ได้อย่างไร ระหว่างทางเขาถามผู้คนมาหลายคนแล้ว ได้ความว่าหุบเขาไรรีนามอยู่ทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ของเมืองผิงเหยา เช่นนั้นนางชี้บอกให้เขามาทางนี้ด้วยเจตนาใดกัน

ขณะที่คิดพลันได้ยินเสียงคนผู้หนึ่งถอนหายใจ เสียงนั้นดังออกมาจากใต้หลังคามุงกระเบื้องข้างทาง "ฟ้าครีมนั่นสิ้น พายุหิมะทำให้เดินทางลำบากเสียจริง"

เจิ้งตัวมองไป แล้วก็พบคนสวมชุดสีน้ำเงินผู้หนึ่งนั่งอยู่บนขั้นบันไดหิน สวมงอบใบใหญ่ ที่ข้างบันไดมีไม้คานหาบท่อนหนึ่งวางพาดไว้ มองจากการแต่งกายแล้วเหมือนจะเป็นคนตัดไม้ เพียงแต่ขอบงอบถูกกดลงต่ำมาก ทำให้มองเห็นใบหน้าไม่ชัด เขาค่อยๆ กำลังนั่งพักเท้า แต่กลับไม่มีสิ่งของสัมภาระใด ทั้งในวันที่อากาศเช่นนี้ก็ไม่วอร์มานั่งพักผ่อนอยู่ตรงนี้อีกด้วย

เจิ้งตัวมีความสามารถล้าลึกในการอ่านผู้คนมาโดยตลอด แต่กลับคาดเดาถึงความเป็นมาของคนตัดไม้ผู้นี้ไม่ได้ เขาพลันรู้สึกราวว่าตลอดเส้นทางได้พบเจอแต่เรื่องประหลาด จึงลอบระมัดระวังมากขึ้นและใช้คำพูดหยั่งเชิงอีกฝ่าย "เรื่องนั้นก็ไม่ว่า พายุหิมะไม่อาจขัดขวางผู้ที่มิก็จให้ทำได้ กระทั่งเด็กสาวอายุสิบห้าสิบหกก็ยังมารออยู่บนถนน"

คนตัดไม้ได้ยินเช่นนั้นก็ถอดงอบออกแล้วเงยหน้าขึ้น มุมปากหยักยกเป็นรอยยิ้ม เขาเคาะงอบกับบันไดหินเพื่อกำจัดหิมะ พร้อมยิ้มเอ่ย "คำพูดของท่านนับว่าเอ่ยได้ถูกต้อง ไม่ทราบที่ท่านต้องการจะไปไหนหรือ" คนผู้นี้ดูอ่อนเยาว์มาก ในความหล่อเหลาสภาพแฝงความสง่างาม ดูจากบุคลิกไม่คล้ายเป็นชาวบ้านทั่วไป แต่เครื่องแต่งกายบนร่างก็ดูเข้ากับเขา ประหนึ่งเขาเป็นแค่คนตัดไม้จริงๆ

เจิ้งตัวมองไปข้างหน้า สถานที่แห่งนี้อยู่สุดปลายทางแล้ว มองต่อไปไม่พบเห็นร่องรอยผู้คนอีก จึงพลันยิ้มออกมา "ดูเหมือนว่าจะเดินผิดทางเสียแล้ว"

"เดินผิดทาง? สถานที่เล็กๆ ซึ่งเดินไปได้ทั่วภายในวันเดียวเช่นนั้น ท่านยังเดินผิดทางได้อีกหรือ" เขาพูดอย่างนุ่มนวลเป็นธรรมชาติ น้ำเสียงลุ่มลึกประหนึ่งกระแสน้ำที่ไหลเอื่อย

เจิ้งตัวเองก็ไม่คิดมาก เขารู้สึกว่าคนผู้นี้ต้องมีที่มาที่ไป จึงยิ้มอย่างไม่ใส่ใจ "ในเมื่อน้องชายเอ๋ยเช่นนี้ หากติดตามเจ้าไปก็คงไม่ผิดแล้ว"

คนตัดไม้ได้ฟังก็อิงไปชั่วขณะ จากนั้นจึงลุกขึ้นยืนปิดเศษหิมะบนร่างออก สวมงอบอีกครั้ง หยิบไม้คานหาบขึ้นแล้วออกเดิน เจิ้งตัวจึงมาเดินตามเขา คนตัดไม้เอ่ยปากถาม "พี่ชายมาจากไหนหรือ ดูแล้ว

"ไม่คล้ายเป็นคนในหมู่บ้านเล็กๆ"

"สายตาน้องชายนับว่าไม่เลว ข้ามาจากเมืองหลวง คิดอยากมาทำการค้าบางอย่าง เพียงแต่เมื่อสองวันก่อนดูเหมือนว่าพี่ชายแดนทางเหนือของเยียนโจวจะมีสงครามอีกแล้ว ดังนั้นเลยได้แต่เดินตามทางไปเรื่อยๆ ดูว่าที่ใดพอจะสามารถค้าขายได้บ้าง"

"ในเวลาเช่นนี้ยังกล้าขึ้นเหนือมาทำการค้า พี่ชายช่างขี้ขลาดนัก เมืองหลวงไม่ดีหรือ เหตุใดจึงต้องมาลำบากที่นี่ในสภาพอากาศเช่นนี้ด้วย"

"ข้าเองก็ไม่มีทางเลือก พยายามหาเงินตอนนี้ให้มาก วันหน้าจะได้สบายขึ้นหน่อย" เจิงตัวตอบคำส่งๆ

คนตัดไม้หัวเราะเหอะๆ "เงินทองมีค่าว่ามากพอที่ได้กิน หากตอนนี้ท่านไม่ทำตัวสบายๆ ไว้ วันหน้าก็สบายไม่ไหวเช่นกัน"

เจิงตัวเองก็หัวเราะเหอะๆ "ตอนนี้ข้าไม่ทำตัวสบายๆ อย่างไหนหรือ"

คนตัดไม้ตอบอย่างไม่คิดมาก "รีบเร่งเดินทางในวันหิมะตกหนัก สบายนักหรือ กำไรงามไม่ใช่อะไรที่ทุกคนจะได้มา ผ่อนคลายสักหน่อย ยังกดีกว่า"

"น้องชายพูดจาตรงไปตรงมานัก"

คนตัดไม้เอ่ย "แต่ก่อนข้าเองก็เคยทำการค้าเล็กๆ ไม่เหมือนพี่ชายที่ทำการค้าใหญ่หรอก"

ทั้งสองคนสนทนาโต้ตอบกันไม่หยุด ในที่สุดก็เดินทางมาถึงนอกเมืองอย่างช้าๆ หิมะสีขาวแผ่ปกคลุมไปทั่วทุกหนแห่งไม่เห็นร่องรอยผู้คนแม้แต่รอย สายลมพัดแรงผ่านมาเป็นระลอก พัดจนผู้คนมือเท้าแข็ง เจิงตัวคิดในใจ คนผู้นี้สวมเสื้อผ้าบางเบา แต่ยามเดินอยู่ท่ามกลาง

พายุหิมะเช่นนี้กลับไร้อาการหนาวสั่นโดยสิ้นเชิง เห็นได้ชัดว่าเป็นผู้ฝึกยุทธ์ ทว่าหากเขาคิดจะทำร้ายข้า เหตุใดจึงชวนพูดคุยสัพเพเหระคำพูดเหล่านี้คล้ายไม่มีที่สิ้นสุด ทั้งยังค่อนข้างเล่นลิ้น การตอบกลับก็ตอบตามอารมณ์ทั้งสิ้น

ขณะที่คิดก็ค่อยๆ ตัดสินใจได้ สายตาเขามองไปเห็นว่าในป่าที่อยู่ไม่ห่างออกไปมีบ้านอยู่หลังหนึ่ง คิดว่ามิสู้พูดคุยกันดีๆ การเดินฝ่าพายุหิมะเช่นนี้ที่สุดแล้วก็น่าเบื่อ จึงเอ่ยว่า "ลมพัดแรงจนน่ากลัวมิสู้ไปหลบในบ้านหลังนั้นดีหรือไม่"

คนตัดไม้ยิ้ม "ดี"

ทั้งสองคนเดินมุ่งตรงไป บ้านหลังนั้นเป็นบ้านเก่าที่มีแค่ตัวบ้านโง้งๆ ห้องฝั่งตะวันตกกับตะวันออกแยกจากกัน ห้องฝั่งตะวันตกถล่มลงมาแล้วเหลือแค่ซากผนังเท่านั้น ทันทึที่เจิ่งตัวเข้าใกล้บ้านหลังนั้นก็สัมผัสได้ว่าภายในห้องฝั่งตะวันออกมีคนอยู่ คนตัดไม้ก็ลงเลเล็กน้อย หันมาองเขาคราหนึ่ง

เจิ่งตัวลอบขบขัน ยังคงสงสัยว่าข้ามีใจจะทำร้ายเจ้าอีกอย่างนั้นหรือ เจ้ากับเด็กสาวผู้นั้นรวมหัวกันหลอกหลวงข้า ข้าเองก็จะหลอกให้เจ้าตกใจบ้าง ยามนั้นจึงฝุดรอยยิ้มมั่นอกมั่นใจ คาดดาไม่ได้ออกมา ผายมือเชิญอีกฝ่ายเข้าไปด้านใน สีหน้าคนตัดไม้เคร่งขรึมลงดังคาด ลงเลเล็กน้อยก่อนจะก้าวเข้าไป

ภายในห้องโล่งว่าง แคพอ้เข้บดบังพายุหิมะได้เท่านั้น ประตูห้องก็ไม่มีม่านประตู่ ทันทึที่เข้ามาในห้องเืองก็เห็นได้ว่าบนพื้นห้องมีกองไฟอยู่ด้านข้างกองไฟมีชายชราผมหงอกขาว สวมหมวกกันหนาว รูปร่างผอม

ใส่ชุดสีน้ำเงินซีด ด้านนอกชุดผ้าฝ้ายห้อยลูกประคำเส้นยาวเอาไว้
นึกไม่ถึงว่าจะเป็นภิกษุรูปหนึ่ง ช่วงขณะนั้นทั้งสองคนต่างประหลาดใจ
ชายชรามองประเมินพวกเขา ยิ้มอย่างเมตตา "ในวันที่อากาศหนาวเช่นนี้
นึกไม่ถึงว่าจะได้พบแขกผู้สูงศักดิ์ ในเมื่ออาตมามาถึงก่อนกั้วหนึ่ง
จึงขอทำตัวเป็นเจ้าบ้านแล้ว เชิญประสกทั้งสองมาผิงไฟเถิด"

คนตัดไม้กับเจิงตัวมองสบตากัน ต่างฝ่ายต่างเข้าใจแล้วว่านี่เป็นแค่
เรื่องบังเอิญ เจิงตัวจึงเดินนำเข้าไปหาสถานที่สะอาดสะอาดแล้วนั่งลง
ยิ้มพูดว่า "พวกเราเร่งรีบเดินทางจนมาถึงที่นี่ คิดจะเข้ามาหลบพายุหิมะ
นึกไม่ถึงว่าผู้อาวุโสจะก่อกองไฟเรียบร้อยแล้ว พวกเราเป็นเพียง
แขกผ่านทางสองคนที่มารับความสบายพอดี มิใช่แขกผู้สูงศักดิ์อะไร"

ภิกษุรูปนั้นเอ่ยว่า "ท่านสูงส่งยิ่งแล้ว" คนตัดไม้กำลังนั่งลง เมื่อ
ได้ยินดังนั้นจึงมองไปทางเจิงตัวอย่างล้าลึกคราหนึ่ง

เจิงตัวเอ่ยยิ้มๆ "เดิมทีข้าเป็นพ่อค้าจากเมืองหลวง คิดจะอาศัย
ภาวะสงครามที่ชายแดนแห่งนี้ ขายสินค้าหาเงินทองเล็กน้อยเท่านั้น"

ภิกษุชราส่ายหน้าช้าๆ "ไม่ถูกต้องๆ ผู้สูงศักดิ์มีกลิ่นอายของตน
แถมมองก็รู้ได้ เสมือนขุนเขาธารา พระประยูรญาติของฮ่องเต้ผู้มี
ความสามารถทั้งปวงและบุญไม่มีผู้ใดไม่ทราบ" แววดาเมตตานั่นมองไปที่
คนตัดไม้

คนตัดไม้ยิ้มน้อยๆ "ข้าก็แค่คนรักสบายที่อาศัยอยู่ในภูเขานั่น"

ภิกษุชรายังคงส่ายหน้าช้าๆ "ไม่ถูกต้องๆ เขาถึงจะเป็นผู้ตัดขาด
จากทางโลก ฤๅเข้าไปหาเขา" เอ่ยจบก็หันไปยิ้มให้เจิงตัว

เจิงตัวกับคนตัดไม้หนึ่งนั่ง มองสบตา ก่อนหัวเราะขึ้นมาร่วมกัน

เชิงตัวถามว่า "ในวันที่ฟ้าครึ้มถนนลื่น พายุหิมะทำให้เดินทางลำบากเสียจริง เหตุใดผู้อาวุโสจึงมาอยู่ที่นี่" เขาสนใจเน้นคำว่า 'เสียจริง'

คนตัดไม้ฟังเชิงตัวเลียนแบบคำพูดตน ก็รู้ว่าอีกฝ่ายหยอกเย้าที่ตนใช้คำพูดตึงตูด แต่ขณะพูดใบหน้าเขายังคงแสดงความเป็นห่วงอย่างไร้พริ้ว ยามนี้จึงได้แต่อมยิ้มมอง ไม่พูดจา

ภิกษุชรายิ้มจนบนใบหน้าเป็นร่องลึก เคราสีขาวขยับไหวไปตามคำพูด "วันหิมะตกหนักไม่มีพืชเพาะปลูกให้เก็บกิน อาตมาเข้ามาในหมู่บ้านเพื่อหาของกินเล็กน้อย ยืมบ้านหลังนี้หลบพายุหิมะชั่วคราว" ที่ด้านข้างภิกษุชรามีถุงผ้าขนาดใหญ่บรรจุสิ่งของอยู่ครึ่งถุง คล้ายจะเป็นอาหารจริงๆ

เชิงตัวถามต่อ "ผู้อาวุโสพักอยู่ที่ใดหรือ"

ภิกษุชราเอ่ยตอบ "เป็นเพียงภิกษุสันโดษในวัดบนภูเขาเท่านั้น ไม่ใช่สถานที่พิเศษอันใด" เอ่ยจบก็ก้มหน้าลงจัดการเชือกกรองเท้า ก่อนพูดขึ้นซ้ำๆ "ในเมื่อประสกทั้งสองมาเยือนที่นี่ กองฟืนพวกนี้ก็ไม่ต้องเผาไหม้โดยเสียเปล่าแล้ว พวกท่านอยู่อบอุ่นร่างกายไปเถิด อาตมาขอตัวก่อนแล้ว" พูดจบก็ลุกขึ้นยืนซ้ำๆ

คนตัดไม้ลุกตาม ช่วยภิกษุชราพาดถุงผ้าขึ้นป่า เอ่ยปากว่า "บ้านข้าอยู่ห่างไปไม่ไกล หาก..."

"ไม่จำเป็น!" สีหน้าภิกษุชราอบอุ่น ทว่าน้ำเสียงกลับเด็ดขาดยิ่ง คนตัดไม้จึงไม่พูดอะไรอีก กล่าวเรียบๆ "ขอบคุณผู้อาวุโสมาก"

เชิงตัวนั่งอยู่เฉยๆ ไม่ขยับ มองภิกษุชรารูปนั้นเดินจากไปซ้ำๆ รอนจนเงาร่างของภิกษุชราออกจากประตูไป ทั้งสองคนก็หันมา

มองหน้ากัน ต่างฝ่ายต่างมองอีกฝ่ายอย่างล่งรู้ ภายในดวงตามีแวว
กระจางชัด ชั่วขณะหนึ่งพวกเขาไม่ได้พูดอะไรต่อกัน ในที่สุดคนตัดไม้
ก็เป็นฝ่ายเปิดปากก่อน "ท่านยังจะตามข้าไปหรือไม่"

เจิงตัวเขิดคางขึ้นน้อยๆ ในแววตาเบื่องลึกลับมองไม่ออกว่าเป็นรอยยิ้ม
หรือโทสะ "ในเมื่อตามมาถึงที่นี่แล้วก็ไม่มีปัญหาหากจะตามต่อไป"

คนตัดไม้จ้องมองเขาอยู่สักพัก ก่อนพูดว่า "เช่นนั้นก็ไปกันเถิด"

เมื่อก้าวออกจากประตูก็เห็นผืนดินกว้างใหญ่ไพศาล เพียงชั่วพริบตา
เจิงตัวพลันรู้สึกว่าจะไม่ถูกต้อง สถานที่แห่งนี้รอบด้านเปิดโล่ง จากผีเท้า
ของภิกษุซราหากเดินบนพื้นหิมะเช่นนี้จะเดินกลับไปจนมองไม่เห็นใน
ระยะเวลาสั้นๆ ได้อย่างไร เขาก้าวเท้าเดินไปถึงถนนหลัก กวาดตามองไป
รอบๆ ทว่ายังคงไม่พบร่องรอย

"เจ้า..." เจิงตัวหันหน้ากลับมา คิดจะพูดกับคนตัดไม้

ทว่าคนตัดไม้กลับก้มหน้า เอ่ยขึ้นว่า "ท่านลองดูบนพื้น" ถนน
ทั้งหน้าและหลังต่างคลุมด้วยหิมะหนาชั้น บนถนนทิศตะวันออกที่
เดินผ่านมามีเพียงรอยเท้าของพวกเขาสองคนและกีบเท้าม้าของเจิงตัว
เท่านั้น รอบด้านไม่พบร่องรอยผู้อื่นอีก ทั้งสองคนต่างเงยบง

ต้องรู้ว่าต่อไปให้กำลังภายในของคนผู้หนึ่งจะสูงส่งยิ่งกว่านี้ ก็ไม่มีทาง
ทะยานหายไปโดยไร้ร่องรอยในทุ่งโล่งกว้างได้ ทว่ายามนี้รอบด้านกลับ
ไม่มีร่องรอยแม้แต่รอย เมื่อครู่เจิงตัวลอบประเมณภิกษุซราอุปนิสัยอยู่นาน
ดูจากอากัปกิริยาของอีกฝ่ายแล้วไม่เหมือนผู้เก็บงำความสามารถ แต่เป็น
ชายซรารธรรมดาคนหนึ่งจริงๆ

เจิงตัวมองคนตัดไม้ ครุ่นคิดอยู่สักพัก สุดท้ายยังคงอดถามไม่ได้

"เจ้าว่านี่เป็นเรื่องประหลาดอันใดกัน"

คนตัดไม้ในใจก็รู้สึกแปลกประหลาด "ข้าเองก็ไม่รู้ ไม่เคยได้ยินมาก่อนว่ามีผู้ใดที่มีความสามารถระดับนี้ เมื่อครู่ดูเขาก็ไม่คล้ายเป็นผู้ฝึกยุทธ์"

เดิมทีทั้งสองคนในใจต่างนั่งสงบ ทว่ายามนี้กันบังหัวใจกลับตกตะลึง ย้อนคิดถึงถ้อยคำของภิกษุชราอย่างละเอียดก็ยังคาดเดาไม่ถูก เมื่อกลับไปสำรวจภายในบ้านอีกครั้งก็ยังคงรู้สึกไม่เข้าใจ

ผ่านไปครู่ใหญ่คนตัดไม้ถึงเอ่ยขึ้น "บางทีอาจเป็นยอดฝีมือสักคนที่เราบังเอิญพบเจอและเพียงแค่อัฒนากับพวกเราก็ได้"

เชิงตัวคิดๆ แล้วพูดว่า "เป็นเช่นนั้นกระมัง ข้าว่าเขาก็ดูไม่ได้มีเจตนาร้าย"

คนตัดไม้ไม่พูดอะไรอีก หยิบไม้คานหาบขึ้นมาแล้วมุ่งหน้าไปทางตะวันตกต่อไป ส่วนเชิงตัวยังคงงมำเดินตาม ไม่พูดอะไรตลอดเส้นทาง กระทั่งเดินไปประมาณครึ่งชั่วโมง* คนตัดไม้ก็เลี้ยวไปทางใต้ ทั้งสองคนเดินลงเลี้ยวไปตามทางภูเขา

* ชั่วโมง เป็นหน่วยนับเวลาของจีนในสมัยโบราณ เท่ากับ 2 ชั่วโมง

3

เมื่อเดินอ้อมสันเขาลูกนั้นก็ปรากฏพื้นที่โล่งกว้าง ห่างออกไปมีป่าไม้ดกครึ้ม มองเห็นสะพานไม้และกระท่อมฟางหลายหลัง ทั้งหมดตั้งอยู่ท่ามกลางหิมะโปรยปราย แลดูบริสุทธิ์และเงียบสงบ เมื่อเห็นภาพทิวทัศน์งดงามเช่นนี้ เจิงตัวก็รู้สึกผ่อนคลายขึ้นมาอย่างช่วยไม่ได้ จึงเอ่ยปากชื่นชม "เป็นสถานที่ที่ดี..."

ยังไม่ทันได้พูดจบก็ได้ยินเสียงลมพัดมาข้างหู เจิงตัวสะกิดปลายเท้า เบี่ยงตัวหลบวูบ แล้เหลียวขวบเก้าอี้เส้นหนึ่งสะบัดผ่านข้างลำตัวเขาไปสามท่อน* ปลายแส้หักเลี้ยวกลับมาโจมตีเขาอีกครั้ง อารูธเส้นนี้ทั้งแข็งแรงและยืดหยุ่น เจิงตัวไม่กล้ารับมือตรงๆ ได้แต่เบี่ยงตัวหลบอีกครั้ง คนตัดไม้บิดข้อมือด้วยท่วงท่าสง่างาม ตัวแส้กลายเป็นเงาบุปผารวบเก็บกลับมาในมือ

* ซุน เป็นหน่วยมาตราวัดของจีนสมัยโบราณ เทียบความยาวประมาณ 1 นิ้ว ระยะ 10 ซุนเป็น 1 จือ (เชิยะ)

เจิ้งตัวถึงเพิ่งมองเห็นชัดว่าเส้นนั้นมีสีหิมะสว่างไสว หลอมขึ้นจากเหล็กกล้า เชื่อมต่อกันเป็นข้อๆ แม้จะเป็นเหล็กทว่าโอนอ่อนไร้เทียมทาน แค่เพียงกระบวนท่าเดียวก็บ่งบอกถึงกำลังภายในนับสิบปีของผู้ใช้ คนตัดไม้ถอดงอบออก ยืนตระหนางันดังต้นไม้อยู่ท่ามกลางประกายหิมะพร้อมแย้มยิ้ม "ท่านออกมาข้างนอกตามลำพัง ไม่พกอาวุธมาป้องกันตัวหน่อยหรือ"

เจิ้งตัวที่ก้าวถอยหลังติดกันสองก้าวอย่างไม่ทันรับมือยามนี้ เมื่อถูกถามก็นิ่งไปครู่หนึ่ง ทว่ายังคงยิ้มตอบ "อาวุธของข้าแหลมคมเกินไป ไม่สะดวกนำออกมาใช้ตามใจชอบ"

คนตัดไม้พยักหน้า เอ่ยหัวนึ้น "ระวัง" ยังพูดไม่ทันจบตัวแล็กก็พุ่งมาดุจงูตัวยาว เจิ้งตัวอยู่ในสนามรบพบเห็นแต่คมดาบจนเคยชิน เมื่อเผชิญกับสิ่งของที่ไม่เคยพบเห็นจึงถึงกับรับมือไม่ถูกอยู่บ้าง ได้แต่ถอยหลบอย่างต่อเนื่อง

คนตัดไม้บ้างใช้ศอกฟัน บ้างใช้มือคว้า บ้างใช้เท้าเหยียบ แล้เหล็กประเดี๋ยวลันประเดี๋ยวยาวเสมือนเป็นหนึ่งเดียวกันกับร่างกาย ทั้งรวดเร็วและแม่นยำ มุ่งแต่โจมตีเข้าใส่เจิ้งตัว เขาทำได้เพียงหลบหลีก กระทั่งถึงกับหลบไปแล้วยี่สิบแปดกระบวนท่า เจิ้งตัวลอบประหลาดใจ เพราะไม่เคยพบเห็นผู้ใดใช้สิ่งที่ยืดหยุ่นระดับนี้ได้ยอดเยี่ยมถึงเพียงนี้ เขาปล้นสูญลมหายใจเข้าลึก กระโดดอ้อมไปโจมตีด้านหลังอีกฝ่าย

โดยไม่ต้องหันตัวกลับ แล้เหล็กในมือคนตัดไม้ก็ตัวดไปทางด้านหลัง ปะทะถูกฝ่ามือเจิ้งตัวเข้าเต็มๆ เขายิ้มพูดว่า "หากวันนี้ข้าเอาชนะท่านได้ ท่านจะคิดอย่างไร"

ในเมื่อมีใจเอ่ยปากหยอกล้อแสดงว่าย่อมมีเร็วแรงเหลืออยู่ เจิ้งตัว

มองหาช่องโหว่ของกระบวนท่าเขาพร้อมตอบ "ครั้งนี้ออกจากบ้านมา โชคไม่ดี ครึ่งหน้าคงต้องดูปฏิทินโหร" ในหัวเขามีความคิดมากมายวาบผ่านในชั่วพริบตา หากคว่ำจับแฉี้เส้นนั้นแล้ว ย่อมถูกพันมืออย่างแน่นอน แต่หากฝืนสู้ด้วยกำลังภายในก็จะต้องมีคนบาดเจ็บอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

คนตัดไม้ถามต่อ "อาวุธของท่านฆ่าคนได้ง่าย อาวุธของข้ากลับไม่ง่าย เหตุใดท่านจึงไม่ออกกระบวนท่าสังหารเล่า"

เจิ้งตัวเคลื่อนไหวกำลังภายในมาที่ฝ่ามือ ในที่สุดก็ยังคงคว่ำแฉี้เส้นนั้นเอาไว้ ขุมพลังสายหนึ่งไหลผ่านมาตามแฉี้ เขาบิดข้อมือ ดึงแฉี้เอาไว้แล้วถามกลับ "เจ้าใช้อาวุธเช่นนี้แสดงว่าไม่คิดฆ่าคน เหตุใดข้าต้องลงมือด้วย"

คนตัดไม้มองคนตรงหน้านิ่ง คล้ายกำลังครุ่นคิดบางอย่าง เจิ้งตัวสะบัดมือปล่อยแฉี้ ออก คนตัดไม้จึงเขย่าด้ามจับ เก็บแฉี้กลับมาในแขนเสื้อ เขายืนนิ่งเงียบอยู่สักพักถึงหันตัวเดินไปทางกระท่อม หลังเดินไปไม่กี่ก้าวก็พลันหยุดอีกหน บนพื้นหิมะกว้างขวาง คนตัดไม้เก็บงอบขึ้นแล้วหันหน้ากลับมายิ้ม พูดท่ามกลางความเงียบสงัดรอบด้าน "ห่างออกไปไม่กี่ไกลคือบ้านของข้า ท่านเต็มใจเข้าไปดื่มชาหรือไม่"

เจิ้งตัวมองเขาพร้อมยิ้มบางๆ "ขอบคุณมาก"

คนตัดไม้มองเขาด้วยรอยยิ้มลึกลับยิ่งขึ้น ก่อนจะเพียงตัวหลบไปด้านข้างพร้อมผายมือ "ท่านแม่ทัพใหญ่ เชิญ!"

เจิ้งตัวเองก็ผายมือให้เช่นกัน "ท่านตงฟาง เชิญ!"

ทั้งสองมองสบตากัน เสียงหัวเราะค่อยๆ ดังขึ้น ฟังดูก็อังกังวานเป็นพิเศษในแดนหิมะที่กว้างใหญ่และเงียบสงบแห่งนี้

พวกเขาเดินย่ำผ่านกองหิมะซึ่งตกทับถมไปตามทางเล็กริมทุ่งนา

ชนบท มุ่งไปสู่กระท่อมฟางหลังนั้น

ตงฟางประธานมือเอ่ย "กระท่อมมีนามว่าตงฟางฮู่ ซื่อรอง* หรานจือ ปกติใช้ชีวิตเอื้อระเหยลอยชายอยู่ในป่าเขาจนชินแล้ว หากมีสิ่งใดที่เสียมารยาทไป หวังว่าท่านอาจจะทรงไม่ถือสา"

เจิงตัวกลับไม่สนใจสนทนาตามมารยาทกับเขา เพียงถาม "ตงฟางฮู่ หรือ ฮู่ตัวใด"

"อยู่จากคำว่าเซียงฮู่** กระท่อมชอบอักษรตัวนี้ โคร่งอักษรค่อนข้างตรงหลักไ้จี***" พูดจบทั้งสองคนก็เดินมาถึงรั้วไม้ไผ่ด้านหน้าลานของกระท่อมฟางแล้ว

เสียง 'แก๊กรัก' ดังขึ้น ประตูถูกเปิดออกจากข้างในพร้อมเงาร่างสีแดงเงาหนึ่งผลุบออกมา นั่นคือหมิงจี เด็กสาวที่เจิงตัวได้พบระหว่างทางวันนี้ ทันทีที่หมิงจีเห็นตงฟางก็ยิ้มกว้าง ร้องเรียก "พี่ชาย" แล้วเดินไปคล้องแขนเขา ก่อนจะชะโงกหน้าออกมามองเจิงตัว "นี่คือคนผู้นั้นที่ท่านพูดถึงใช่หรือไม่"

ตงฟางหันไปทางเจิงตัว ยิ้มเอ่ยว่า "น้องสาวกระท่อมถูกเอาใจจนเคยตัว หากนางเสียมารยาทไป หวังว่าท่านอาจจะทรงอภัยให้นางด้วย"

เจิงตัวเห็นหมิงจีแอบอยู่หลังตงฟาง ท่าทางน่ารักน่าเอ็นดู เตรียมจะเปิดปากเอ่ย หมิงจีกลับพูดแทรกขึ้นมาก่อน "ท่านอ้อ? อ้อท่านใดกัน"

* ชาวจีนสมัยโบราณมีชื่อเรียกขานหลากหลาย โดยทั่วไปมี 'นาม (หมิง 名)' คือชื่อที่พ่อแม่ตั้งให้แต่กำเนิด 'ชื่อรอง (จื่อ 字)' เป็นชื่อที่อาจารย์ตั้งให้เมื่อเข้ารับการศึกษา มักสอดคล้องกับนาม หรือเพิ่มคำด้านหน้าให้เหมือนกันในหมู่เพื่อนเพื่อป้องกันในวงศตระกูล นอกจากนี้ผู้มีความรู้ มีตำแหน่งหน้าที่อาจตั้ง 'ฉายา (เห่า 号)' ของตนเองเพื่อใช้ในวงการ

** เซียงฮู่ (相互) หมายถึงซึ่งกันและกัน ร่วมกัน

*** ไ้จี คือสถานะดั้งเดิมของจักรวาลตั้งแต่ฟ้าดินยังรวมกลุ่มกันไม่แบ่งแยกออกเป็นสองขั้วคืออินและหยาง (หยินและหยาง) รูปสัญลักษณ์จะเป็นวงกลมที่แบ่งครึ่งด้วยเส้น

ตงฟางตอบ "ท่านต้องห้าที่ปกติเข้าพูดถึงพระองค์นั้น"

หมิงจีปรบมือยิ้ม "ปกติแล้วพี่ชายชอบแล้วว่าท่านต้องห้าทรงเก่งกาจ
อย่างไร แต่วันนี้พอหม่อมฉันบอกให้ท่านต้องเสด็จไปทางนั้น ก็ทรงเชื่อแล้ว
เสด็จไปผิดทางเสียนี้"

เจิงตัวยิ้ม ไม่ได้ตอบคำ

ตงฟางมองเขาอย่างขอภัย ก่อนจะหันมาถามหมิงจี "เมื่อเข้าข้า
บอกเจ้าว่าหากผ่านยามเซ็น* ไปแล้วข้ายังไม่กลับ ก็ให้นาสุราที่อยู่ในครัว
มาอุ่น เจ้าได้ทำตามแล้วหรือยัง"

หมิงจีตอบรับ "เจ้าคะ อุณหภูมิเย็นแล้ว ทั้งยังล้างพุทราเอาไว้
จานหนึ่งด้วย"

ตงฟางเอ่ย "เช่นนั้นก็ยกไปไว้ที่เรือนทิศเหนือ" พูดจบก็ผายมือ
เชิญเจิงตัวเข้าไป

เมื่อเข้ามา ก็ได้เห็นว่าภายในลานตั้งนาฬิกาแดดที่ทำจากไม้เอาไว้
ด้านข้างยังมีเก้าอี้ไม้ไผ่สองตัว หิมะถูกกวาดออกไปไว้ข้างทางแล้ว เจิงตัว
เดินไปตามระเบียบไม้ไผ่ มองเห็นเรือนมุงด้วยฟางสามหลังเชื่อมติดกัน
เรียงเป็นอักษรผืน** ตงฟางเดินนำเข้าไปยังเรือนทิศเหนือซึ่งใหญ่ที่สุด
ตลอดผนังทั้งสองฟากล้วนเป็นชั้นหนังสือ ด้านหน้ามีโต๊ะไม้พะยุงตัวใหญ่
ซึ่งวางเครื่องมือเครื่องเขียนและม้วนกระดาษอยู่เต็มโต๊ะ ทั้งสี่มุมแขวน
ภาพแปลกๆ และแผนที่จำนวนหนึ่งเอาไว้ เจิงตัวเมื่อได้เห็นแผนที่ก็
เดินเข้าไปดูโดยไม่รู้ตัว ตงฟางที่เดินเลี้ยวไปทางม่านไม้ไผ่ของระเบียบ
อีกด้านเอ่ยว่า "เชิญท่านต้องเสด็จทางนี้พะยะค่ะ"

* ยามเซ็น คือช่วงเวลา 15.00 น. ถึง 17.00 น.

** อักษรผืน (品)

เจิ้งตัวเดินกลับมาบนระเบียง ทว่ากลับเห็นว่าระเบียงนี้ยังมีบันได
เชื่อมไปสู่ห้องด้านหลังอีก เมื่อตงฟางเลิกม่านไม้ไผ่ขึ้นจึงเห็นว่า
ที่ด้านหลังมีลำธารคดเคี้ยวอยู่สายหนึ่ง แม้จะจับตัวเป็นน้ำแข็งไป
ไม่น้อยแล้ว ทว่ายังคงมีกระแสน้ำเล็กๆ หมุนวน บริเวณมุมหนึ่งของ
ลานด้านหลังล้อมรั้วไม้ไผ่เตี้ยเอาไว้ ด้านบนแขวนผ้าสักหลาดเพื่อบังลม
นึกไม่ถึงว่าข้างในจะมีนกพิราบสีขาวหิมะขดตัวอยู่ด้วยกันเจี๊ยบๆ
จำนวนมาก ทั้งสองคนเดินลงมา นั่งหันหน้าเข้าหากันที่โต๊ะเล็กข้างระเบียง
ด้านข้างโต๊ะมีเตาขนาดไม่ใหญ่กว่าสะอาดสะอาดตั้งอยู่ ภายในมีถ่าน
ซึ่งกำลังคุกรุ่น ข้างๆ มีถ่านซึ่งใส่น้ำสะอาดอยู่เล็กน้อย ยามนี้มีไอร้อน
ลอยขึ้นมา

เมื่อเจิ้งตัวเห็นทิวทัศน์เช่นนี้ ในใจก็รู้สึกทั้งสงบและพึงพอใจ
เอ่ยปากว่า "ท่านตงฟาง..."

ตงฟางโบกมือ "มิกล้ารับๆ พวกชาวบ้านเรียกกระหม่อมว่าท่าน
คนคุ้นเคยส่วนใหญ่เรียกว่าตงฟาง หากท่านอ้อมไม่ทรงเห็นกระหม่อม
เป็นคนนอกก็ทรงเรียกชื่อรองของกระหม่อมเถิด"

"ได้ จะว่าไปแล้วข้าเองก็เคยตั้งชื่อรองให้ตัวเองว่าสี่เจี้ยน* สถานที่
แห่งนี้ตัดขาดจากโลกภายนอก ไม่ยึดติดขนบธรรมเนียม นุ่งห่มฉ้อ
ก็เรียกข้าด้วยชื่อรองเถอะ"

ตงฟางได้ยินเขาเอ่ยอย่างตรงไปตรงมาเช่นนี้จึงไม่ถ่อมตนเช่นกัน
"ชื่อรองของสี่เจี้ยนมีที่มาที่ไปอย่างไรหรือ"

เจิ้งตัวลอบคิด เหตุใดพี่น้องคู่นี้จึงชอบตั้งคำถามเกี่ยวกับชื่อนัก

* สี่เจี้ยน (習鑿) 'สี่' หมายถึงการฝึกฝน 'เจี้ยน' หมายถึงกระຈก อุปมาถึงการให้เหตุการณ์ในอดีตหรือผู้คน
เป็นบทเรียนถึงความสำเร็จและผิดพลาด

บนใบหน้าจึงปรากฏรอยยิ้มขึ้นมาอย่างช่วยไม่ได้ "นี่เป็นชื่อที่ข้าตั้งให้ตัวเองตอนนำทัพเมื่ออายุสิบห้าปี จวบจนปัจจุบันยังไม่มีใครเคยมีผู้ใดเรียกมาก่อน" เขาเป็นที่เคารพยำเกรงตั้งแต่อายุน้อย ปัจจุบันยังอยู่ได้คนเดียวอยู่เหนือคนนับหมื่น ผู้ใดจะกล้าเรียกขานด้วยชื่อจริง วันนี้ได้ยินตงฟางเอ่ยเรียกจึงรู้สึกวุ่นวายใจมาก

จึงตัวเอ่ยต่ออย่างเนิบช้า "หลักการบ่มเพาะทหาร ฝึกฝนและฝึกซ้อม จนหนึ่งพลต่อกรศัตรูนับร้อย หลักการใช้ทหาร โชคชะตามีพลิกผัน เก็บความพ่ายแพ้มาเป็นกระจกส่องบทเรียน"

ตงฟางส่ายหน้า "นามของท่านมีแต่กลืนอายุสงคราม" คิดๆ แล้วก็ยิ้ม "ทว่าไม่แล้ว จึงหยวนชินต้องผู้ไม่เคยพราชัยในศึกมาหลายปี แต่กลับคิดถึงเรื่องความพ่ายแพ้แล้วนำมาเป็นบทเรียน"

"สงครามมีแพ้มีชนะ ความพราชัยของศัตรูเองก็เป็นเครื่องเตือนใจได้เช่นกัน"

แววตาตงฟางปรากฏความชื่นชม ในตอนที่กำลังจะพูดต่อ หมิงจี้ก็ยกถาดใหญ่ใบหนึ่งเดินเข้ามา บนถาดมีจานเล็กจานหนึ่ง วางพวกผลไม้แห้งและกับแก้มสุรา ยังมีกระบอกสุรขนาดกว้างอีกกระบอกหนึ่ง บนปากกระบอกมีไอร้อนลอยออกมา พริบตาภายในห้องก็อวลไปด้วยกลิ่นสุรา นางวางของเหล่านี้อย่างรวดเร็ว นำโถน้ำด้านข้างโต๊ะไปวางบนเตา แล้วนำกระบอกสุราใส่เข้าไปในโถอีกที ด้านข้างกระบอกฝังอยู่กับขอบโถ เมื่อเป็นเช่นนั้นเปลวไฟจึงไม่เผาถูกกระบอกสุราโดยตรง

ตงฟางจัดจานบนโต๊ะ หมิงจี้ซึ่งจัดวางสุราเรียบร้อยแล้วลุกขึ้นยื่นส่งยิ้มให้เจิ้งตัว ก่อนถือถาดใบนั้นถอยกลับออกไป

เจิ้งตัวมองหมีงี้เดินออกไปกลางถ้ำขึ้นมา "เจ้ารู้ได้อย่างไรว่าข้าจะมา"

ตงฟางยิ้มตอบ "โดยคร่าวๆ แล้วก็เหมือนกันกับผู้อาวุโสท่านนั้น ดูจากสภาพอากาศ" เขารินสุราลงไปในจอกสุราทั้งสองใบ เจิ้งตัวยกขึ้นจิบ รู้สึกได้ว่ากลิ่นสุราหอมหวาน ยามกลืนลงท้องก็อุ่นวาบ ไอบายุหิมะตลอดทั้งวันถูกปิดเป่าออกไปอย่างหมดจด เขาได้ยินเสียงตงฟางพูดต่อไป "ทว่าข้ากลับประหลาดใจนัก ในเวลาเช่นนี้ท่านวางใจในตัวทหารนับหมื่นนายของท่านเพียงนี้เสียหรือ"

เจิ้งตัวหยิบพุทราที่เอาเมล็ดออกแล้วขึ้นมากิน "ตอนนี้อหิมาคงทับถมถึงหัวเข่า ทุกคนทั้งม้าต่างจมลงไปในฝันหิมะ อีกฝ่ายก็ต้องสืบสถานการณ์ให้แน่ชัด คาดว่าภายในวันสองวันนี้ไม่น่าจะเกิดการเปลี่ยนแปลงอะไร"

ตงฟางยิ้ม "ข้าเดาว่าท่านกำลังรอให้ราชสำนักมอบอำนาจให้อย่างเป็นทางการกระมัง"

"หมายความว่าอย่างไร"

"มีฉะนั้นหากตลอดแนวชายแดนรบกันขึ้นมา นอกจากทหารสายตรงไม่กี่นายของท่าน บรรดาแม่ทัพนายกองของเยียนโจว อวิ้นโจวก็เชื่อว่า จะทำตามคำสั่ง นับประสาอะไรกับที่อวิ้นโจวยังมีองค์เจ้เจิ้งเสียนทรงรักษาการณ์อยู่ มิใช่ที่ท่านต้องติดขัดไปทั่วหรอกหรือ"

เจิ้งตัวนิ่งอึ้งไป ก่อนเอ่ยว่า "น้องหรานจือรู้แจ้งยิ่ง" ระหว่างร่ำสุรา เขาก็เล่าสภาพการศึกษาในช่วงหลายวันนี้ไปรอบหนึ่ง สุราร้อนขับหนาว หลังดื่มลงไปหลายจอก ภายในห้องก็ตลอบบอวลด้วยไอร้อนแล้ว

ตงฟางฟังจบก็พูดอย่างครุ่นคิด "การบุกโจมตีโดยกะทันหันนี้ให้ผลลัพธ์ฉับไวก็จริง แต่ก็กระตุ้นโทสะของราชสำนักหนูดีด้วย พวกเขาจะต้องยกทัพมาโต้กลับอย่างแน่นอน ช่วงหลายปีมานี้พี่สี่เจี้ยนทำศึกอยู่ทางใต้ น่าจะรู้ว่าบ้านเมืองเสียหายเพราะสงครามไม่ใช่น้อย ตอนนี้อาจไม่สามารถทำศึกครั้งตัดสินกับหนูดีได้จริงๆ ท่านวางหมากตัวนี้ลงไปสุดท้ายคิดจะปิดฉากอย่างไรหรือ"

เจิงตัวเฒ่าหน้าตี๋มสุรา พูดอย่างไม่เร่งไม่ร้อน "น้องหรานจือมีความคิดเห็นอย่างไร"

ตงฟางมองเขา คล้ายมีซำๆ "ในเมื่อท่านมีความมั่นใจเช่นนั้น ข้าจะกล้าเสนอความคิดเห็นได้อย่างไรกัน"

เจิงตัวเฒ่าจอกสุราลง "ข้าเพียงแต่คิดว่าเมื่อรอมมาถึงหน้าภูเขาย่อมมีทาง* รอรับมือไปตามสถานการณ์ก็เท่านั้นเอง การเดินทัพไม่อาจไม่วางแผน แต่หากวางแผนไปเสียทุกเรื่องก็ไม่มีการโจมตีกะทันหันแล้ว"

ตงฟางเคาะตะเกียบกับโต๊ะเบาๆ ร้อง "ไม่เลว!" จากนั้นรินสุราให้เจิงตัวเฒ่าอีกจอก เอ่ยอย่างเนิบช้า "ดังนั้นท่านจึงออกเดินทางเพียงลำพังมายังหมู่บ้านสันโดษแห่งนี้เพื่อชมทิวทัศน์อย่างนั้นหรือ"

เจิงตัวเฒ่าเหลือบตาขึ้นมองเขา "อาจเป็นเพราะสภาพอากาศทางนี้ไม่เลวระมัง"

ตงฟางหัวเราะเสียงดัง "บอกตามตรง เมื่อไม่กี่วันก่อนข้าลองเสียเที่ยวดูแล้วได้ลักษณะของสงครามจริงๆ เพียงแต่ราชสำนักตอบตกลงเรื่องการแต่งงานเชื่อมสัมพันธ์แล้ว จะยังมีสงครามอีกได้อย่างไร แต่

* เมื่อรอมถึงหน้าภูเขาย่อมมีทาง ใช้ในความหมายเชิงอุปมาว่าทุกปัญหาย่อมมีทางออก

ผู้ที่มีอำนาจคุมทัพ ทั้งยังกล้าขัดราชสำนักเห็นทีจะมีเพียงฟี่สี่เจียนเท่านั้น ด้วยเหตุนี้ข้าจึงเดาว่าท่านจะต้องมาเยือน รุ่งสว่างวันนี้ประกายม่วงปรากฏขึ้นทางทิศตะวันตก* สาดส่องมาตรงหน้าชั้นบันไดบ้าน ข้าใคร่ครวญว่าบริเวณทิศตะวันตกเฉียงเหนือแห่งนี้ ผู้ที่มีกลิ่นอายสูงส่งก็มีเพียงท่านองค์ห้าแล้ว ดังนั้นจึงตั้งใจบอกให้หมิงจีไปชี้ทางบอกท่านที่เมืองผิงเหยา"

เจิงตัวถอนหายใจ "แต่เจ้ากลับให้นางชี้ทางผิดให้ข้าเสียนี้"

ตงฟางพูดต่อ "เดาว่าเหตุผลที่ท่านมาตามหาข้ามีสองอย่าง หากข้ายังมีประโยชน์ให้ใช้งานได้บ้าง ท่านก็ต้องการให้ข้าทำงานให้ ป้องกันไม่ให้ไปช่วยเหลือผู้อื่น หากข้าเป็นผู้ไร้การศึกษา อยู่ที่ชายแดนแห่งนี้เพื่อตั้งใจมอมเมาจิตใจผู้คน ท่านก็จะกำจัดข้า ดังนั้น..."

เจิงตัวเอ่ยต่อแทนเขา "ดังนั้นเจ้าจึงอยากจะดูว่าข้าเป็นคนเช่นไร หากข้ามาถึงที่นี่แล้วไม่ได้พบเจ้า ย่อมต้องล่าถอยกลับไปเอง แต่เจ้ากลับไปรอข้าอยู่ที่ทางแยกตะวันตกเฉียงเหนือ หากข้าไม่เข้าตาเจ้า เจ้าก็จะซ่อนเร้นตัวตน หลีกเลี้ยงข้านับแต่นั้นไป"

ตงฟางได้ยินเขาพูดออกมาตรงๆ ก็อดรู้สึกกระอักกระอ่วนเล็กน้อยไม่ได้ "ฟี่สี่เจียนพูดจาตรงไปตรงมานัก"

เจิงตัวเอ่ยปากด้วยสีหน้าจริงจัง "เจ้าพูดไม่ผิด แต่หากเจ้าไม่ยอมรับใช้ข้า ข้าก็ไม่มีทางสร้างความลำบากให้เจ้า"

ตงฟางมองตรงไปที่เขา "ไม่กลัวว่าข้าจะเป็นศัตรูกับท่านหรือ"

* เล่ากันว่าก่อนที่เหล่าจื่อ (เหล่าจื่อ) ปรมาจารย์ของลัทธิเต๋าจะเดินทางผ่านด่านหนานกู่ นายด่านชื่ออื่นสีมองเห็นประกายม่วงปรากฏขึ้นทางทิศตะวันตก ก็รู้ว่กำลังมีนักปราชญ์เดินทางผ่านมา แล้วก็ได้เห็นเหล่าจื่อขึ้นโคเดินทางมาจริงๆ ต่อมา 'ประกายม่วงปรากฏขึ้นทางทิศตะวันตก' จึงใช้อุปมาถึงนี้มีนัยอันเป็นมงคล

เจิ้งตัวยิ้มอย่างใจกว้าง "เจ้าเป็นศัตรูกับข้าได้เลยเต็มที ข้ามีแต่กลัวว่าจะไร้ศัตรูแล้วโดดเดี่ยว ไม่เคยกลัวการมีศัตรูเยอะมาก่อน"

ตงฟางมองประเมินเขาเงิบๆ ครูใหญ่ ก่อนถามด้วยสีหน้าจริงจัง "กระหม่อมขออาจหาญถามว่าปณิธานของท่านคืออะไร"

เจิ้งตัวยังคงยิ้ม "เปลี่ยนเป็นผู้อื่นอีกร้อยคนก็ไม่มีใครกล้าถามข้า เช่นนี้ น้องหรานจ้อช่างกล้าถามจริงๆ"

"กระหม่อมมิใช่ผู้ชอบสนทนาอย่างไร้ความหมาย จึงขอถามให้กระจ่างเสียตั้งแต่ตอนนี้ ท่านต้องโปรดตอบมาตามตรง"

เจิ้งตัววางจอกสุราลงช้าๆ พยักหน้าพูดว่า "ดี ตำแหน่งของข้าในตอนนี้อยู่จากความสัมพันธ์ของข้ากับฝ่าบาท หากต้องพูดถึงปณิธานก็นับเป็นการล่วงเกินอย่างมากแล้ว แต่ปณิธานในตอนนี้อยู่ที่ข้ามีเพียงการขับไล่ชาวหู อย่างน้อยสามสิบปี" มือซ้ายของเขาชูสามนิ้วขึ้น "ทำให้ชาวหูไม่มีกำลังบุกลงมาทางใต้ไปสามสิบปี"

ปณิธานนี้ของเขาเอ่ยด้วยถ้อยคำถ่อมตน ทว่าเป้าหมายกลับเป็นสิ่งที่ไม่เคยมีผู้ใดทำได้มาก่อน เจิ้งตัวเก็บมือลง "วาทะกล่าวมาถึงขั้นนี้แล้ว ในเมื่อน้องหรานจ้อคุ้นเคยกับสถานการณ์ของชายแดน เหตุใดจึงไม่ออกจากภูเขามาช่วยข้าเล่า"

ตงฟางที่ฟังเขาด้วยใบหน้าเคร่งขรึมมาโดยตลอดยามนี้คลี่ยิ้มบางๆ "ได้ หากข้าไม่ช่วยท่านก็คงไม่มีผู้ใดช่วยได้อีก"

ท่าทางของเขาดูไม่ใส่ใจ ทว่ากลับทำให้เจิ้งตัวมองออกถึงความจริงใจสามส่วน หากคนมีเป้าหมายไม่บริสุทธิ์ อากัปกิริยาไม่มีทางฝ่าเผย เจิ้งตัวมาเพื่อตั้งตัวผู้มีความสามารถเป็นพวก ไม่มีทางมาอย่าง

ไม่เตรียมการ ถ้าตงฟางมีเป้าหมายเพื่อคำตอบแทน เขาไม่มีทางรับปากอย่างสบายใจว่าเผยแพร่เช่นนี้

เจิงตัวไม้ได้ถามถึงปณิธานของตงฟาง เพราะว่ามันเป็นเรื่องที่เกินความจำเป็นอย่างเห็นได้ชัด เขาเพียงยิ้ม รินสุราให้อีกฝ่ายแล้วยกจอกสุราขึ้น "เช่นนี้ ข้าขอดื่มให้น้ำใจของน้องหรรณจือ"

ทั้งสองคนต่างดื่มสุราหมดจอก

งานเลี้ยงสุราครั้งนี้ดื่มกันจนถึงช่วงพลบค่ำ ทั้งแขกและเจ้าภาพกลับยังคึกคักไม่สร่าง กระทั่งยามจุดเทียนก็ยังคงสนทนากันต่อ

คืนนั้นเจิงตัวยิ้มกระตือรือร้นของตงฟางนอน เข้าวรรุ่งขึ้น หิมะที่ตกมาหลายวันได้หยุดลงแล้ว เจิงตัวบอกลาเตรียมจากไป ตงฟางเอ่ยว่า "พี่สี่เจี้ยนเดินตามถนนเส้นเล็กไปทางตะวันออกเฉียงใต้ ภายในหนึ่งชั่วยามจะถึงเมืองผิงเหยา"

เจิงตัวประสานมือ "ค้ายใหญ่เยียนโจวรอการมาเยือนของเจ้าอยู่" ตงฟางผงกศีรษะรับน้อยๆ ส่วนเจิงตัวขึ้นหลังม้า กลับตัวแล้วจากไปทันที

หมิงจี้ยังคงแอบอยู่ข้างหลังตงฟาง รอเขาจากไปไกลแล้วจึงถามขึ้น "เขาเก่งกาจมากหรือ"

ตงฟางตอบ "เก่งกาจมาก"

หมิงจี้ถามต่อ "เก่งกาจกว่าพี่อีกหรือ"

ตงฟางยิ้ม "เก่งกาจกว่า"

ในตอนที่เขาตอบประโยคนี้ เมฆสีเทาครึ้มคล้ายจะอ่อนจางลงกว่าเมื่อวาน ในระหว่างที่ถูกลมม้วนตลบไปมายิ่งดูเปลี่ยนแปลงยากคาดเดามากขึ้น

มิใช่ผู้เก็บเบญจมาศได้รั้วบุรพา แต่ถกถึงดินฟ้าในห้องแคบ
ต้มสุราหมยเขี้ยวกัจจบุรุษ ยามกลับอย่าลืมเก็บหิมะสามส่วน

ในตอนเช้าเจิ้งตัวเดินทางกลับมาถึงเมืองผิงเหยา ยามชื่อ* เพิ่งผ่าน
พ้นไป บนถนนหลักมีผู้คนเดินอยู่มากจึงไม่ทำให้รู้สึกอ้างว้าง เสี่ยวเอ๋อร์
ของร้านอาหารเล็กๆ แห่งหนึ่งกำลังเลิกม่านขึ้นต้อนรับแขก เจิ้งตัว
จึงจูงม้าตรงไปมัดไว้กับเสาประตูบานนั้น เสี่ยวเอ๋อร์เดินเข้ามาถาม
"นายท่านต้องการจะสั่งอะไรหรือขอรับ" เจิ้งตัวมองแล้วไม่มีอะไรน่ากิน
จึงเพียงแต่ให้เขาเอาเบะหมีเนื้อมาสามหนึ่ง หากมีหญ้าเหลือก็ให้อามา
ป้อนม้าเล็กน้อยด้วย

เสี่ยวเอ๋อร์รับคำจากไป เพียงไม่นานบะหมีก็ถูกยกมาวาง เขา
กลับไปด้านหลังหอบมัดหญ้าออกมาอีกครั้ง เจิ้งตัวคลุกเส้น กลืนหอม
ของน้ำมันพริกलयฟุ้ง บนถนนมีชาวบ้านผู้หนึ่งเดินผ่านมา เมื่อเห็น
เสี่ยวเอ๋อร์กำลังป้อนหญ้าให้ม้าอยู่หน้าร้านก็โบกมือเรียก "เจ้ายังไม่กลับ
อีกหรือ"

เสี่ยวเอ๋อร์ตอบ "ใกล้แล้วขอรับ วันนี้เป็นวันที่สี่สิบเอ็ดเดือนสิบสอง
วันมะรืนจะปิดร้านกลับไปบ้านเกิดที่ชิงโจวแล้วขอรับ"

เจิ้งตัวจึงนึกขึ้นมาได้ว่าตอนนี้ใกล้สิ้นปีแล้ว ในใจเกิดความไม่พอใจ
อย่างอธิบายไม่ได้ เขาผินข่มความรู้สึกนั้นลงไป เหยหน้ามองหิมะที่กอง
ทับถมอยู่บนถนน ตีมน้ำแข็งไปอีกสองอีก ก่อนจะโยนเงินลงบนโต๊ะ
แล้วออกจากร้านไป ม้าของเขาก็เพิ่งกินหญ้าเสร็จ เจิ้งตัวปลดเชือกม้า

* ยามชื่อ คือช่วงเวลา 09.00 น. ถึง 11.00 น.

ลูบจมูกมัน ม้าเองก็พ่นลมหายใจเป็นการตอบรับ เจิงตัวยิ้มน้อยๆ จูงม้าเดินมุ่งไปทางทิศเหนือ

ในตอนนี้ออกนอกชายแดนเยียนโจว ทหารตระเวนชายแดนชั้นผู้น้อยจำนวนมากไม่รู้จักเขา เจิงตัวจึงหยิบบัตรผ่านที่ประทับตราด้วยตัวเองออกมา เดินออกนอกชายแดนไปสืบทว่าหลี่ สายลมพัดปะทะใบหน้า เจิงตัวติดหมวกหนังกันลม เผยเพียงดวงตาคู่หนึ่งออกมา บนพื้นหิมะมีรอยกีบเท้าม้าสลับสนย่งเหยียง เขาสำรวจกีบเท้าเหล่านั้น นี่น่าจะเป็นร่องรอยที่ทหารม้าของหยางไห่ยว่หลินทิ้งเอาไว้เมื่อตอนเดินทางกลับค่ายใหญ่เยียนโจว

ยามนี้เจิงตัวร้อนใจ อยากรีบกลับค่ายใหญ่ ในตอนที่กำลังจะควมม้าวิ่งก็เห็นบนพื้นหิมะห่างออกไปไม่ไกลพลันปรากฏศีรษะคนผู้หนึ่งวูบไหวก่อนหายไป ท่ามกลางแดนหิมะสุดลูกหูลูกตาดูแปลกประหลาดชัดเจน เจิงตัวคิดว่าตนตาฟาด แต่เขาไม่เคยตาฟาดมาก่อน ดังนั้นจึงกระโดดลงจากหลังม้าแล้วเดินเข้าไปใกล้อย่างช้าๆ

ใต้พื้นหิมะห่างออกไปหนึ่งจั้งมีร่องลึก เจิงตัวหยุดยืนนิ่ง พูดว่า "ออกมาเถอะ"

ศีรษะค่อยๆ ชะโงกออกมา ดูเหมือนจะเป็นคนผู้หนึ่งซึ่งซ่อนตัวอยู่ในร่องหิมะ คนผู้นี้เปิดเผยเพียงดวงตาซึ่งกลอกมองไปมา เจิงตัวเห็นใบหน้าของเขาไม่ชัด ทั้งสองมองสบตากันลึกพัก ก่อนที่เจิงตัวจะเดินเข้าไปหา หิวเด็กชายคนหนึ่งออกมาจากร่องหิมะ เด็กชายมือเท้าแข็งไปหมดแล้ว ผ้าฝ้ายที่โพกอยู่บนศีรษะก็เลื่อนตกลงมา เขาพูดเสียงสั่น "ช่วยด้วย..."

เจิ้งตัวมองประเมิน เด็กชายห่อตัวด้วยชุดผ้าฝ้ายตัวบางหลายชั้น ซ้ำชุดเหล่านั้นยังเป็นของผู้ใหญ่ทั้งสิ้น เจิ้งตัวจึงถอดเสื้อนอกออกมา คลุมร่างเขาเอาไว้ ก่อนจับขึ้นนั่งบนหลังม้า เมื่อเสื่อผ้าซึ่งมีไอบอบูน ห่อคลุมร่าง ลักพักเด็กชายก็อาการดีขึ้น มีอคว่าอานม้า แนบร่างกับ หลังม้า

เจิ้งตัวจึงเชือกบังเหียน ก้าวเดินหนักแน่นตรงไปข้างหน้าพร้อมถาม "เจ้าเป็นคนใด"

เด็กน้อยนิ่งเงียบอยู่ชั่วครู่จึงตอบเสียงสั่น "คนเยียนโจวขอรับ"

เจิ้งตัวหันไปมองเขา "เหตุใดจึงมาอยู่ในร่องหิมะ"

ท่าทางเด็กชายดูซีซลาด ทว่ามาจากลี้ซลาดเฉลียว "ชาวหูกัก ออกมาปล้นสะดมอยู่บ่อยๆ พ่อแม่ฆ่าตายไปหมดแล้ว พวกเขาก็จับข้า ไปเป็นทาส เมื่อสองคืนก่อนเกิดการต่อสู้ซูลมุนุ่นวาย ข้าจึงแก๊งตาย แล้วหนีออกมา แต่ระหว่างทางก็เจอชาวหูกัก บนพื้นหิมะไม่มีที่ให้ซ่อน จึงได้หลบอยู่ในร่องแห่งนี้มาหนึ่งคืนแล้ว"

เจิ้งตัวเดินบนพื้นหิมะอย่างยากลำบาก หอบหายใจน้อยๆ เอ่ยถาม "เจ้าบอกว่าหลบชาวหูกักอยู่ในร่อง เจ้าเจอชาวหูกักเมื่อใด"

"เมื่อคืนมีเดินผ่านมากลุ่มหนึ่งขอรับ พวกเขากพากันมุ่งหน้าไปทาง ตะวันตกเฉียงเหนือ ทุกคนล้วนพูดภาษาหูก ยามนั้นข้าก่อกองไฟอยู่เลย วิ่งมาหลบในร่องหิมะ จากนั้นหिनไฟก็จดับไม่ติดแล้ว" เอ่ยจบเขาก็จาม ออกมาเสียงดัง

เจิ้งตัวลอบตระหนกในใจ แต่ยังคงถามเสียงเรียบเฉย "มีมาก แค่ไหน"

"ทหารร้อยกว่านายขอรับ"

"พวกเขาแต่งกายอย่างไร"

"มองไม่ชัดขอรับ"

"คุยอะไรกัน"

"ข้าไม่ได้ตั้งใจฟังขอรับ"

ทั้งสองคนเดินทางฝ่าพายุหิมะ คุยกันไม่หยุด เดินจนฟ้ามืดสนิท แล้วถึงได้เจอกับทหารรักษาการณ์ที่ลาดตระเวนอยู่ด้านนอกค่ายใหญ่ จ้าวสุ่นนำทหารมาต้อนรับ รายงานว่า "ท่านอ๋อง คนอื่นๆ ล้วนกลับมาแล้ว ทุกคนต่างปลอดภัยดีพะย่ะค่ะ"

เจิ้งตัวพักหน้า อุ้มเด็กคนนั้นลงจากหลังม้า สั่งงานกับจ้าวสุ่น อีกเล็กน้อยจึงมุ่งหน้ากลับกระโจมใหญ่ เจ้ออี้ยกน้ำอุ่นเข้ามา เจิ้งตัวดื่ม นมแพะอุ่นร้อนลงไปอีกหนึ่ง เอนหลังฟังอยู่บนเตียง แะทำที่เย็น จนใกล้แจ้งไว้ในน้ำอุ่น ในที่สุดก็รู้สึกผ่อนคลายขึ้นมาบ้างแล้ว เด็กคนนั้น เห็นเขานิ่งเงียบ สีหน้านับได้ว่าเป็นมิตร จึงมีความกล้าขึ้นมาเล็กน้อยถามเสียงเบา "พวกเขาเรียกท่านว่าท่านอ๋อง ท่านเป็นน้องชายของฮ่องเต้เหมือนกันหรือ"

"หืม?" เจิ้งตัวนิ่งงันไปเล็กน้อย ก่อนยิ้มออกมา "ทำไมกันไม่เหมือนหรือ"

"ไม่ค่อยเหมือนขอรับ"

"ไม่ค่อยเหมือนใคร"

"อ้อ... ข้าแค่เห็นว่าไม่ค่อยเหมือนเท่านั้นขอรับ"

"เช่นนั้นอะไรเรียกว่า 'เป็นน้องชายของฮ่องเต้เหมือนกัน' "

"...แค่พูดไปอย่างนั้นเองขอรับ"

"เจ้าชื่ออะไร"

"ติงจื่อขอรับ"

"ติงจื่อ?"

"หมายถึงบุตรของสกุลติง* ขอรับ มิใช่ว่าสมัยก่อนบรรดาอาจารย์อาวุโสจะใช้แซ่ตามด้วยจื่อหรือ" ติงจื่อพูดจบ ท้องก็ร้องขึ้นมาพอดิบพอดี

เจิงตัวรู้สึกหัวเราะไม่ได้ร้องไห้ไม่ออกอยู่บ้าง ครั้นเห็นเขาสวมใส่เสื้อผ้าฝูใหญ่หลายชั้นเพื่อป้องกันความหนาว จึงเอ่ยกับเจ้ออ้อว่า "พาเขาไปเปลี่ยนเสื้อผ้า หาคะไรให้กิน ข้ายังมีคำถามต้องการถามเขาอีก"

ติงจื่อเมื่อได้ยินก็ผ่นลมหายใจออกมา ในที่สุดหัวใจก็ร่วงกลับลงไปนอก เด็กหนุ่มหมอบบนพื้น โชกศีรษะหนึ่งครั้งก่อนตามเจ้ออ้อออกไป

หิมะที่ตกหนักหยุดลง แม้ยังคงกองทับถมไม่ละลาย แต่ท้องฟ้ากระจ่างใสแล้ว เจิงตัวยืนอยู่บนแท่นยกสูงในค่ายทหาร กำลังตรวจสอบการฝึกฝนของทหารในค่าย ขณะนั้นเขามองเห็นสองเงาร่าง หนึ่งแดงหนึ่งขาวควมม้ามมาจากที่ไกลๆ ในใจก็รู้แล้วว่าเป็นตงฟาง จึงกระโดดลงจากแท่น ขี่ม้าออกไปต้อนรับ

หนนี้ตงฟางไม่ได้แต่งกายเป็นคนตัดไม้ เขาสวมชุดตัวยาวผมครอบเกี้ยว ชายเสื้อพลิ้วไปตามแรงลม ยิ่งดูองอาจสง่างามมากขึ้น ทำให้ผู้คนรู้สึกทึ่งว่าไม่ใช่เพราะเมฆหมอกสลาย ท้องฟ้าจึงเปลี่ยนไป

* ติง' (丁) เป็นแซ่ของชาวจีน 'จื่อ' (子) หมายถึงบุตร รวมแล้วจึงหมายถึงบุตรของสกุลติง ซึ่งฟังเสียงกับคำว่า 'ติงจื่อ' ที่หมายถึงตะปู

สว่างไสว แต่เป็นเพราะเขามาแล้ว ท้องฟ้าจึงกระจ่างใสขึ้นมา ทหารที่
เดิมฝึกฝนกันอยู่ต่างพากันหยุดมือ ทอยอมองตามไป

เจิ้งตัวควมม้าไปถึงด้านหน้าพวกเขา ทั้งสองฝ่ายเอ่ยทักทายกัน
อย่างอารมณดี แล้วลงจากหลังม้าบริเวณหน้าค่าย เดินเข้าไปใน
กระโจมใหญ่ หยางไห่หวหลิน จ้าวสุ่่นก็ติดตามเข้ามา เจิ้งตัวแนะนำ
ให้ทุกคนรู้จักกันรอบหนึ่ง หมิงจีเหลือบมองไปทางหยางไห่หวหลิน
คล้ายอยากจะพูดอะไร แต่ก็อดทนเอาไว้

เจิ้งตัวยอมรู้ว่านางอยากจะพูดอะไร จึงยิ้มเอ่ยว่า "วันนั้นทำให้
เจ้าได้รับความไม่เป็นธรรม ไว้ข้าจะไปจัดการพวกเขาให้"

หมิงจียิ้ม "วันนั้นท่านต้องทรงช่วยหม่อมฉันเอาไว้ พี่ชายบอกว่า
หม่อมฉันไร้มารยาท ถึงกับไม่เคยขอบพระทัยท่านเอง" นางยอปลายลง
คารวะ "ขอบพระทัยที่ทรงช่วยเหลือเพคะ" บัดนี้สถานะของเจิ้งตัวต่างออกไป
นางจึงไม่กล้าเรียกขานแบบเดิมอีก

เจิ้งตัวเห็นนางรู้จักถูกลอย จึงเรียกเจ้าเอรินมาสั่งการอย่างพึงพอใจ
"ท่านตงฟางกับแม่นางหมิงจีล้วนเป็นแขกสูงศักดิ์ของข้า เจ้านำทางให้
แม่นางหมิงจี เตรียมที่พักดีๆ ให้ ถ้ายทอดคำสั่งข้าลงไป ไม่ว่าผู้ใด
ก็ห้ามเสียมารยาท"

หมิงจีตามเจ้าเอรินออกไป เจิ้งตัวจึงเคาะนิ้วกับเอกสารบนโต๊ะ พูดกับ
ตงฟาง "ทุกอย่างเป็นไปตามที่เจ้าพูด ฝ่าบาททรงถ่ายทอดพระราชโองการ
มาแล้ว มีทั้งคำแถลงและคำสั่งลับ เปลือกนอกโยกย้ายทหารจากเมือง
จำนวนหนึ่งมาให้ข้าทำศึก แต่ลับหลังกับอกไม่ให้ข้าทำศึก เจ้าดูเอาเถอะ"

ตงฟางก็ไม่ปฏิเสธ ดึงกระดาสีขาวนวลแผ่นหนึ่งออกมาจาก

กองกระดาดที่ซ้อนทับกัน เมื่อได้อ่านก็อดนั่งนิ่งไปไม่ได้ ตัวอักษรบนกระดาดชดช้อยไหลลื่น เขียนเอาไว้อย่างกระชับว่า 'น้องจิ้นมอบให้ จดหมายถึงพี่ห้า เมื่อวานราชสำนักกกเตรียมรบ ส่งทหารกึ่งหนึ่งแสน แม่ทัพปู้ส่วนหนึ่งไปให้พี่ชาย ภาวนาให้ไปถึงในเร็ววัน การศึกราบรื่น เจิงจิ้นน้อมคำนับ'

เจิงตัวเอียงหน้ามองก่อนรีบคว้ากลับมา พับมันใส่กลับเข้าไปในหนังสือบนโต๊ะด้านหลัง เพราะเป็นจดหมายส่วนตัว เจิงจิ้นจึงใช้คำว่า 'ทหารกึ่งแม่ทัพปู้*' หยอกล้อเขา แต่ถึงอย่างไรก็ดูไม่ค่อยเคารพไปบ้าง จึงยิ้มพูดว่า "น้องเล็กไปถึงเมืองหลวงแล้วฝากจดหมายมากับผู้ติดตามของข้า เขียนเหลวไหลไปบ้าง เป็นข้าที่ไม่ทันระวังวางไว้ผิดที่" พร้อมกับหาพระราชโองการยื่นส่งให้

ตงฟางรับพระราชโองการมา แต่กลับไม่เปิดออกดู เพียงถาม "หนึ่งแสน?"

เจิงตัวพยักหน้า "หนึ่งแสน" เห็นตงฟางนิ่งเงียบไม่พูดจา เขาจึงพูดต่ออย่างไม่เร่งไม่ร้อน "ข้าเตรียมจะป่าวประกาศว่าเป็นสองแสน เจ็ดหมื่นนาย"

ตงฟางยิ้มออกมา

ในการทำศึก ระหว่างสองกองทัพมักจะหาตัวเลขกำลังพลมารายงานหลอกเพื่อเป็นการข่มขู่อีกฝ่ายอยู่เสมอ เดิมทีนี่เป็นกลยุทธ์ปกติสามัญ แต่อย่างไรก็ตามเจิงตัวกลับเลือกตัวเลขประหลาดยี่สิบเจ็ด ทำให้คล้ายเป็นเรื่องจริง ยิ่งแยกแยะได้ยากขึ้นกว่าเดิม

* ทหารกึ่งแม่ทัพปู้มีที่มาจากทหารของราชามังกรสมุทรตามตำนานเทพเซียนจีน ใช้เปรียบเปรยถึงเชี่ยวชาญหรือทหารปลายแถวของศัตรู

ตงฟางเห็นสีหน้าเขา รู้ว่าเขามีแผนการของตน จึงค่อยๆ เก็บพระราชโองการฉบับนั้นวางทับกลับลงไปใ้ในกองกระดาษอีกครั้ง "ข้าเห็นว่าเร็วๆ นี้ยังทำสงครามไม่ได้ ไม่ว่าอย่างไรก็ต้องรอให้ถึงฤดูใบไม้ผลิ หิมะละลายเสียก่อน ะยะนี้เองก็จัดระเบียบทัพใหม่ ฝึกฝนการต่อสู้"

ดังนั้นจึงต้องจึ่งถวายฎีกาตอบรับพระราชโองการ พร้อมป่าวประกาศคำสั่งออกไป ทหารหนึ่งแสนกว่านายที่มีอยู่ในมือถูกประกาศเป็นสองแสน เจ็ดหมื่นนาย กำลังพลถูกจัดวางให้กระจายตัวอยู่ตลอดแนวหน้าของเยียนโจวและอวินโจว ช่วงกลางฤดูหนาวเช่นนี้ แม้ทหารชาวหู่จะเคียดแค้น ทว่าไม่กล้าบุกผลิผลลาม ชั่วขณะหนึ่งทั้งสองฝ่ายจึงอยู่ในสภาพราวกับแช่แข็งต่อกัน

4

ช่วงพริบตาเดียวคืนข้ามปีก็มาถึง อากาศหนาวเย็นมากขึ้น เพื่อป้องกันการลอบโจมตีของชาวหู เจิงตัวจึงยังไม่ออกคำสั่งคลายกำลังทหาร กลับกันยังยิ่งเพิ่มความเข้มงวดในการตรวจตราแต่ละป้อมปราการมากขึ้น ยามนี้ตัวเขานั่งอยู่ในกระโจม มองรายงานที่ถูกส่งมาในช่วงสัปดาห์นี้ ตงฟางกับเขาร่างกฎระเบียบบางอย่างขึ้นมา ถ่ายทอดลงไปให้ทหารทุกฝ่ายเพื่อจัดระเบียบวินัยทหารอย่างเข้มงวด มีทั้งรางวัลและบทลงโทษ รายงานต่างๆ จึงทยอยส่งกลับมาไม่ขาดสาย

เจิงตัวอ่านไปที่ละแผ่นๆ ลายปักบนชุดสีเขียวเข้มที่เขาสวมสะท้อนอยู่ภายใต้แสงไฟ แขนเสื้ออวบเล็กน้อยตามการขยับข้อมือ เส้นผมเขาเปียกหมาด มัดรวบอยู่หลังท้ายทอย ทำให้เสื้อคลุมขนเดียว* อันล้ำค่าที่พาดอยู่บนบ่าเปียกขึ้น เจิงตัวอ่านรายงานอย่างตั้งใจ สีนํ้าภายใต้

* เดียว เป็นคำเรียกสัตว์ตระกูลมิงก์ เฮอร์มิน เซเบิล และมาร์ทีน ขนหนานุ่มมีค่ามาก มักใช้เป็นเครื่องนุ่งห่มกันหนาว

แสงไฟลดทอนกลิ่นอายของอาจลงไปเล็กน้อย เพิ่มความสุ่มเข้ามาแทน
เจ้าอ๊แบกม้วนพรมสีเทาเดินเข้ามา เจิงตัวไม่ได้เงยหน้าขึ้นและ
ไม่ได้มอง เพียงพูดว่า "วางลง"

เจ้าอ๊วาม้วนพรมลงบนพื้นแล้วค้อมตัวถอยออกไป เจิงตัวยังคง
อ่านรายงานในมือ เริ่มจากกองซ้ายไปกองขวา พรมบนพื้นขยับไหว
ด้านหนึ่งของพรมมีเท้าข้างหนึ่งยื่นออกมาช้าๆ ชาวเพรียวงดงาม
เท้าข้างนั้นสัมผัสพื้นน้อยๆ ก่อนขยับซ้ายขวา คล้ายพยายามสัมผัสถึง
ทิศทาง ก่อนจะเขยิบตัวเข้าไปใกล้กระถางไฟ ขอบของพรมคลายออก
เล็กน้อย คนในพรมราวกับไม่ชอบแสงสว่างที่มากเกินไปของเปลวไฟ
จึงกระชับพรมแน่นขึ้น รัตออกมาเป็นทรวดทรงที่ค่อนข้างดีของสตรี
จากนั้นก็ขยับอีก

เจิงตัวอ่านรายงานเหล่านั้นนานยิ่งกว่าที่เขาคาดเอาไว้ ในตอนที่
อ่านจบก็ได้ยินเสียงกลองดังขึ้นสามครั้ง* แล้ว เขาเงยหน้าขึ้นน้อยๆ
คิดถึงเอกสารที่ผู้บัญชาการทหารอวินโจว อ่องเจ็ดเจิงเสียนเขียนให้เขา
ถ้อยคำในเอกสารราบเรียบ ทำตามหน้าที่ พูดถึงสถานการณ์ที่ชาวหู
โจมดีแนวชายแดนอวินโจวหลังเหตุการณ์บุกโจมตีชาวหูกะทันหันของ
เยียนโจว

เจิงเสียนในฐานะน้องชาย ซ้ำยังมีตำแหน่งต่ำกว่าเจิงตัว ยามเขียน
เอกสารมากลับไม่มีข้อความถามไถ่สารทุกข์สุกดิบสักคำ เรื่องนี้เจิงตัว
ไม่ประหลาดใจ เขากับฮ่องเต๋องค์ปัจจุบันเป็นพี่น้องร่วมมารดา กัน
ส่วนกับน้องชายต่างมารดาผู้นี้ก็ไม่ได้มีความสัมพันธ์อะไรอีก ที่เขา

* ในสมัยโบราณใช้การตีกลองเป็นสัญญาณบอกเวลา เสียงกลองดังสามครั้งหมายถึงยามสาม เท่ากับ
23.00 น. ถึง 01.00 น. เรียกอีกอย่างว่ายามจื่อ

แปลกใจคือเหตุใดครั้งนี้ย่องเต้จึงทรงส่งเขามาควบคุมทหารของเยียนโจวกับอวี่นโจว แต่กลับให้เจิงเสียนประจำการอยู่ที่อวี่นโจวไม่ไปไหน ทำให้รู้สึกว่ามีเจตนาอะไรบางอย่างแฝงอยู่

เจิงตัวหียบรายงานบางส่วนแล้วลุกขึ้นยืน ต้องการเดินอ้อมโต๊ะหนังสือออกไปข้างนอก ทันทีที่ก้าวเท้าออกไปถึงเพิงสังเกตรว่าบนพื้นมีเงาสีเทาหมุกขมัววางขวางอยู่ เพราะรั้งเท้ากลับมาไม่ทันแล้วจึงต้องกระโดดข้ามไป ครั้นห่างมาครึ่งจั้ง หันหน้ากลับไปมองถึงนึกขึ้นได้นั้นเป็นสตรีของชีวถูอ่องผู้มีแววตาเฉยชานางนั้น เขาเป็นคนบอกให้เจ้ออี่ปามาเอง เจิงตัวเล็กม่านกระโจม ส่งเสียงเรียกเจ้ออี่ เจ้ออี่รีบเดินเข้ามา เขาส่งเอกสารในมือให้ สั่งให้หาคนส่งต่อไปทันที นอกจากนี้ตอนกลับมา ก็ให้เอาของกินบางอย่างมาด้วย

เมื่อเจิงตัวหันหน้ากลับมา พรหมบนพื้นผืนนั้นยังคงนิ่งสนิทไม่ไหวติง เจิงตัวจึงเดินไปนั่งยองลง จับมุมหนึ่งของพรหมดึงออก คนในพรหมถูกแสงสว่างสาดใส่กะทันหันจึงสะดุ้งสะลึมสะลือตื่น นางหันหน้าไปมองเจิงตัว กะพริบตาปริบๆ แล้วจึงลุกขึ้นนั่งช้าๆ หลังตื่นเต็มตา สีหน้ามีนงสับสนก็เปลี่ยนไปเป็นอาการนิ่งสงบ แผลงไว้ด้วยบรรยากาศเย็นชานางมองไปยังกระถางไฟเจียบๆ ส่วนเจิงตัวมองนาง ขนตายาวสะท้อนอยู่บนดั่งจุมูกโด่ง เปลวไฟส่องไบหน้าซีดขาวของนาง เสื้อผ้าที่สวมยังคงเป็นชุดผ้าไหมหิมะตัวเดิม แต่ร่องรอยเปรอะเปื้อนต่างดวงซีดจางลงแล้ว เห็นได้ชัดว่าผ่านการซักมา สองเท่านั้นางเปลือยเปล่า

เจิงตัวมองนางเจียบๆ ครู่หนึ่งถึงลุกขึ้นยืน เดินไปนั่งบนพรหมข้างโต๊ะอาหารที่ตั้งอยู่ริมกระโจม

ในตอนที่เราอึ้งอาหารเข้ามาก็เห็นเจ้ตัวนั่งมองสตรีผู้นั้นอยู่
ด้านข้าง แวตตาของเขาไม่เย็นชา ถึงขั้นไม่เข้เม้งวด ทั้งยังแผ่ไปด้วยแว
คัณห เจ้ออึ้งอาหารลงตรงหน้าเขา เจ้ตัวสั่ง "เจ้าออกไปเถอะไม่ต้อง
คอยปรนนิบัติแล้ว"

ภายในกระโจมอวลไปด้วยกลิ่นอาหาร เจ้ตัวหยิบมีดพกขึ้นมา
หันกิน

เป็นทหารมาหลายปี เขาคุ่นชินกับการใช้มีดมากกว่าตะเกียบ
เสียแล้ว สตรีนางนั้นเงยหน้ามองคราหนึ่ง ไม่ได้มองเขา แต่มองอาหาร
ของเขา ก่อนนางจะเคลื่อนสายตากลับไปที่กระถางไฟ คล้ายกำลัง
ตั้งใจผิงไฟ เจ้ตัวพูดขึ้นว่า "มานี่"

นางซ้อนสายตาคาดหวังขึ้นมองเขา ทว่ายังคงไม่ขยับ คล้ายฟัง
ไม่เข้าใจ

เจ้ตัวพอจะรู้ภาษาอยู่บ้าง แต่คว้านพูด อีกอย่างหนึ่งคือเดิมสตรี
ผู้นี้ก็ถูกขังอยู่อย่างมา สรุปลแล้วเป็นคนที่ไม่ค่อยชัดเจนน ผู้ใดจะรู้ว่า
นางฟังภาษาอะไรเข้าใจ เขาก็มหันหน้าหันอาหาร ก่อนเงยหน้ามองนาง
อีกคร้งอย่างอดไม่ได้ ดวงตาของนางใสกระจ่างนึ่งสงบ เจ้ตัวเองก็
ไม่รู้ว่เพราะอะไรถึงได้กวักมือเรียกนาง

นางลุกขึ้นช้าๆ เดินไปที่ข้างกายเขา ก้มหน้าต่ำ เจ้ตัวทำท่า
ให้นางนั่งลง นางก็นั่งลงบนพื้น เขาเลื่อนจานไปไว้ตรงหน้านาง นางหยิบ
ขนมเบี๊ยะที่เขาหันเป็นชิ้นเล็กขึ้นมาเม้มปากกิน กินอย่างละเมียดละไมยั้ง
แม้จะเป็นการเคี้ยวกลืนอย่างเชื่องช้า แต่เหมือนกับนางต้องใช้แรงกาย
มากอย่างไรวางนั้น เจ้ตัวยกนมแพะที่ดื่มเหลือมาวางไว้ที่ขอบโต๊ะ

นางมองเขาอีกครั้ง คล้ายต้องการยืนยันว่านั่นเป็นของที่ให้นาง จากนั้น
ถึงได้ยกแก้วขึ้น นางยังคงเม้มปากดื่มคำเล็กๆ เป็นนานกว่าจะกิน
ขนมเปียะขึ้นนั้นลงไปจนหมด

ในตอนนั้นเองเสียงกลองดังขึ้นสี่ครั้ง* ยามรุ่งสางใกล้มาเยือน
รอบด้านปราศจากเสียงลมพัด ไร้สรรพสิ่งเนือง คำคืนข้ามปีที่เงียบเหงา
เช่นนี้ เจิงตัวไม่รู้ว่าตนผ่านมากี่ครั้งแล้ว เดิมทีวันนี้ควรเป็นวันที่ได้
เฉลิมฉลอง แต่เขากลับขังตัวเองอยู่กับกองเอกสาร ไม่พบผู้ใดทั้งสิ้น
เขานึกถึงว่าเหตุใดตนจึงได้เรียกหานาง เขาไม่ได้อยากได้นางเท่าไรนัก
หรือพูดได้ว่าเขาเพียงแค่อยากมองนางเท่านั้น

ความเงียบของนางมีเสน่ห์ประการหนึ่งที่ชวนให้คนสบายใจ ประณีต
ละเอียดอ่อน ล้ำลึก และลึกลับ มนุษย์เราในตอนที่ยาญน้อยเวลาพบเจอ
ปัญหามักจะรีบร้อนขอความช่วยเหลือ แต่เมื่อใดที่ขึ้นเรื่อย ๆ กลับยิ่ง
พูดไม่ออก สตรีผู้นี้เป็นคนใบ้ นางพูดไม่ได้ เจิงตัวเองก็ไม่มีความต้องการ
จะพูด นางไม่ได้สิ้นหวังยอมแพ้ เจิงตัวเองก็เช่นกัน

เจิงตัวโยนผ้าสะอาดผืนหนึ่งไปให้ นางเหลือบมองเขาคราวหนึ่ง
ยืนยันถึงวัตถุประสงค์ เมื่อเห็นว่าในดวงตาของเขาเพิ่มความเย็นชาขึ้นมา
จึงหยิบมาเช็ดมือและปากให้สะอาดเงียบๆ รอจนเช็ดเสร็จ เจิงตัวก็
ซ่อนตัวนางขึ้นแล้วโยนไว้บนเตียง นางใช้สายตามองสำรวจเขาอีกครั้ง
บุรุษทุกคนล้วนมีสีหน้าแบบหนึ่งซึ่งนางคุ้นเคยดียิ่ง แต่เจิงตัวกลับไม่มี
ในยามนี้

เจิงตัวรู้สึกว่านางคล้ายต้องการมองทะลุจิตใจเขา พลันรู้สึก

* ในสมัยโบราณใช้การตีกลองเป็นสัญญาณบอกเวลา เสียงกลองดังสี่ครั้งหมายถึงยามสี่ เท่ากับ
01.00 น. ถึง 03.00 น. เรียกอีกอย่างว่ายามเช้า

ไม่สบอารมณ์อย่างยิ่ง เขาสะบัดแขนเสื้อดับตะเกียง ถอดเสื้อนอกออก ขึ้นเตียงไปนอนกอดนาง ภายในกระโจมมืดลง มีเพียงแสงจากกระถางไฟ บนพื้นที่ยังส่องสว่างอยู่น้อยๆ เสียงลมหายใจของคนในอ้อมกอด สม่่าเสมอ กลับไปอย่างช้าๆ แต่เจิ้งตัวยังคงมองไปที่ยอดกระโจม นอนไม่หลับ

ไม่รู้ว่าเป็นไปนานเท่าใด คนในอ้อมแขนตัวสั่นเทาขึ้นมาเรื่อยๆ ลมหายใจสับสน เจิ้งตั้วฟังออกว่านางกำลังร้องไห้ เขานอนอยู่เฉยๆ ไม่ขยับ รับฟังเงียบๆ นางค่อยๆ ขยับตัวแรงขึ้นเหมือนปลาที่ดิ้นรน อยู่ในแห ไม่รู้ว่าเป็นฝันร้ายที่น่าหวาดหวั่นพรันพริ้งเพียงใด เจิ้งตั้ว พลิกตัวกดนางอยู่ใต้ร่าง จับใบหน้านางเขย่าไปมา พุดเสียงเบาว่า "ตื่น"

นางลืมตาโดยพลัน ในตาไม่มีหยาดน้ำตา ทว่ามีความเคียดแค้น อาฆาตที่ทำให้แม้แต่เจิ้งตัวยังสะท้าน แต่ยังไม่ทันได้สืบเสาะลึกลงไป นางก็กดลงบนหัวไหล่เขาอย่างแรง เจิ้งตั้วกระซอกถามนางโดยสัญชาตญาณ รู้สึกได้ว่านางออกแรงมหาศาล คล้ายต้องการกัดลึกลงไปถึงกระดูก เดิมที่เขาสามารถฟาดนางให้สลบหรือผลักออกไปได้อย่างง่ายดาย แต่กลับไม่ได้ทำเช่นนั้นอย่างอธิบายไม่ได้ มือที่กระซอกถามนางถึงกับ ค่อยๆ คลายออก เปลี่ยนไปกดลงบนศีรษะดังปลอบประโลม เจิ้งตั้ว ถึงขั้นไถยตัวเองเอ่ยเสียงทุ้มต่ำว่า "ไม่เป็นไรแล้ว"

แรงกดบนหัวไหล่ค่อยๆ ผ่อนลง นางเงยหน้าขึ้นช้าๆ ดวงตา ที่กระจางบริสุทธิ์ตลอดมามองเขาอย่างนิ่งอึ้ง เวลานั้นสีสันอื่นใดราว เลือนหายไป เหลือเพียงดวงตาที่ใสกระจ่าง เจิ้งตั้วมองแววตาที่เดิม อาฆาตแค้นซึ่งยามนี้เหลือเพียงความอ่อนแอ เขาก็มองไปจุ่มพิถีที่

ริมฝีปากนาง บดขยี้ให้ลึกซึ้งยิ่งขึ้น กระทั่งได้รับการตอบสนองอย่าง
อ่อนแรง นางสัมผัสได้ถึงเจตนาปลอบประโลมของเขา จึงสะอึกสะอื้น
ขึ้นมาแล้วจริงๆ

เชิงตัวปลดชุดตัวโนบนร่างนางออก ดึงมือนางให้มาโอบอยู่
รอบคอตน รับเอาน้ำตาและอาการสั่นสะท้านของนางเข้ามาอยู่ใน
อ้อมกอดทั้งหมด เชิงตัวจุ่มพิตและอ่อนโยนกับสตรีน้อยครั้ง หนนี้
กลับเป็นข้อยกเว้น

เขาคิดแค่อยากปลอบประโลมนาง ทว่ากลับตระหนกอย่างลึกซึ้งว่า
ที่แท้แล้วตนก็เป็นฝ่ายได้รับการปลอบประโลมเช่นกัน

ตอนที่เชิงตัวตื่นขึ้นมา แสงอาทิตย์สว่างจ้าได้สาดส่องเข้ามา
ในกระโจมแล้ว เขารู้ว่าสายแล้ว ทว่ายังคงนอนนิ่งไม่ขยับ สตรีผู้นั้น
คล้ายฝังตัวอยู่ในผ้าห่ม หลับสนิทยังไม่ตื่น พอเขาขยับน้อยๆ นางก็ซุก
ศีรษะเข้าไปใต้ผ้าห่ม เกียจคร้านราวกับลูกแมวตัวน้อย เชิงตัวมองนาง
เจียบๆ ก่อนจะค่อยๆ ลุกขึ้นมาสวมเสื้อผ้า

เขายืนอยู่หน้าโต๊ะ กวาดตามองรายงานกองทัพอ่านไปเมื่อคืน
คราหนึ่ง เชิงตัวยกมือขึ้นเกล้ามวยผม เดินตรงออกไปนอกกระโจมโดย
ไม่หันไปมองนางอีก แสงแดดสาดใส่ร่าง รู้สึกเพียงว่าความคิดปลอดโปร่ง
เขาสูดลมหายใจเข้าลึกสองเฮือก เรียกเจ้าอ๊้อมมาแล้วสั่งด้วยน้ำเสียง
ไร้อารมณ์ "พานางออกไป" จากนั้นก็หันตัวเดินจากไปทันทีโดยไม่รอ
คำขานรับจากเจ้าอ๊้อม

ภายในค่ายยังคงเป็นปกติเหมือนเดิมทุกอย่าง ทว่ายามเขาเดิน

มาถึงฝั่งตะวันตกก็เห็นว่าในที่ที่ห่างออกไปไม่กี่ไมล์มีคนกลุ่มหนึ่งกำลังยืนล้อมวงอยู่ เจิงตัวขวมวดคิ้ว ในตอนที่กำลังจะเดินเข้าไป พลันได้ยินเสียงตงฟางพูดว่า "แม้หมิงจีจะชุกชน แต่ก็ยังเป็นนิสัยแบบเด็กๆ แม่ทัพหยางมีอะไรก็ขอให้พูดจากันดีๆ เหตุใดจึงต้องโมโหด้วย"

เจิงตัวเข้าใจทันทีที่หมิงจีต้องหาเรื่องหยางไหย่วหลินอีกแล้วเป็นแน้ยามหมิงจีเพิ่งมาถึงค่ายทหาร "ไม่ว่าจะมองไปทางใดก็รู้สึกแปลกใหม่ ทหารทั้งค่ายจู่ๆ ได้พบเด็กสาวน่ารักเช่นนี้มองสำรวจไปทั่วทุกวันนี้รู้สึกแปลกใหม่เช่นกัน ทั้งหมิงจียังเป็นคนคุยเก่ง ขอแค่ไม่ไปหาเรื่องนางนางก็จะรับมืออย่างใจกว้าง อีกทั้งเจิงตัวยังมีคำสั่งลงมา ผู้ใดจะกล้าหาเรื่องนาง ดังนั้นนางกับคนอื่นๆ ในค่ายแห่งนี้จึงนับได้ว่าสนิทสนมกันดี เว้นเพียงหยางไหย่วหลินผู้เดียวเท่านั้น นับตั้งแต่พบกันครั้งแรก นางกับหยางไหย่วหลินก็ทะเลาะกันไม่เลิก

หยางไหย่วหลินไม่เคยเกลียดชังผู้อื่น แม้แต่กับจำวุ่นยังไม่เคยช่นะ นับประสาอะไรกับเด็กสาวชุกชนผู้นี้ ดูวันนี้เขาจะทนไม่ไหวและไม่อยากทนอีกต่อไป เสียงหยางไหย่วหลินดังขึ้น "น้องสาวเจ้าปากพล่อยนางเป็นสตรี ข้าไม่พูดกับนาง! แต่ในเมื่อเจ้าเป็นพี่ชายนาง ข้าก็จะเล่นงานเจ้าแทน"

เจิงตัวฟังออกว่าเขาโมโหแล้วจริงๆ ทว่าไม่ได้เดินไปข้างหน้า แต่ไปยืนหลบอยู่ข้างๆ มุมกระโຈມแล้วมองผ่านช่องว่างระหว่างกลุ่มคนไป

หยางไหย่วหลินประจันหน้ากับตงฟาง ส่วนหมิงจีหลบอยู่ด้านหลังพี่ชาย ใบหน้ามีรอยแค้น

จ้าวสุ่นเกลี้ยกล่อมอยู่ด้านข้าง "ก็แค่คำพูดไม่กี่ประโยค เหตุใดเจ้าต้องโมโหถึงเพียงนี้ด้วย ท่านตงฟางกับแม่นางหมิงจีเป็นแขกสูงศักดิ์ของท่านอ๋อง ไม่ว่าอย่างไรพวกเราก็นับได้ว่าเป็นเจ้าบ้านครึ่งตัว วันนี้เป็นวันปีใหม่ ผู้อื่นเห็นเข้าจะขบขันเอาได้"

ตงฟางได้ยื่นเขาพูดเช่นนั้นก็ตระหนักได้ว่าภายในกองทัพให้ความสำคัญกับพื้นเพความเป็นมาและความสามารถมากที่สุด ตนเพิ่งมาถึง ทว่ากลับได้รับการต้อนรับอย่างทรงเกียรติจากเจิ้งตัว บรรดาทหารอาจจะไม่ยอมรับ ยังไม่ต้องพูดถึงหยางโฮ่ยวหลินกับจ้าวสุ่น ทั้งสองคนเพียงแค่เห็นแก่เจิ้งตัวเท่านั้น ข้าเมื่อนึกถึงว่าคนสกุลหยางผู้นี้มีนิสัยป่าเถื่อนตรงไปตรงมา หากยอมขอลภัยแล้วจบไปทั้งอย่างนี้ เขาก็อาจไม่พอใจ ดังนั้นตนจึงจำเป็นต้องกระตุ้นเขาสักเล็กน้อย

ตงฟางเอ่ยซ้ำๆ "หมิงจี เจ้าว่าอะไรแม่ทัพหยางหรือ"

"ข้าไม่ได้ว่าอะไร เพียงพูด...พูดว่าชื่อของพี่หยางไม่ใช่ว่าในชะตาแปดอักษร* ขาดธาตุไม้ จำเป็นต้องเสริมเข้าไปหรือหรือ แต่เขามักมีสีหน้าอึมครึม จึงคิดว่าคงถูกหยิวธาตุทองกดขี่เอาไว้" คนรอบข้างได้ยินเสียงนางไฟเราะดังกังวาน ทว่ากลับพูดถึงแต่หลักการ ช่วงขณะหนึ่งพลันรู้สึกขบขัน ทว่าไม่กล้าหัวเราะ มีแค่จ้าวสุ่นที่หลุดขำออกมาเบาๆ

ตงฟางยังคงพูดอย่างสุภาพไม่เร่งร้อน "เจ้าผิดแล้ว หยิวจัดอยู่ใน

* ชะตาแปดอักษร เป็นการผูกดวงชะตาแบบจีนที่เรียกว่าอักษรแปดตัว เสาด้านหรือปิเยยสี่เดี่ยวในภาษาแต้จิ๋ว เสาด้านที่หนึ่งคือปีเกิด เสาด้านที่สองคือเดือนเกิด เสาด้านที่สามคือวันเกิด เสาด้านที่สี่คือเวลาตกฟาก เมื่อนำมาผูกเป็นดวงจะได้อักษรทั้งหมดแปดตัว เรียงเป็นสี่แถว อักษรทั้งแปดตัวนี้ผูกขึ้นโดยอาศัยปฏิทินจีนที่ใช้ในการผูกดวง มีราศีบนสิบราศีคือก้านสวรรค์ เรียกว่าราศีบนฟ้า กับราศีล่างสิบสองราศีคือกิ่งพิภพ เรียกว่าราศีบนดิน โดยอักษรแต่ละตัวจะมีความสัมพันธ์กับธาตุทั้งห้า ได้แก่ ไม้ ไฟ ดิน ทอง และน้ำ รวมถึงอินหยาง (หยินหยาง) เมื่อนำมาคำนวณก็จะรู้ดวงชะตาตั้งแต่เกิดจนตาย ทั้งพื้นดวงนิสัยใจคอ สติปัญญา สุขภาพ ความเจริญก้าวหน้า และรู้ถึงธาตุของเจ้าของดวงชะตานั้น

ธาตุทองอิน จะกดข่มไม้จำนวนมากถึงเพียงนี้ได้ทีใดกัน ทองก่อเกิดน้ำได้
สีด้าแทนธาตุน้ำ ที่สีหน้าเขาอึมครึมเป็นเพราะธาตุน้ำมากเกินไป"

หมิงจีรีบแสดงท่าทีกระจ่างแจ้ง "ที่แท้ก็เป็นเช่นนั้นเอง"

สีหน้าหยางไห่หว่พลันยามนี้ไม่ได้ดูอึมครึมสักนิดเดียว แต่ประหนึ่งว่า
หากดวงตาของเขาสามารถพ่นไฟออกมาได้ ฟืนน้องสกุลตงฟางคงลุกไหม้
ไปนานแล้ว ทันใดนั้นเขายกมือขึ้นชี้ไปที่ตงฟาง "แม้ท่านอาจจะทรงให้
เจ้าอยู่ที่นี่ได้ แต่เจ้าอย่าได้รังแกผู้อื่นเกินไปนัก!" พูดยังไม่ทันจบก็สะบัด
ฝ่ามือออก หมิงจีกลับไม่ได้หันหลังวังหนี เพียงกระโดดถอยไปด้านหลัง
ด้วยท่วงท่าแผ่วพลั้ว ตอนลงพื้นก็ยังสง่างาม นางกล่าวกลั้วหัวเราะ
"ออกแรงมากไปแล้ว กระด้างมากเกินไป ภายหลังยอมไม่ได้"

หยางไห่หว่พลันรู้สึกว้าวุ่นใจที่ถูกตบเบาๆ เมื่อหันหน้าไปก็พบว่า
ตงฟางย้ายมายืนอยู่ข้างหลังตนตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้ ไหลซ้ายเขาหนักอึ้ง
ทว่ายังคงหันกลับไปโจมตีตงฟางต่อ กระบวนท่าตงฟางไม่สับสนวุ่นวาย
สามารถหลบหลีกได้ง่ายๆ หยางไห่หว่พลันเพิ่มความเร็วฝ่ามือมากขึ้น
โจมตีซ้ายขวาพร้อมกัน ทว่ามักพลาดไปเพียงฉิวเฉียดเสมอ ไม่ว่า
จะโจมตีอย่างไรก็ไม่โดนตงฟาง

ผ่านไปสิบกว่ากระบวนท่า เขาเปลี่ยนจากฝ่ามือเป็นหมัด หนนี้
ตงฟางไม่หลบเลยอีกแต่กางฝ่ามือออกรับ แล้วเบี่ยงตัวหลบไปข้างหลัง
เล็กน้อย เริ่มแรกหยางไห่หว่พลันรู้สึกเพียงหมัดนี้คล้ายชกไปบนปูผ้าย
พลังหมัดประหนึ่งหินจมลงไปในมหาสมุทร จากนั้นก็มีกำลังสวนกลับมา
กระชากเขา ถึงกับทำให้ยืนไม่มั่นคง เขาไปข้างหน้าเล็กน้อยจึงหยุดยืน
ได้มั่นคงที่สุด

เมื่อหันหน้ากลับมา ตงฟางก็พูดกับเขาเสียงดัง "หมิงจีชุกชน
ไร้มารยาท หลายวันมานี้ล่วงเกินท่านไปไม่น้อย เป็นเพราะข้าสั่งสอน
ไม่ดีพอ ขออภัยแม่ทัพหยางด้วย" เขาค้อมตัวคำนับหยางโฮยวหลินสุดตัว
คราหนึ่ง หยางโฮยวหลินนิ่งอึ้ง ไม่พูดอะไร เพียงค้อมตัวตอบกลับ
ก่อนจะหันหน้าเดินจากไป

จ้าวสุ่นประธานมือคารวะตงฟาง ยิ้มน้อยๆ จากนั้นเดินตาม
หยางโฮยวหลินไป หมิงจีก้าวขึ้นหน้ามาสองก้าว คล้ายต้องการจะพูด
อะไร ทว่าถูกตงฟางถึงตาใส่ นางจึงได้แต่อดกลั้นเอาไว้ บรรดาทหารที่
รับชมอยู่รอบๆ ประหลาดใจอย่างยิ่ง ภายนอกตงฟางดูเป็นบัณฑิตสุภาพ
แต่เพียงแค่ว่าใช้กระบวนท่าเดียวกลับทำให้แม่ทัพได้บังคับบัญชาของ
เจิ้งตัวจากไปโดยไม่พูดไม่จาได้ ทุกคนส่ายหน้าพูดไม่ออก ในที่สุด
ก็ค่อยๆ สลายตัวกันไป

ตงฟางพลันหันกลับมา กล่าวไปยังทิศที่เจิ้งตัวอยู่ "ท่านต้องโปรด
เสด็จออกมาสนทนากับกระหม่อมได้หรือไม่พะย่ะค่ะ"

เจิ้งตัว[†]เห็นว่าเขาพบตนแล้วจึงได้แต่เดินออกมา ทันทีที่หมิงจีเห็น
เจิ้งตัวก็เปลี่ยนไปทำตัวเรียบร้อย ยอบกายคารวะเขาอย่างว่าง่าย

เจิ้งตัว[†]ยิ้ม "เจ้าจะเกรงใจถึงเพียงนี้ทำไมกัน การที่เจ้าไม่หยอกล้อ
แต่กลับเกรงใจเช่นนี้ทำให้ข้าละอายใจขึ้นมาแล้ว"

หมิงจีหน้าแดง ยืนอยู่ข้างกายตงฟางไม่พูดจา

เจิ้งตัว[†]เดินตามตงฟางมาถึงกระโจมของเขา ในใจคิดว่าเมื่อครูนี
หยางโฮยวหลินลงมือก่อน ตนไม่ได้ออกหน้าช่วยเหลือ ไม่ว่าจะพูด
อย่างไรก็แก้ตัวไม่ได้ จึงชิงพูดขึ้นมาก่อน "หลายวันมานี้ น้องหรานจ้อ

พอจะอยู่ที่นี้ได้หรือไม่"

ตงฟางเองก็ไม่ยกเรื่องเมื่อครูขึ้นมาพูด ยิ้มส่งางามเอ่ยว่า "อยู่ได้พะยะค่ะ เพียงแต่เมื่อวานตอนบ่ายที่กระหม่อมไม่อยู่ ในกระโจมแห่งนี้เกิดเรื่องประหลาดขึ้นเล็กน้อย"

เชิงตัวถามว่าเรื่องประหลาดอะไร ตงฟางตอบว่า "มีคนรื้อค้นข้าวของของกระหม่อม"

เชิงตัวตกใจ "มีอะไรหายไปหรือไม่"

"ไม่มีพะยะค่ะ คิดว่าคนผู้นี้น่าจะอยากรู้ อยากเห็นเป็นนิสัย มักค้นข้าวของของผู้คนบ่อยๆ เพียงรื้อค้นไปทั่ว จากนั้นจึงนำกลับมาวางตามเดิมทุกอย่าง"

"เช่นนั้นเจ้ารู้ได้อย่างไรว่ามีคนรื้อค้นข้าวของ"

ตงฟางยังคงตอบอย่างนุ่มนวล "กระหม่อมย่อมรู้ และเพียงอยากทูลให้ท่านฮ่องทรวงรู้เรื่องนี้เอาไว้เท่านั้น"

เชิงตัวพยักหน้า "ขอบคุณที่บอก"

ภายนอกกระโจมมีเสียงออกคำสั่งหลังฉีกเส้ร็จดังมา บรรดาทหารทยอยกันกลับไปทีกระโจมของตนไม่ว่าอย่างไรรุ่งนี้เป็นวันแรกของปีใหม่ทุกคนจึงตื่นเต้นคึกคัก เสียงเอะอะอีกทีก็มากกว่าที่ผ่านมา ทั้งยังแผ่ไปด้วยเสียงเพลงและเสียงหัวเราะ

เวลาเปลี่ยนผัน ปีผันแปร ต่อให้อยู่ในแดนหิมะหนาวเหน็บ อยู่ในสถานการณ์ที่ตึงเครียด ก็ไม่อาจขัดขวางความปิติยินดีในใจคนได้

ทว่าความสงบสุขนี้ไม่ได้ยาวนานนัก ปีใหม่เพิ่งผ่านพ้น ในตอนที่หิมะละลายท้องฟ้าใสกระจ่างก็เกิดเรื่องประหลาดขึ้นแล้ว

ราตรีนี้ทหารที่ประจำ ณ บ้อมปราการด้านหน้าค่ายใหญ่เยียนโจว มองเห็นความเคลื่อนไหวบางอย่าง จึงส่งสัญญาณเตือนภัยขึ้นโดยพลัน ทหารม้าขาวหุประมาณพันนายควมม้าตะปึงมารวดเร็วดุจสายลม แต่ถูกทหารด้านข้างค่ายขัดขวางไว้ หลังอาวุธปะทะกันไม่กี่ครั้ง ทหารม้าขาวหุ ผู้กล้าหาญจำนวนหนึ่งก็บุกเข้าไปถึงกระโจมใหญ่ของเจิ้งตัว ทว่าทันทีที่ผู้นำทหารขาวหุสะบัดคบเพลิงไปรอบๆ ก็รับรู้ได้ในทันทีว่าแย่แล้ว เพราะภายในกระโจมว่างเปล่าไร้ผู้คน แม้แต่บนโต๊ะยังเก็บกวาดจนสะอาดเอี่ยม

เหล่าขาวหุควมม้าออกมาเฝ้าอยู่กลางค่าย ส่วนทหารม้าของเจิ้งตัว กลับกระเจายกันไปรอบทิศ ห้างออกไปมีคบเพลิงจำนวนนับไม่ถ้วน ลูกโชติช่วง ไม่รู้ว่ามีคันทนุญก่นาวสายมากเพียงใด ช่วงขณะหนึ่งลูกธนู กระหน่ำตกลงมาดุจห่าฝน แต่แม้จะตกอยู่ในสถานการณ์ถูกกักขัง กะทันหัน ขาวหุผู้เป็นหัวหน้ากลับไร้ความหวาดกลัว ตะโกนเสียงดัง ด้วยภาษาหุ ทหารม้าขาวหุนับพันนายขวับเสียงดัง ดาบโค้งสะท้อน แสงคบเพลิง เปล่งประกายเงาวิบวากับเพลิงผ่านหินลับมีด หัวหน้าทหาร ขาวหุวาดดาบขึ้นออกไป บรรดาทหารขาวหุก็พุ่งไปยังศัตรูที่โอบล้อมอยู่ ดุจลมกรด เสียงตะโกนเช่นซำดังสนั่นขึ้นมามีอีกระลอก

ถึงแม้ทหารม้าขาวหุจะใช้กำลังน้อยรับศึกศัตรูที่มากกว่า แต่ไม่มีผู้ใด หนีรอดดี คมดาบพาดผ่านชุดเกราะ โลหิตพวยพุ่งดูจ่น้ำพุ สองทัพโรมรัน บรรยากาสดุดัน เมื่อเห็นสภาพพุ่มสุดชีวิตของทหารขาวหุนับพันนาย ในใจทหารเยียนโจวทุกคนต่างหวาดกลัวเล็กน้อย ถึงกับปล่อยให้พวกเขา สังหารเปิดทาง พุ่งตรงไปปะทะกับทหารม้าของเจ้าสุนที่หน้าค่าย เจ้าสุน สบถคำ แก่งดาบพุ่งเข้าหาหัวหน้าทหารขาวหุ ทันทีที่ทหารม้าขาวหุ

รู้ฐานะเขาก็พุ่งกันเข้ามาสี่ห้านาย โอบล้อมหมายเช่นฆ่าจ้าวสุนันทน์ที่ทหารม้าได้บังคับบัญชาของจ้าวสุนันทน์หน้ามารับศึก ทั้งสองฝ่ายต่อสู้ติดพันซุลมุน

ห่างออกไปพลันมีเสียงผิวปากดังขึ้นหลายครั้ง ก่อนเสียงแตรของชาวหุอันหุ้มลี้กจะดังแว่วมาจากที่ไกลๆ ทันทิที่ทหารม้าชาวหุซึ่งถูกล้อมได้ยินเสียงนั้น ความฮึกเหิมที่เดิมที่กำลังสูญสลายก็ลุกโชนขึ้นใหม่ทันควัน ร่ายรำดาบบางดาบโค้งอย่างรวดเร็วฉับไว แล้วทยอยกันผิวปากขึ้นมาเช่นกัน ห่างออกไปมีเสียงตะโกนเช่นฆ่า เสียงอาวุธปะทะดังมา สถานการณ์พลิกกลับกะทันหัน ทักษะของจ้าวสุนันทน์ถึงกับถูกล้อมไว้ตรงกลาง

จ้าวสุนันทน์พุ่งออกไปโดยไม่เสียเวลาคิด ยิ่งสู้ยิ่งหาญกล้า ทันใดนั้นเขาพลันได้ยินเสียงสัญญาณดังขึ้นจากทิศตะวันออกเฉียงเหนือ สันสามครั้ง ยาวหนึ่งครั้ง จดจำได้ว่าเป็นคำสั่งถอยทัพของเจิ้งตัว จ้าวสุนันทน์วัดดาบเช่นฆ่าเปิดทางโลหิตสายหนึ่ง พากำลังคนและม้าฝ่าออกไปทางด้านข้าง ทหารม้าชาวหุก็ไม่คิดติดพันการศึก มุ่งหน้าสังหารไปทางทิศเหนือเพื่อไปรวมตัวกับทัพเสริมตามเสียงสัญญาณผิวปากนั้น

เจิ้งตัวปักหลักอยู่ที่ทิศตะวันออกเฉียงเหนือ เมื่อเห็นทหารม้าชาวหุจากไปแล้ว จึงสั่งให้หยางไห่ยว่หลินนำทหารม้าไล่ตามไปเพื่อสำรวจทิศทางการเคลื่อนไหว ส่วนตัวเองควมบม้ากลับค่ายใหญ่ ตำแหน่งที่เกิดไฟไหม้ภายในค่ายล้วนถูกดับหมดแล้ว ควันดำลอยคลุ้ง เหล่าทหารค่ายตะวันตกและตะวันออกที่เหลือกำลังเดินเก็บกวาดโดยรอบ

ขอบฟ้าค่อยๆ สว่างเรืองเรือง เจิ้งตัวกุมบังเหียนม้าออกตรวจตราไปรอบด้าน ภายในหนึ่งคืนค่ายทหารกลับแทนที่ด้วยเศษซากความพินาศ

ทุกหนแห่งเคลื่อนไปด้วยอาวุธที่ตกหล่น บริเวณมุมหนึ่งของค่ายมีเพิงผ้าสักหลาดเตี้ยๆ ซึ่งล้อมรั้วไว้ ภายในมีสตรีที่หวาดผวาเบียดเสียดกันอยู่จำนวนหนึ่ง เมื่อคืนค่ายถูกทหารม้าชาวหุเหี้ยบบ่าเข้ามา เดิมมีเป้าหมายอยู่ที่เจิงตัว[†] ดังนั้นจึงไม่ได้มีการปล้นสะดมใดๆ

เจิงตัวมองสำรวจไปรอบๆ เห็นที่ได้ชายคามุมหนึ่งของเพิงผ้าสักหลาดมีเศษไม้วางระเกะระกะ กองทับพรมสีเทากลุ่มหนึ่งเอาไว้ เขาเล็ดเล็กน้อย ก่อนจะบังคับม้าให้เข้าไปใกล้ๆ แล้วก้มตัวดึงพรมผืนนั้นออก ในพริบตาที่ก้มหน้าลงก็เห็นใบหน้าของคนผู้หนึ่งแล้ว เดิมทีพรมถูกคลุมอยู่บนขานาง นางนั่งพิงอยู่ข้างเสาไม้ ครึ่งร่างซ่อนอยู่ในเงาใต้ชายคา หากผู้อื่นมองมาจากที่ไกลๆ จะไม่เห็นผู้ใด แต่นางกลับสามารถเห็นสภาพภายนอกได้อย่างชัดเจน เจิงตัวมองนาง นางเองก็มองตอบ แววดตาของเจิงตัว[†]เย็นชา แววดตาของนางยังคงเจียบสบว่างเปล่า

เจิงตัวคิดในใจ นางซ่อนตัวอยู่ที่นี่ นับได้ว่าฉลาด เขายืดตัวขึ้นม้าสีขาวหิมะขยับเท้าย้ายอยู่ที่เดิม คล้ายไม่อยากถอดทนยืนนิ่งอยู่นาน เจิงตัวดึงสายบังเหียน บังคับม้าให้เดินวนรอบข้างในรั้วกันแห่งนั้นรอบหนึ่ง ก่อนจะยื่นมือออกไปคว้าตัวนางดึงขึ้นหลังม้า ม้าขาววิ่งตะปึงมุ่งตรงไปที่ประตูค่าย ทหารที่เดินผ่านหยุดงานในมือแล้วหันมองตามไป เจิงตัว[†]ทะยานออกจากค่ายดุจโฉบบิน มุ่งไปทางทิศตะวันออกแล้ว

ท้องฟ้าสว่างขึ้นกว่าเดิมเล็กน้อย ขอบฟ้าปรากฏแสงสีแดงเรื่อขึ้นมา เจิงตัวควมม้าไปทางแสงสว่าง ค่อยๆ เห็นดวงอาทิตย์โผล่พ้นขึ้นมาจากขอบฟ้าซำๆ สายลมจากรอบทิศพัดหวิดหวิว ฝนห่าม้าวาดดุจโฉบบิน

สตรีที่เขาคิดว่าตัวมาซุกหน้าอยู่ในอ้อมอกเขา หาวจนตัวสั่นเทา เรือนผมยาวพลัดตามลมพัดผ่านใบหน้าเขา เจิงตัวมือหนึ่งโอบนาง อีกมือกุมบังเหียน คอบม้าไปถึงเนินเขาสูงแห่งหนึ่งจึงรั้งบังเหียนหยุด ม้าเชิดหน้าส่งเสียงร้อง สะบัดแผงคอเล็กน้อยก่อนจะหยุดนิ่ง พนมมหายใจสี่ขาออกมา

เจิงตัวโอบเอวนางกระโดดลงจากหลังม้า วางนางลงบนพื้น ก่อนเดินไปที่เนินด้านหน้าแล้วนั่งลง ยามนี้เข้าสู่ฤดูใบไม้ผลิแล้ว แต่อากาศยังคงหนาวเย็น กระนั้นทุ่งหญ้าสีเขียวเหลืองเขียวแห่งผืนนี้ก็เริ่มปรากฏจุดสีเขียวอ่อนขึ้นมาแล้ว ถึงกับมีดอกจี่* งอกงามขึ้นมาเหนือกอหญ้า กิ่งที่ยาวประมาณครึ่งท่อนแขนโบกไล่ไปตามลม เจิงตัวมองดวงอาทิตย์ซึ่งลอยขึ้นมาช้าๆ ที่สุดปลายทุ่งหญ้า รวากับแค่ถ้ามันกระโดดเบาๆ ก็จะสามารถหลุดออกมาจากพื้น เจิงตัวหัวเราะออกมาเบาๆ ก่อนเงยหน้ากวักเสียงดังออกมา บนท้องฟ้ามีเหยี่ยวซึ่งออกหากินตอนเช้าบินวนอยู่ตัวหนึ่ง

เขาหันกลับไปเห็นสตรีผู้นั้นนั่งอยู่บนพื้น มือเด็ดดอกจี่ก้านหนึ่งขึ้นมาเล่น นางกำลังเงยหน้ามองเหยี่ยวที่บินวนอยู่บนท้องฟ้า นิ้วเรียวยาวปิดผมเผ้าที่ยู่ยงเหยงอยู่บนใบหน้า เมื่อสัมผัสได้ถึงสายตาของเจิงตัวก็มองมาทางเขา

เจิงตัวเรียก "มานี่"

นางลุกขึ้นยืน เดินไปข้างๆ เขา ปลายกระโปรงขยับไหวเบาๆ เจิงตัวพยักหน้าบ่งบอกให้นางนั่งลง นางก็คุกเข่านั่งลงข้างหลังเขา เจิงตัว

* ดอกจี่ หมายถึงดอกธีเซล (Thistle) ดอกทรงกลมสีม่วงหรือขาว ก้านมีหนาม

อาศัยแสงอาทิตย์แรกของวันมองนาง แต่ก่อนเขาไม่ทันสังเกต ทั้งเวลา
ที่เห็นนางส่วนมากล้วนเป็นภายใต้แสงคบเพลิงภายในกระท่อม มายามนี้
ถึงได้รู้ว่าดวงตาของนางเป็นสีน้ำเงินครามจางๆ เมื่อถูกแสงแดดส่อง
ก็ราวกับเป็นท้องฟ้า งดงามผิดสามัญ ส่วนมากดวงตาของชาวหู่จะเป็น
สีน้ำตาล นัยน์ตาสีเช่นนางมีเพียงในดินแดนตะวันตกที่อยู่ห่างไป
หลายพันหลี่เท่านั้น

จึงตัวถาม "เจ้าฟังที่ข้าพูดเข้าใจหรือไม่" สายลมยามรุ่งอรุณพัดพา
ทำให้น้ำเสียงเขาอ่อนโยนลง

นางพยักหน้า

จึงตัวถามต่อ "ชอบดอกไม้เหล่านี้หรือไม่"

นางก้มหน้ามองดอกไม้สีม่วงครามกำนัลในมือ ก่อนเงยหน้า
มองเขา แล้วพยักหน้าอีกครั้ง

จึงตัวพูดซ้ำๆ "ดอกไม้นี้มีอยู่ทั่วบนทุ่งหญ้า ในตอนที่ดวงอาทิตย์
ขึ้นสูงหน่อย พวกมันจะหุบกลีบลง แต่ทุกวันยามรุ่งสางพวกมันก็จะ
แบ่งบานขึ้นมาใหม่ ตลอดทั้งสี่ฤดูไม่เคยหยุดพัก ข้าเคยเห็นพวกมัน
บานอยู่ในหิมะก็ประหลาดใจนัก นี่ไม่ถึงว่าในหิมะจะมีดอกไม้บานได้"
เขาชะงัก มองไปที่นาง "ภาษาหู่เรียกมันว่าดอกฉาฉา วันหน้าข้าเรียกเจ้าว่า
ฉาฉาดีหรือไม่"

นางพยักหน้าเบาๆ อีกครั้ง จึงตัวยิ้มน้อยๆ "เช่นนั้นก็ตกลงตามนี้"

เขาลุกขึ้นยืน ผีวปากเบาๆ หนหนึ่ง ม้าสีขาวหิมะก็วิ่งเหยาะๆ
มาตรงหน้า สตรีผู้นั้นคล้ายเหม่อลอยไปเล็กน้อย กำมือซ้ำๆ ปีบดอกไม้
ดอกนั้นจนละเอียด วิวงามเปราะไปด้วยของเหลวสีใส นางยิ้มบางๆ อย่าง

ไม่อาจเข้าใจความหมาย เมื่อเงยหน้าขึ้น สีหน้าก็กลับไปกระจ่างใส
เจียบเหงาดูจفاกกว้างตามเดิมแล้ว

เจิงตัวมือจับอานม้า กระโดดขึ้นไปบนหลังม้าโดยไม่ต้องเหยียบ
ที่วางเท้า เขาเพียงวางสองมือบนไหล่นางเบาๆ ตัวนางเองก็ขึ้นมานั่งบน
หลังม้าแล้ว เจิงตัวปล่อยสายบังเหียน กระทั่งขาออกคำสั่งเบาๆ ปล่อยให้
ม้าเดินกลับไปช้าๆ ย่ำไปบนเงาที่เกิดจากแสงแดดด้านหลังส่องมา
มุ่งตรงไปทางค่ายใหญ่เยียนโจว

ภายในกระโจมหมอยุ่งวุ่นวายเหมือนทุกครั้งหลังการสู้รบ ในตอนที่
เจิงตัวมาถึง ตงฟางกำลังเย็บแผลให้ทหารที่ถูกดาบฟันบาดเจ็บคนหนึ่ง
ครั้นเจิงตัวเห็นเขาก็พูดขึ้นว่า "ตามหาเจ้าไปเสียทั่ว แต่เจ้ากลับมาซุกตัว
อยู่ที่นี่"

ตงฟางไม่แม้แต่จะเงยหน้าขึ้น "กระหม่อมแค่มาเป็นผู้ช่วยเท่านั้น"

รอบด้านมีทหารบาดเจ็บนั่งอยู่ บรรดาหมอที่ยุ่งวุ่นวายเมื่อเห็นเจิงตัว
ต่างพากันทยอยลุกขึ้นยืน เจิงตัวยกมือบ่งบอกให้ไม่ต้องทำความเคารพ
เขากวาดสายตามองไปรอบๆ ก่อนกล่าวกับตงฟาง "ข้าเพิ่งรู้ว่าเจ้ารักษาคณ
เป็นด้วย"

ตงฟางใช้ผ้าฝ้ายเช็ดรอยเลือดที่บาดแผลของทหารผู้นั้นแล้วลงเข็มต่อ
ยังคงไม่เงยหน้า "เรื่องที่ท่านต้องไม่ทรงทราบเกี่ยวกับกระหม่อมยังมีอีกมาก"
บาดแผลของทหารผู้นั้นมีเลือดไหลซึมออกมาอีกครั้งทันที

หมิงจีกำลังส่งผงยาให้ตงฟาง นางฟังบทสนทนาโต้ตอบของพวกเขา
ไปรอบหนึ่งก็พลันถามขึ้น "ข้าเห็นว่าผู้คนส่วนใหญ่ล้วนบาดเจ็บที่ต้นแขน

หน้าอก และท้อง ผู้ที่บาดเจ็บที่ขากลับน้อยนัก หรือว่าชาวหมู่ไม่โจมตีช่วงล่างของคน"

เจิงตัวนึกถึงว่าตอนที่นางสู้กับทหารหน้าหลุมบ่อผู้นั้นก็ใช้ปลายร่มสกัดจุดที่ข้อพับ เข้าใจว่านางชำนาญเรื่องสกัดจุด วันนี้ได้เห็นสภาพแผล เช่นนี้นึกนึกประหลาดใจ หมิงจีถามต่อ "เดิมการยื่นเป็นรากฐาน เหตุใดจึงไม่โจมตีฐาน แต่กลับโจมตีปลายเล่า"

ตงฟางกำลังจะเอ่ยปาก แต่เจิงตัวกล่าวขึ้นมาก่อนแล้ว "ทหารม้าอยู่บนม้า เดิมทีก็สูงมากอยู่แล้ว อีกทั้งการต่อสู้กันในสนามรบคือศึกตัดสินเป็นตาย คิดแต่ทำร้ายอีกฝ่ายโดยโจมตีให้ถึงตายในคราวเดียวเท่านั้น การมุ่งทำร้ายขาคนดูเหมือนจะ..." เขากลับหยุดกะทันหัน ความคิดหมุนวน เขาทำสงครามมานาน คุ่นชินกับบาดแผลประเภทนี้ ส่วนหมิงจีไม่เคยพบ ดังนั้นถึงได้มองเห็นรายละเอียดเล็กๆ ที่เขาไม่เห็น เดิมการยื่นเป็นรากฐาน...เจิงตัวนึกถึงเรื่องที่นางใช้ร่มสกัดจุดอีกครั้ง อาวุธทหารยาวหนึ่งซุน ขอบเขตการโจมตีจึงกว้างหนึ่งจื่อ เช่นนั้นถ้าใช้อาวุธยาวโจมตีขาก็ไม่จำเป็นต้องก้มตัวอีก...

แค่ในช่วงพริบตาสั้นๆ ในหัวเจิงตัวก็มีความคิดนับไม่ถ้วนวาบผ่าน หมิงจีกลับไม่รับรู้ด้วย เมื่อเห็นเขามองมาที่ตนไม่พูดจาจึงถามว่า "ทรงเป็นอะไรไปหรือเพคะ"

เจิงตัวยิ้ม "ไม่มีอะไร เพียงแค่เด็กสาวอย่างเจ้าอยู่ในสถานที่อวกลั่นควาเลือดเช่นนี้ ผู้คนส่วนใหญ่มีแผลไม่น่าดู..."

หมิงจีได้ยินคำว่า 'เด็กสาว' ก็นึกถึงสีหน้าเขายามได้เจอบนถนนเมืองผิงเหยาขึ้นมา นางพลันรู้สึกไม่ค่อยดี จึงรีบเอ่ยสวนทันควัน

โดยไม่รอให้เขาพูดจบ "หม่อมฉันไม่กลัว"

เชิงตัวพูดต่อเสียงราบเรียบ "ข้ายังพูดไม่จบ บุรุษที่นี้ส่วนใหญ่ไม่สวมเสื้อผ้า เปลือยกายกันทั้งนั้น" เดิมที่เขาคิดจะพูดว่า 'เจ้าไม่ใช่แค่ไม่กลัว ข้ายังสนใจศึกษาคนนี้อีกด้วย' แต่เมื่อถูกหมิงจีพูดแทรกจึงเพิ่มประโยคข้างต้นเข้ามา ทหารด้านข้างที่กำลังพันผ้าพันแผลผู้หนึ่งไต่ย็นก็หัวเราะคิกคัก หมิงจีหน้าแดงทันทใด เชิงตัวยังไม่ทันได้พูดประโยค 'เจ้าไม่ใช่แค่ไม่กลัว' ออกมาต่อ นางก็กระตืบเท้า วิ่งออกไปแล้ว

ตงฟางจัดการบาดแผลของทหารผู้นั้นเรียบร้อยแล้วถึงได้หันมากล่าวกับเชิงตัว "หมิงจีไร้กาลเทศะมากขึ้นทุกที ถึงขั้นถกเรื่องการศึกษาต่อหน้าท่านเองแล้ว"

เชิงตัวยิ้มน้อยๆ "เจ้าอย่าเอาแต่ตำหนินาง นางพูดได้ดียิ่ง"

ทั้งสองคนเดินคุยกันออกจากกระโจมหมอบ เมื่อออกมาข้างนอกก็พบว่ารอบด้านปราศจากผู้คน ดวงอาทิตย์กำลังลอยขึ้นไปบนฟ้า สลายเมฆหมอกยามรุ่งสาง แสงสว่างทำให้สามารถมองเห็นทิวทัศน์โดยรอบได้ทั้งหมด

"กระหม่อมกำลังจะตามหาท่านอยู่พอดี การศึกษาวันนี้ประหลาดอยู่บ้าง" ตงฟางใคร่ครวญเล็กน้อย เลือกพูดจากในมุมมองคนภายนอก "ตามหลักแล้ว การบุกโจมตีกะทันหันจะต้องแบ่งกำลังทหารไว้รอสนับสนุน จึงจะสามารถบุกและถอยได้อย่างมีประสิทธิภาพ เพียงแต่การลอบโจมตีกลางดึกเพื่อเอาหัวของผู้นำสูงสุดของอีกฝ่ายโดยตรงจำเป็นต้องกระทำการอย่างเงียบเชียบและรอบคอบมาก ทักษะสมควรอยู่ห่างออกไปเล็กน้อย จึงจะไม่ถูกจับได้โดยง่ายก่อนการบุกโจมตี แต่ทักษะนี้มาถึงเร็วเกินไป

ชาวหมู่ที่อยู่ข้างหน้ายังไม่รู้ข่าว แต่ทัพเสริมด้านหลังกลับรู้ก่อนแล้ว"

เจิ้งตัวยังคงยิ้ม "ทำศึกหนนี้ เรื่องประหลาดที่เกิดก็ไม่ได้มีแค่เรื่องนี้"

ตงฟางเห็นเขายังคงมีท่าทีสุขุมเยือกเย็นก็คิดในใจว่า หรือท่านอ๋อง
จะทรงรู้ข่าวในกองทัพมิได้ศึก และก็รู้ว่าได้ศึกเป็นผู้ใด ท่านอ๋องพระองค์นี้
จะมีเรื่องใดที่ไม่อาจควบคุมได้บ้างหรือไม่หนอ

จู่ๆ ตงฟางหยุดยืนนิ่งแล้วพูดขึ้นว่า "ท่านอ๋อง กระทบอมเพิงมาที่นี้
พระองค์ก็ไม่ทรงสงสัยถึงเบื้องลึกของกระทบอมเลยหรือ"

เจิ้งตัวก็หยุดยืน ทว่าไม่ได้หันไปมองเขา เพียงเปิดปากกล่าวเนิบช้า
"เดิมเจ้าสกุลจาง เกิดในครอบครัวชาวนาในเมืองผิงเหยาของเยียนโจว
เจ้าฉลาดเฉลียวมาตั้งแต่เด็ก ตอนที่อายุหกขวบ บิดาเจ้าส่งเจ้าไปศึกษา
เล่าเรียน คาดหวังให้เดินไปในเส้นทางการเป็นขุนนาง สร้างความรุ่งโรจน์
ให้ครอบครัว ทว่าตอนที่เจ้าอายุแปดขวบ มีนักพรตพเนจรผู้หนึ่ง
เดินทางผ่านมา เจ้าถึงกับทรมลบิดามารดา ติดตามเขาจากไป
ไร้ข่าวคราวได้อีกนับจากนั้น เก้าปีให้หลังเจ้าจึงกลับมาบ้านเกิด
แต่บิดามารดาทยอยกันลาโลกไปแล้ว เหลือแค่น้องสาวอายุน้อยเพียง
ลำพัง เจ้าจึงได้พาน้องสาวไปอยู่เงียบๆ ในบริเวณลึกเข้าไปสามสิบหลี่
ด้านทิศตะวันตกของเมืองผิงเหยา เปลี่ยนชื่อเป็นตงฟางฮู่ ดังนั้น
ชาวบ้านในละแวกรอบๆ จึงรู้จักท่านตงฟาง ทว่าไม่รู้วาท่านตงฟาง
มาจากที่ใด"

ตงฟางไม่ได้ตอบรับหรือปฏิเสธ เพียงยิ้มน้อยๆ "แต่สิ่งนี้ไม่อาจ
ยืนยันได้ว่ากระทบอมไม่มีทางเป็นได้ศึกนี้"

เจิ้งตัวหันไปมองเขา "ความเป็นมาของคนง่ายจะสืบเสาะ แต่ใจคน

กลับยากจะมอหะลุ ข้าคิดเสมอว่าในเมื่อใจคนยากคาดเดา แล้วเหตุใด
จึงต้องไปคาดเดาด้วย นื่องหวนจือ สำหรับข้าแล้ว เจ้าเป็นใครล้วน
ไม่สำคัญ พุดถึงชีวิตทหารสามเหล่าทัพแล้ว ข้าต้องรับผิดชอบในการ
ตรวจสอบและจัดการ ข้าเพียงแค่ทำหน้าที่ให้ดีที่สุด เหตุใดจึงต้องทำให้
ตัวเองกังวลเรื่องอื่นๆ ด้วยเล่า"

ตงฟางมองเขา เห็นสีหน้าอีกฝ่ายเรียบเฉยก็รู้สึกกว่าคนอย่างเจิ้งตัว
บางที่ก็เป็นมิตรอย่างเห็นได้ชัด ทว่าบางทีกลับเย็นชาถึงที่สุด เมื่อ
เทียบกันแล้ว เป็นคนที่ติดอยู่ในความคิดและขนบธรรมเนียมประเพณี
แบบเดิม

ในตอนเย็น เจิ้งตัวอยู่ในกระท่อมใหญ่ของเขา วาดภาพประหลาด
อย่างหนึ่งอยู่บนโต๊ะ ตอนกลางวันยามที่เขาได้ยินคำพูดของหมิงจี้
ก็พลันนึกถึงวิธีหนึ่งในการรับมือกับทหารม้าชาวหูซิ่นมาได้ เขาจรดพู่กัน
วาดรูปลงบนกระดาษขาว ทันใดนั้นก็ลุกขึ้นยืนครุ่นคิดอีกครั้ง ก่อน
นั่งลงมองภาพวาดนั้นอีกครั้งหนึ่ง แล้วหยิบกระบี่ขึ้นมากวาดแกว่งไปมา
กลางอากาศ

เขาไม่ได้สนใจอาณาที่ขดตัวลึบอยู่บนกองพรมบริเวณมุมกระท่อม
นางถูกเจิ้งตัวพากลับมาที่นี่ ไม่ได้กลับไปนอนในเตียงผ้าสักหลาดแห่งนั้นอีก
เพียงแค่มุมแคบๆ ในกระท่อมแห่งนี้ก็มากเพียงพอให้นางนอนหลับอย่าง
สงบได้แล้ว

คนบางคนไม่มีทางมีชีวิตอยู่กับเมื่อก่อน เพราะเมื่อก่อนได้ผ่านพ้น
ไปแล้ว ขณะเดียวกันก็ไม่มีทางมีชีวิตอยู่กับวันพรุ่งนี้ เพราะวันพรุ่งนี้

• ทาสันถึงพลิกแผ่นดิน 1

มีเรื่องที่ไม่อาจคาดเดาได้มากเกินไป ดังนั้นในตอนที่มีเตียงนอนอบอุ่น
ง่วงงุนสะลึมสะลือ และมีเวลามากพอ ก็สนใจแค่เรื่องนอนเถอะ

5

วิธีการที่เจิ้งตัวคิดนั้นเรียบง่ายมาก เป็นการใช้อาหารยารยืมแรงโจมตี เพื่อตัดขาม้าของศัตรู ม้าศึกก็คือรากฐานของทหารม้า ดังนั้นทันทีที่ม้าสูญเสียาก็จะเคลื่อนไหวไม่ได้ และวิธีการเช่นนี้ก็ต้องการอาหารที่เข้าคู่กัน เจิ้งตัวได้ออกแบบอาวุธขึ้นนี้ขึ้นมา ลักษณะโดยมากคล้ายจี* จีที่ทำจาก สักรัดทั่วไปเป็นอาวุธที่ทหารรักษาวังใช้ รวมหอกและขวานปากไก่เอาไว้ด้วยกัน สามารถใช้แทงตรงและโจมตีด้านข้าง ส่วนจีขึ้นนี้ที่เจิ้งตัวคิด ออกมากลับไม่ค่อยเหมือนกันนัก ด้านที่เหมือนหอกมีลักษณะเป็น ตะขอแหลมเหมือนจันทร์เสี้ยว ตัวจียาวแปดนิ้ว ฉะนั้นไม่ต้องรอกให้ ดาบโค้งของชาวหูเข้ามาใกล้ก็สามารถเกี่ยวขาม้าได้ก่อนแล้ว ส่วน ตะขอโค้งนั้นใช้ตัดขาม้า ทันทีที่ตัวดเกี้ยวแนวราบก็จะสามารถล้มคนขี่ ลงมาได้ จากนั้นดึงกลับมาเปลี่ยนเป็นแทงตรงเพื่อปลิดชีพศัตรู อาวุธขึ้นนี้

* จีหรือทวนวงเดือน เป็นอาวุธจีนโบราณ ด้านปลายเป็นใบมีดแหลมใช้แทง ด้านข้างมีใบมีดรูปจันทร์เสี้ยว ใช้ฟัน

จึงนำวิธีเกี่ยวและแทงมาใช้ร่วมกัน

เจิ้งตัวตามหาตงฟาง โบกมือให้คนรอบข้างออกไปจึงเอ่ยความคิดนี้ให้ฟัง ตงฟางใคร่ครวญแล้วรู้สึกว่าจะสามารถลองดูได้ "วิธีการนี้จำเป็นต้องมีสองเงื่อนไข หนึ่งคือเป็นความลับ สองคือเห็นถึงความคืบหน้าก่อนหน้าที่จะฝึกจนสำเร็จ พวกเราไม่ใช่กำลังทหารจะดีที่สุด"

เจิ้งตัวขมวดคิ้ว "เสียงการศึก นี้นูเหมือนจะ...ไม่ใช่แนวทางของข้า"

"การรบชนะไม่ใช่แค่การบาดเจ็บ แต่เป็นการทำให้ฝ่ายตนเหลือรอดมากที่สุดเมื่อเทียบกับความตายของฝ่ายตรงข้าม" ตงฟางชะงักไปเล็กน้อย "ท่านยังคงไม่ทรงคิดว่าการเลี้ยงไม่ต่อสู้ก็คือความอ่อนแอใช่หรือไม่พะย่ะค่ะ"

เจิ้งตัวตอบกลับอย่างไม่แยแส "วิธีการกระตุ้นชั้นต่ำเช่นนี้เจ้ายังเอาออกมาใช้ได้นะ"

ตงฟางลอบยิ้มในใจ ชั้นต่ำหรือไม่สำคัญ แค่นี้ได้ผลก็เพียงพอแล้ว

ช่วงเวลาหนึ่งเดือนกว่าต่อมา เจิ้งตัวเอาแต่ลาดตระเวนไม่สู้รบแล้วจริงๆ ทหารม้าของประมุขชานหูตีกุดตันเข้ามาถึงระยะสิบหลี่หน้าค่าย ปักหลักประจำการอย่างเข้มงวด ตั้งทัพอย่างมั่นคงเป็นพิเศษ แต่ทุกครั้งที่ออกมาช่วย เจิ้งตัวก็จะออกคำสั่งให้ทหารตอบโต้กลับไปด้วยการยิงธนูยิงก้อนหินเผาไฟ แต่ไม่ออกไปสู้รบ ชาวหูอยากจะทำสงครามแต่ไม่อาจทำได้ ทั้งอึดอัดใจทั้งสงสัย ไม่เข้าใจว่าเขาต้องการจะทำอะไรกันแน่

ค่ายทหารตะวันตกและตะวันออกของหยางโห้ววนหลินกับจ้าวสู่นต่างตั้งทหารม้าออกมาท่วผลสองหมื่นนาย ล่าถอยออกจากค่ายไป

ห้าหลี่ ทุกการฝึกฝนล้วนรับคำสั่งจากตงฟาง ส่วนเจิ้งตัวเฒ่าแต่นั่งอยู่ใน
กระโจมกลาง ทุกวันอ่านรายงานทหารสามเหล่าทัพ หยางไห่ยว่หลินกับ
จ้าวสู่นทั้งสองคนสลับกันกลับมาที่ค่าย แม้แต่ทหารคนสนิทที่อยู่ด้าน
ซ้ายขวาของกระโจมกลางก็ยังไม่รู้เรื่องการฝึกทหารม้าลับ

วันนี้ขณะเจิ้งตัวเฒ่ากำลังเขียนรายงานอยู่ที่โต๊ะ เจ้อเหรินก็พลันรีบเร่ง
เข้ามาที่ด้านขวาของโต๊ะ เอ่ยเสียงต่ำ "ท่านอ๋องพะยะคะ บ่าวหญิงที่
ดูแลเพิงหญิงบำเรอของค่ายด้านหลังรายงานขึ้นมามีคนฟ้องว่าฉา
ขโมยของ บอกว่าก่อนหน้านี้เห็นนางผิงของบางอย่างไว้ได้เสาบริเวณ
เพิงนั้น เมื่อถูกคนพบเห็นจึงนำไปซ่อนไว้ที่อื่นพะยะคะ"

เจิ้งตัวเฒ่าด้วยน้ำเสียงไม่สบอารมณ์นัก "เจ้าก๊วหน้าขึ้นแล้วจริงๆ
เรื่องเช่นนี้ยังต้องมาถามข้ารี!"

เจ้อเหรินจึงถามอย่างขอคำแนะนำ "ถ้าอย่างนั้นให้ขับไล่นางออกไป
ดีหรือไม่พะยะคะ"

เจิ้งตัวเฒ่าร้อง "อืม" ตอบรับโดยไม่แม้แต่จะเงยหน้า เจ้อเหรินจึง
หมุนตัวเดินไปถึงประตูกระโจม ทันใดนั้นเจิ้งตัวเฒ่าก็เอ่ยปากสั่งเจ้อเหริน
เอาไว้ เขาคิดไม่ออกว่ามีของอะไรที่ทำให้ฉานี้กอยากขโมย ดูเหมือน
ไม่ว่าอะไรในสายตานางแล้วล้วนไม่น่าสนใจ นอกจากนั้นฉายังมา
อยู่ในกระโจมใหญ่ของเขา ยากจะไม่ทำให้คนนี้กริษยา บ่าวหญิงที่มา
รายงานผู้นั้นอาจไม่ได้มีเจตนาดี

เขาคิดๆ แล้วสั่งการ "เจ้าพาคนไปด้วยสองคน ถามพวกนางว่า
ก่อนหน้านี้ฉาเคยเอาของไปซ่อนไว้ที่ใดบ้าง แล้วไปค้นมาดู"

เจ้อเหรินได้ยินคำสั่งนี้ก็อดร้อง "อ่า?" ออกมาไม่ได้ ในใจคิดว่า

เรื่องการตรวจค้นเพิงหญิงบำเรอก็ทรงให้กระหม่อมเป็นคนทำหรือนี้
เมื่อเห็นเชิงตัวไม้คล้ายล้อเล่น จึงได้แต่ขานรับว่า "พะยะค่ะ"

เจ้าเหรินหายไประจวบวันถึงได้กลับมารายงานว่าค้นหาเรียบร้อยแล้ว
สตรีเหล่านั้นบอกสถานที่ออกมา แต่หาของไม่พบ

เชิงตัวบอกให้เขาไปพาฉานมาที่กระโจมกลาง ฉานเดินตาม
เจ้าเหรินเข้ามา นางเพ่งเข้ามาในกระโจมกลางครั้งแรกจึงอดมองสำรวจ
การตกแต่งภายในเล็กน้อยไม่ได้ ก่อนจะไต่ยีนเชิงตัวพูดเสียงต่ำ "มีคน
ฟ้องว่าเจ้าขโมยของ แต่ก่อนฝังไว้ใต้เสาไม้ที่ด้านหน้าเพิงสักหลาด"
พูดจบก็หยุด ครั้นเห็นนางนิ่งงันจึงเอ่ยต่อ "ข้าให้เจ้าเหรินค้นหาสิ่งของ
จนเจอแล้ว"

ดวงตาฉานเบิกกว้างคล้ายตกใจอยู่บ้าง เช่นนั้นก็ยืนยันได้แล้วว่า
มีเรื่องนี้จริงๆ

"เจ้าเป็นทาส ไม่อาจแอบเก็บของอะไรเอาไว้ได้ ดังนั้นของจะ
ไม่คืนให้ ข้าเจ้ายังเป็นใบ้ ข้าจึงถามหาเหตุผลไม่ได้ หนนี้ให้แล้วไป
ไว้ดูความประพฤติในวันหน้าของเจ้าก็แล้วกัน" เชิงตัวไม่รู้ว่าของนั้น
เป็นของสิ่งใดจึงได้แต่เลียงไม่พูดถึง

สีหน้าฉานเปลี่ยนไปเล็กน้อย เบิกตากว้างมองมาที่เขา เชิงตัว
คิดในใจว่า เจ้ายังฉลาดน่ายิ่งดี จะได้หลอกได้ง่ายๆ เห็นได้ชัดว่า
ของสิ่งนี้สำคัญกับนางมาก เขายังรู้สึกประหลาดใจ โบกมือบ่งบอกให้
นางออกไปได้แล้ว

ที่ผ่านมาฉานเชื่อฟังอย่างยิ่ง รู้จักอ่านสีหน้ามาโดยตลอด แต่หนนี้
กลับยืนเฉยไม่ยอมขยับ สายตามองมาทางเชิงตัวทั้งคล้ายไม่เชื่อและ

ร้อนรน ทว่ากลับเห็นเขามีท่าทีเหมือนหมดความอดทนอยู่บ้าง เจิงตัวหยิบรายงานขึ้นมาอ่านส่งๆ ส่วนเจ้อเหรินก้าวมาข้างหน้า ต้องการลากนางออกไป คาดไม่ถึงว่านางจะดิ้นจนหลุดจากมือเจ้อเหริน เจิงตัวเงยหน้าขึ้นมอง เป็นครั้งแรกที่เขาได้เห็นแววอันวอนจากในดวงตาไร้คลื่นอารมณ์คู่นั้น

เจิงตัวแสวงโมโห ตวาดเสียงต่ำ "ยังไม่ออกไปอีก!"

เจ้อเหรินจับแขนทั้งสองข้างของนางบิดกลับ ผลักออกไปนอกกระโจมกลาง หนี่จางาไม่ได้ต่อต้าน ยอมให้เขาผลักออกไปโดยดี

นางเพิ่งจะเดินห่างออกไป เจิงตัวก็อดยิ้มไม่ได้ เอ่ยสั่งเจ้อเหริน "เจ้าตามนางไป หากซ่อนไว้ในที่ไกลหูไกลตาผู้คน นางจะต้องไปตรวจสอดดูแน่นอน แต่ถ้าหากนางอยู่ในกระโจมตามเดิม เช่นนั้นของก็ต้องถูกซ่อนอยู่ใกล้ๆ กระโจมใหญ่ของข้าแน่ เจ้าลองไปหาดู"

เจ้อเหรินออกไปทำตามคำสั่ง เจิงตัวจับพู่กัน ยิ้มน้อยๆ ออกมาอย่างอดไม่ได้ ทันใดนั้นก็เหลือบเห็นเงาสีเขียวสูงผอมเดินเข้ามาแต่ไกล อากาศไม่หนาวเย็นเท่าไรแล้ว ม่านกระโจมจึงไม่ได้ปิดอยู่ตลอดเวลา จากกระโจมกลางของเจิงตัวสามารถมองไปถึงประตูค่ายที่อยู่ห่างออกไปหนึ่งร้อยห้าสิบก้าว

เพียงไม่นานตงฟางก็เดินเข้ามาในกระโจมกลาง เจิงตัวให้เขานั่งลงข้างๆ ตงฟางตรงเข้าประเด็นทันที "ตอนนี้ไม่ใช่ช่วงเก็บเกี่ยว เคียวของชาวนาจึงไม่ได้ใช้งาน เคียวในพื้นที่เยียนโจวอันใดที่ใช้ประโยชน์ได้กระหม่อมจะไปยืมมา คิดหาวิธีหลอมเชื่อมไปบนอาวุธเลยจะได้ประหยัดเวลา เพียงแต่จะต้องใช้เงินพังเสียหลายแน่ๆ ดังนั้นรบกวน

ท่านอ่องทรงเตรียมเงินเอาไว้ส่วนหนึ่ง ถึงเวลาจะได้มีชดเชย"

"เคียว?" เฉิงตัวรู้ว่าตงฟางมีชื่อเสียงในหมู่บ้าน เรื่องประเพณีนี้ให้เขาออกหน้าจะดีกว่า

ตงฟางยิ้ม "วัตถุดิบไม่มีกฏแน่นอน ขึ้นอยู่กับการใช้อย่างไรให้เกิดประโยชน์"

ในตอนเฉิงตัวกำลังจะตอบ เจ้อเหรินก็จับฉลากกลับเข้ามาอีกครั้ง ฉากาถูกเขาผลักดันให้คุกเข่าบนพื้น ตงฟางเพียงวัดสายตามองคราหนึ่ง ก่อนยกน้ำขึ้นดื่มอย่างไม่สนใจ เจ้อเหรินส่งถุงผ้าไหมสีพื้นๆ ถุงหนึ่งมาให้

เฉิงตัวรับมา เห็นบนถุงปักอักษรสองสามตัว 'ไม่ค่อยเป็นภาษาหู แต่ก็ไม่รู้ว่าเป็นภาษาของที่ไหน ตอนที่เขากำถุงผ้าไหมใบนั้น รู้สึกได้ว่าของที่อยูข้างในกระทบกัน เมื่อคว่ำถุงบนโต๊ะก็มีเสียง 'แกร้ง' ดังขึ้นของที่หล่นลงมามีลักษณะเป็นเครื่องประดับ ครั้นหยิบขึ้นมาดูก็พบว่า เป็นสร้อยเส้นหนึ่ง ด้านบนร้อยลูกปัดหินเม็ดกลมสีเขียวอมฟ้าเม็ดเล็กๆ เอาไว้สามเม็ด สร้อยนี้ประณีตยิ่ง เพียงมองปราดเดียวก็รู้ว่าไม่ใช่สิ่งของธรรมดาทั่วไป เมื่อสังเกตอย่างละเอียดก็พบว่าวัตถุดิบที่ใช้ทำไม่ใช่ทั้งทองคำและเงิน แต่แวววาวยิ่งกว่า

ลูกปัดหินทั้งสามมีขนาดเล็ก เจียระไนได้เกลี้ยงเกลา เพียงแต่แยกแยะไม่ออกว่าเป็นอัญมณีอะไร บนลูกปัดหินทุกเม็ดมีกระจุกแสงเป็นเส้น หรือที่ปกติเรียกกันว่า 'ตาแมว' ที่ทำให้เฉิงตัวตกใจก็คือ ลูกปัดหินตาแมวทั้งสามเม็ดต่างเป็น 'ฉงถง'

เดิมทางดินแดนตะวันตกมีอัญมณีมาก และมีอัญมณีที่เจียระไนแล้วบางส่วนสามารถรวมแสงเป็นเส้น ไม่ว่าจะหมุนอัญมณีอย่างไร

เส้นแสงนั้นก็อยู่ตรงกลางเสมอล้ำดวงตาแมว และก็มีอัญมณีชนิดหนึ่งซึ่งสามารถรวมเส้นแสงเป็นสองเส้นขนานกัน เรียกว่าจงถง สิ่งนี้นับว่าเป็นของล้ำค่าหาได้ยากในบรรดาอัญมณีตาแมว ล้วนแต่มีค่าควรเมืองทั้งสิ้น อัญมณีที่มีลักษณะเป็นตาแมวในจังหววน* ล้ำค่ามากแต่ก่อนเจิงตัวเคยเห็นตาแมวเส้นเดียวในพระราชวัง ส่วนจงถงเพียงเคยได้ยิพระราชทูตจากดินแดนตะวันตกพุดถึงเท่านั้น แต่บัดนี้บนสร้อยเส้นนี้กลับมีร้อยอยู่ถึงสามเม็ด นี่เป็นของที่หาได้ยากอย่างยิ่ง นึกไม่ถึงว่าจะอยู่ในมือทาสผู้หนึ่ง

เขาสังเกตความยาวของสร้อย นี่ไม่ใช่สร้อยคอ ทว่าเป็นสร้อยข้อเท้า เป็นสร้อยที่สตรีในแดนตะวันตกสวมใส่ไว้ที่ข้อเท้า อากาศที่ดินแดนตะวันตกร้อนขึ้น ในฤดูร้อนจึงมักสวมใส่เสื้อผ้าโปร่งบาง ไม่ยาวถึงขนาดคลุมเท้า ดังนั้นเด็กสาวจึงนิยมหาของมาประดับข้อเท้า ทุกการขยับข้อเท้าและทุกอย่างก้าวล้วนละมุนละไมเป็นพิเศษ

เจิงตัววางสร้อยข้อเท้าลง มองไปที่ฉาฉา นางเห็นเจิงตัวมองมา จึงยื่นสองมือไปหาเขา สายหน้าน้อยๆ แม้นางจะสงบลงบ้างแล้ว ทว่ายังคงปิดบังความสนใจไม่มิด แต่จิตใจที่ไม่อาจพุดออกมา

เจ้อเหรินไม่รู้อะไรมาก แต่ก็พอมองออกว่าสร้อยข้อเท้าเส้นนี้ไม่ใช่สิ่งที่คนทั่วไปจะมีได้ จึงพุดขึ้นว่า "บางที่อาจจะเป็นของของชีวิตคู่ของท่านขโมยมา จากนั้นไม่กล้านำออกมา..." เขาพลันเห็นแววตาเจิงตัวฉายแววอำมหิต จึงหุบปากสนิททันควัน

เจิงตัวมองฉาฉา เอ่ยถามเสียงเย็นชา "เจ้าเป็นทาส แต่กลับกล้า

* จังหววนหรือตงจ้วน แปลว่าที่ราบกลาง หมายถึงดินแดนจีนในสมัยโบราณ ซึ่งตั้งอยู่ตอนกลางจนถึงตอนใต้ของลุ่มแม่น้ำหวงเหอ

แอบเก็บของเช่นนี้เอาไว้ เอาไปทำลายเสีย!" พุดจบกก็เตรียมโยน
สร้อยข้อเท้าเส้นนั้นไปให้เจ้อเหริน เจ้อเหรินกำลังยื่นมือจะรับ ฉาฉา
กลับลุกพรวดขึ้นกะทันหัน เดินสองก้าวปรีไปถึงหน้าโต๊ะเชิงตัว นาง
ไม่กล้าหยิบกระดาษบนโต๊ะเขามาเขียน จึงจับพู่กันเขียนลงบนหลังมือ
ตัวเองจนถึงข้อมือว่า 'ของมารดาข้า' แม้ลายเส้นจะตวัดห้วน ทว่า
เขียนได้รวดเร็วยิ่ง

ในตอนที่นางเขียนเสร็จ เชิงตัวก็เห็นแล้ว แต่นางยังคงยื่นมือมา
ตรงหน้าเขา มือหนึ่งชี้ไปที่สร้อยข้อเท้าเส้นนั้น ในดวงตาเต็มไปด้วยแว
วร้องขอให้เขาเชื่อ เชิงตัวเก็บมือกลับมา เล่นสร้อยข้อเท้าในมือพร้อมถาม
"ในเมื่อเป็นของมารดาเจ้า เหตุใดถึงได้นำไปซ่อนไว้ทั่ว" ฉาฉาหลุบตาลงต่ำ
วางมือลงช้าๆ ในใจเชิงตัวกลับเข้าใจดี สร้อยข้อเท้าเส้นนี้สำหรับนางแล้ว
ล้ำค่ายิ่ง แต่นางต้องปรนนิบัติคนด้วยร่างกาย กระทั่งร่างกายตนยังไม่รู้ว่า
จะถูกจัดวางอย่างไร จะกล้ำสวมใส่สิ่งของเช่นนี้ไว้กับตัวได้อย่างไร

เชิงตัวรู้สึกวณางไม่ได้โกหก เขายื่นมือออกไปคว้ามือนางมา
วางสร้อยข้อเท้าลงไปพร้อมบีบมือนาง "ข้าอนุญาตให้เจ้าใส่เอาไว้ได้
หากนำไปฝังไว้อาจทำหายหรือไม่ก็พังเสียหาย"

ครั้นเห็นแวตานั้นที่มองมายังตนยังคงสงสัยไม่คลาย เชิงตัวก็
ถอนหายใจเบาๆ จับมือนางง้างนิ้วออก หยิบสร้อยข้อเท้าออกมา แล้ว
ก้มตัวลงจากเก้าอี้ สวมให้นางที่ข้อเท้าซ้าย

ภาพนี้ตงฟางเห็นแล้วไม่ได้รู้สึกอะไร แต่เจ้อเหรินกลับตกใจมากใหญ่
เรียกได้ว่าตกใจจนตาโตอ้าปากค้าง

ไม่พุดถึงเรื่องเชิงตัวซึ่งมีสถานะสูงศักดิ์ถึงกับก้มตัวลงสวม

เครื่องประดับทำให้ทาสหญิงผู้หนึ่ง แต่เดิมที่เธอไม่เคยให้ความสนใจกับสตรี ต่อให้ขายารองในจวนต้องใช้วิธีอดอันแย่งชิงความโปรดปรานทุกหนทางก็ยังไม่ว่าจะแลกกับคำชื่นชมจากปากเขาได้สักคำ ตอนแรกที่ชายาเอกเขียวชื่อ* ของจิ้งหยวนชินต้องจากไปเพราะคลอดยาก กระทั่งฝ่าบาทยังรับสั่งให้ขุนนางชั้นสามลงไปสวมชุดไว้ทุกข์ แต่เจ้านายท่านนี้กลับเฟื่องเร่รีบกลับจากแนวหน้า เพราะเรื่องนี้บิดาของชายาเอกเขียวชื่ออัครเสนาบดีเขียววินชานจึงไม่พอใจลูกเขยผู้นี้เป็นอย่างมาก หากวันนี้อัครเสนาบดีเขียววินชานได้มาเห็นภาพนี้ เกรงว่าคงโกรธจนเคราสั้นหมดสติไปทันที

ที่ทำให้เจ้อเหรินไม่พอใจยิ่งกว่าก็คือเจิงตัวใส่สร้อยข้อเท้าให้นาง แต่ฉาฉากลับเย็นนิ่ง ไม่แสดงท่าทีอะไรแม้แต่น้อย ปกติแล้วนางก็ละเลยมารยาท อาศัยอยู่ในกระโจมใหญ่ของเจิงตัวโดยไม่สนใจอะไรทั้งนั้นอยู่แล้ว ตั้งแต่ครั้งแรกที่นางรั้งอยู่ในกระโจมเจิงตัวจนถึงวันนี้ ไม่ว่าทุกเช้าเขาจะตื่นขึ้นมาก็โหม่ง นางก็จะสนแต่นอนหลับ ทว่าเจิงตัวกลับไม่ถือสา ทำเหมือนว่านางไม่มีตัวตนอยู่โดยสิ้นเชิง ปล่อยให้นางนอนซุกอยู่ที่มุมกระโจม เพียงแต่ปกติแล้วนางจะนั่งเงียบ ไม่เคยก่อเรื่องและก็ไม่เคยหาเรื่อง นอกจากเรื่องที่เจ้อเหรินเจ้ออี้จะเข้าออกกระโจมใหญ่ของเจิงตัวได้ไม่ค่อยสะดวกเหมือนเดิมแล้ว ก็ราวกับว่านางไม่มีตัวตนอยู่โดยสมบูรณ์

เจิงตัวเหี้ยมดุดขึ้นตรง หน้าไม่เปลี่ยนสี ครั้นเห็นสีหน้าฉาฉาโอนอ่อนลง ไม่มีความระแวงเหลืออีก จึงถามเสียงอ่อนโยน "เจ้ารู้จักร

* ธรรมเนียมการเรียกขานสตรีที่แต่งงานแล้วของจีนจะใช้คำว่าชื่อ (แปลว่านามสกุล) ต่อท้ายนามสกุลเดิมของสตรี บางครั้งอาจเพิ่มนามสกุลของสามีไว้หน้าสุดเพื่อระบุให้ชัดขึ้นก็มี

ของพวกเขาหรือ"

ฉาฉาพยักหน้า

"เช่นนั้นภาษาหนูเล่า"

ฉาฉาพยักหน้าอีกครั้ง

เจิ้งตัวยังคงยิ้มน้อยๆ "ข้ากลับไม่รู้เจ้ารู้อักษร ปกติเห็นเจ้าเงียบๆ นับว่าดูถูกเจ้าแล้ว"

ฉาฉาเห็นเขายิ้มอบอุ่น ในดวงตาพลันมีแววเงินอาย ก้มหน้าลงต่ำ เจิ้งตัวย่อยว่า "เจ้าออกไปเถอะ"

นางเงยหน้ามองเขาคราหนึ่ง ก่อนหมุนตัวเดินไปทางประตูกระโจม ตงฟางซึ่งคอยชมอยู่ข้างๆ ยามนี้กลับเปิดปากพูดขึ้นว่า "แม่นางข้าก่อน"

ฉาฉาหยุดยืน หันกลับมาของเขา

ตงฟางกล่าวว่า "ดูจากสีหน้าของเจ้า เลือดลมนับว่าพร่อง ให้ข้าจับชีพจรเจ้าได้หรือไม่"

ฉาฉานิ่งอึ้ง ส่งสายตาสอบถามไปที่เจิ้งตัว เจิ้งตัวยพยักหน้า นางจึงเดินเข้ามาใกล้ตงฟาง ยื่นมือออกไปให้เขา ตงฟางวางสามนิ้วลงไปจับชีพจรที่ตำแหน่งฉื่อ ชุ่น กวน* สามตำแหน่งเงียบๆ อยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะเปลี่ยนเป็นอีกมือแล้วจับเงียบๆ อีกสักพัก ถึงได้เอ่ย "รบกวนเจ้าอ้าปาก แลบลิ้นออกมาให้ข้าดูด้วย"

* การตรวจชีพจรเพื่อวินิจฉัยโรคตามหลักแพทย์แผนจีนจะตรวจที่ตำแหน่งข้อมือด้านในทั้งสองข้าง โดยวางนิ้วชี้ นิ้วกลาง และนิ้วนางที่ตำแหน่งใต้ข้อมือฝั่งนิ้วโป้ง โดยนิ้วกลางวางที่บริเวณที่มีกระดูกข้อมือหนุนขึ้นมาเรียกว่าตำแหน่งกวน นิ้วชี้วางเหนือตำแหน่งกวนเรียกว่าตำแหน่งชุ่น นิ้วนางวางใต้ตำแหน่งกวนเรียกว่าตำแหน่งฉื่อ สามนิ้ววางเรียงกัน ซึ่งชีพจรในแต่ละจุดของมือแต่ละข้างจะบ่งบอกถึงอาการและชนิดของโรคที่เกิดขึ้นในอวัยวะภายในของผู้ป่วยที่แตกต่างกันออกไป

แม้ฉาฉาจะรู้ว่าเจิงตัวอนุญาตแล้ว แต่ยังคงมองเขาก่อนคราหนึ่ง จึงทำตาม

ตงฟางตรวจเสรีจก็ขมวดคิ้ว พุดอย่างครุ่นคิด "แม่นางม้าม และกระเพาะอาหารอ่อนแอ ส่งผลให้ลมปราณของอวัยวะไม่สมดุล พร่องเสียยิ่งกว่าผู้ที่เคยป่วยหนักมาก่อน จากสภาพร่างกายเช่นนี้ หากไม่บำรุงให้ดีก็จะมีชีวิตอยู่ได้แค่สามปีห้าปี ตอนนี้นี้ยังนับว่าพอมีกำลังวังชาอยู่บ้าง" เขาหันไปพูดกับเจิงตัว "อาหารการกินของนางไม่เหมาะกับของในค่ายทหาร มีผู้กระหม่อมมาจ่ายยาให้นางเพื่อบำรุงอวัยวะดีหรือไม่พะยะค่ะ"

เจิงตัวจ้องตงฟาง เอ่ยคล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้ม "ได้" พุดจบก็หันไปมอง ฉาฉา พักพิงยึดปลายคางไปทางประตูกระโจม ฉาฉาจึงได้เดินออกไป

เจิงตัวนั่งเฝ้าบอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะหุบยิ้มลงช้าๆ กวักมือเรียก เจ้อเหริน แล้วสั่งเสียงเย็นชา "เจ้าจับตาดูนางเอาไว้"

เจ้อเหรินขานรับ รอจนเขาออกไปแล้ว เจิงตัวจึงหันกลับมาถามตงฟาง "นางเป็นไปจริง ๆ หรือ"

ตงฟางครุ่นคิด "คอกของนางไม่ได้มีปัญหาอะไร หากเปล่งเสียงไม่ออกจริงๆ ก็เป็นไปได้ว่าอาจจะสูญเสียเสียงไปหลังจากได้รับความกระทบกระเทือนใจ ไม่เช่นนั้นก็แก้งทำ"

เจิงตัวส่งตงฟางออกไปแล้วจึงกลับมานั่ง เขาเรียกสมาริ ยืนมือออกไปหยิบพุกัน ขณะนั้นพลันเห็นว่าบนฝ่ามือตนมีรอยน้ำหมึกอยู่จางๆ เป็นรอยที่เหลือทิ้งเอาไว้ตอนกำมือฉาฉาเมื่อครู่ เป็นคำว่า 'มารดา' ที่เขียนสลับด้าน เขามองตัวอักษรสองตัวนั้นนิ่ง

ชีวิตของคนผู้หนึ่งมักมีสถานที่ให้กลับไปไม่มากนัก และสถานที่แห่งแรกของทุกคนมักจะเป็นมารดาเสมอ ในตอนที่มารดาไม่แก่ชราขึ้น และคนผู้นั้นไม่อาจจดจำใบหน้านางได้อย่างกระจ่างชัด นั่นก็หมายความว่าคนผู้นั้นไม่มีที่ให้กลับไปแล้วจริงๆ

ดังนั้นจึงต้องจึงไม่มีสถานที่ใดให้สามารถกลับไปได้อีก

สองเดือนผ่านไปอย่างรวดเร็ว เจิงตัวหาโอกาสทำศึกตัดสินกับทหารม้าของประมุขชานหูตี แต่เพื่อเป็นการรับมือกับเขา ชาวหูจึงระมัดระวังตัวเป็นพิเศษ ไม่ยอมถูกหลอกง่ายๆ เช่นกัน เจิงตัวจึงต้องวางกับดักอีกครั้งอย่างช่วยไม่ได้ ล่อลวงให้พวกเขาตกหลุมพราง เจิงตัวนำกำลังคนและม้าห้าหมื่นนายมุ่งไปแนวหน้าได้สองวันแล้ว ส่วนตงฟางปักหลักป้องกันอยู่ที่ค่ายใหญ่ หลายวันมานี้รู้เพียงว่าสงครามดุเดือดยิ่งสถานการณ์โดยละเอียดกลับไม่รู้ชัด

ผู้ช่วยในกระโจมหมอดม้ายาเทียบหนึ่งเสร็จก็เทลงถ้วยกระเบื้องเนื้อหยาบ ตงฟางเห็นว่าหมิงจีไม่อยู่ จึงหยุดงานที่ทำแล้วยกไปที่กระโจมใหญ่ของเจิงตัวด้วยตัวเอง

ในตอนที่ได้มาถึงข้างกระโจม เขาหยุดฝีเท้าลงสงบลมหายใจ สัมผัสได้ว่าด้านในเงียบสนิทไร้สำเนียง ดังนั้นจึงเดินอ้อมไปด้านหน้า ม่านกระโจมเปิดอยู่ เขากวาดตามองรอบหนึ่งถึงได้พบว่าฉาซาตตัวอยู่บนเบาะที่มุมหนึ่ง ตงฟางกระแอมกระไอเบาๆ เพิ่มน้ำหนักร่างแล้วเดินเข้าไป ฉาซารีบลุกขึ้นยืน ทันทีที่เห็นว่าเป็นตงฟางก็เดินมาข้างหน้า ก้มหน้าลงประสานมือ ตงฟางวางถ้วยยาลงบนโต๊ะ "ยาของเจ้า รับประทาน

ตอนที่ยังร้อน"

ฉาขายกขึ้นดื่มอีกเล็กๆ ตงฟางมองนาง ทั้งไม่จากไปและไม่พูดอะไร ผ่านไปครู่ใหญ่ถึงโพล่งถามขึ้น "แม่นางเชื่อเรื่องชะตาชีวิตหรือไม่"

ฉาฉานิ่งอึ้ง ชั่วขณะหนึ่งไม่รู้ควรจะตอบสนองอย่างไร ตงฟางพูดต่อ "ปีนี้แม่นางมีเคราะห์ใหญ่ ยามที่วันสิ้นปีเก่าวันขึ้นปีใหม่มาบรรจบกัน หลีกเลี้ยงทิศตะวันตกเฉียงเหนือได้เป็นดีที่สุด" ฉาฉานิ่งงันไปครู่หนึ่ง ต่อมากลับยิ้มน้อยๆ

ตงฟางเห็นนางยิ้ม ในใจพลันเกิดความรู้สึกหวั่นไหว "หากเร็วกว่านี้ ยังพอช่วยได้ แต่บัดนี้ชะตาชีวิตถูกกำหนดเอาไว้แล้ว ขอภัยที่ข้าต้องพูดตามตรง แต่เกรงว่าเจ้าจะมีชีวิตไม่พ้นปีนี้แล้ว" เขาพูดกระชับสั้น "หากเจ้าเต็มใจ ข้าสามารถขอให้ท่านฮ่องทรงปล่อยให้เจ้าออกเดินทางไกล ไปยังทิศตะวันออกเฉียงใต้ บางทีอาจจะสามารถหลีกเลี้ยงชะตาได้"

ฉาฉาหลบตามองพื้น สายหน้าซ้ำๆ

ทันใดนั้นเจ้าเหรินก็วิ่งเข้ามา ทันทีที่ได้เห็นตงฟางก็พูดอย่างรีบร้อน "ท่านตงฟาง คอกม้าทางค่ายตะวันตกเกิดไฟไหม้ขอรับ" ตงฟางทะยานร่างออกไปทันที

ยามนี้ใกล้พลบค่ำ ก้อนเมฆซึ่งฉาบด้วยสีแดงเพลิงบนท้องฟ้า ทิศตะวันตกกำลังลอยล่อง ชั่วพริบตาเดียวก็ถูกควันหนาจากพื้นดิน พวยพุ่งมาบดบัง

ในตอนที่ตั้งฟางเร่งรีบมาถึง คอกม้าทั้งคอกก็กลายเป็นทะเลเพลิง ไปหมดแล้ว โชคดีที่ม้าล้วนออกไปทำศึก เหลือไว้เพียงคอกว่างเปล่า ตงฟางเห็นว่าเปลวไฟนั้นลุกไหม้ใหญ่โตยิ่ง ดับไฟไม่ทันแล้ว จึงสั่งการ

อย่างเด็ดขาด "คนและม้าทุกกองอยู่เฝ้าประจำตำแหน่ง บอกให้พวกเขาไม่ต้องมาที่นี่หรือวิ่งหนีไปไหน"

เจ้าเหรินมองเขาคราหนึ่ง ก่อนพยักหน้ารับคำสั่งแล้วจากไป ตงฟางหันกลับมาเอ่ยกับทหารที่กำลังดับไฟ "อย่าสาดน้ำไปข้างบน แต่ให้ยั๊บบ้างไฟจากสองข้าง ดึงเศษไม้ที่อยู่ใกล้เปลวเพลิงออกมา"

ยามนั้นเดิมทีเสียงลมและไฟลั่นดังสนั่นปะปนกับเสียงทหารที่เดินกลับไปกลับมาอะอะวอยวาย ฟังไม่เข้าใจแม้แต่ประโยคเดียว แต่อย่างไรก็ตามเมื่อตงฟางพูด เขาไม่ได้ใช้เสียงดัง ทว่าทุกคนกลับได้ยินอย่างชัดเจน ทุกคนทำตามคำสั่งเขา ทั้งคอกม้าที่ถูกเผาไหม้ไปหมดแล้วหันไปดับไฟรอบด้าน ควบคุมการแผ่ลามของเปลวเพลิงแทน

ท่ามกลางกลุ่มคนวุ่นวาย ในมุมเล็กๆ ข้างประตูค่ายตะวันตก มีดวงตาคู่กลมสีดำขลับโผล่ออกมา มองไปยังคอกม้าที่ไฟไหม้ซึ่งอยู่ห่างไปไกล ดวงตาลอกมองซ้ายขวา ก่อนเงาร่างเล็กๆ จะหลุดออกมา เด็กน้อยโยนคบเพลิงในมือลงบนพื้นแล้วเหยียบจนดับ อาศัยความวุ่นวายลอบออกไปทางนอกค่ายเงียบๆ ในช่วงที่ฟ้าเริ่มมีดขนะมาถึงข้างประตูค่ายตะวันตก เพียงชั่วอึดใจสั้นๆ ที่ไม่ทันระวังก็ถูกทหารลาดตระเวนผู้หนึ่งจับได้ หัวหน้าทหารลาดตระเวนกลุ่มนั้นตวาดถามถึงที่มาที่ไปของเขาเสียงดัง

เด็กน้อยยกหม้อสัมภาระขึ้น ทำทีหวาดกลัวถึงขีดสุด ตอบตะกุกตะกัก "นะ...นายท่าน เมื่อสาม...สามวันก่อน พ่อข้าจากไปแล้ว พี่ข้าเป็นทหารข้า...ข้าจึงมาเยี่ยมเขา" พูดจบก็หลังน้ำตาออกมาตัวสั่นเทา หัวหน้าทหาร

ลาดตระเวนคิดในใจ เหตุใดตนจึงได้สะพานเพียงนี้ ถึงกับปล่อยให้เด็กผู้หญิงเล็ดลอดเข้ามาได้ เขาเห็นเด็กน้อยร้องไห้จนมีสภาพเช่นนั้น ก็นึกคิดไปถึงมารดาแก่ชราและน้องชายอ่อนแอที่บ้านไม่ได้ จึงลอบถอนหายใจ น้ำเสียงไม่ได้เข้มงวดเช่นเดิมอีก "ค่ายทหารเป็นสถานที่สำคัญ ไม่อาจลอบเข้าออกได้ เจ้ากลับไปเถอะ"

จากนั้นก็นำตัวเขามาปล่อยที่ประตูค่ายตะวันตก เด็กน้อยลุกขึ้นยืนมองไปยังธงที่โบกสะบัดของค่ายทหารอย่างน้อยใจ แวดตาอาลัยอาวรณ์ราวกับธงนั้นคือครอบครัวของเขา หัวหน้าที่หารลาดตระเวนทนมองไม่ได้ จึงโบกมือ ร้องว่า "ไปเถอะ!"

เด็กน้อยเดินไปได้สามก้าวก็หันกลับมามองอีกครั้ง ทว่าการมองครั้งนี้ทำให้เขาตกใจ แม้แต่สีหน้าโศกเศร้าก็ยังเปลี่ยนไป

หัวหน้าทหารลาดตระเวนก็หันไปมองทางด้านหน้าประตูใหญ่ของค่ายมีคบเพลิงระริกไหว ท่ามกลางแสงอัสดงมองออกได้รางๆ ว่าเป็นธงเหยี่ยวของเจิ้งตัว กำลังมุ่งหน้ามาที่ค่ายข้าๆ ทหารลาดตระเวนทั้งกองตื่นเต้นขึ้นมาโดยพลัน ร้อนใจอยากรู้ผลการรบ ในตอนที่หัวหน้าทหารลาดตระเวนหันกลับมาอีกที เด็กน้อยที่เมื่อครู่ยังอาลัยอาวรณ์ก็ไม่อยู่ตรงหน้าเสียแล้ว เขามองไปบนทุ่งหญ้าโล่งกว้างก็คล้ายกับเห็นเงาเล็กๆ กำลังรีบวิ่ง ในช่วงอดีตใจสั้นๆ ก็หลอมรวมไปกับสีของยามอัสดงแล้ว

ภายในกระโจมใหญ่ของเจิ้งตัว ฉาฉาดด้วยยา ทว่ากลับเหมือนลึมไปแล้วว่าต้องดื่ม และก็คล้ายไม่รู้สีกตัวว่าตงฟางออกไปนานแล้ว นางเพียวยืนอยู่กลางกระโจมเงียบๆ ฟังเสียงผู้คนที่ค่อยๆ ดังเอะอะขึ้น

จากด้านนอกกระโจม เมื่อวางถ้วยลงและเดินไปที่ประตูกระโจม นางก็เห็นเชิงตัวนำทัพทหารม้ากลับมา บนหลังม้าทุกตัวต่างแขวนศีรษะของศัตรูเอาไว้จำนวนมาก

สนามฝึกซ้อมที่ประตูค่ายราวกับเป็นนรกบนดินทันที ศีรษะของศัตรูกองทับถมกันเป็นภูเขาสูงๆ ทหารทุกคนต่างปรบมือให้ร้อง เปล่งเสียงฉลองชัยชนะ หยางไห่หว่หวลินถูกรองแม่ทัพผู้เป็นผู้ได้บังคับบัญชาจับโยนขึ้นไปบนอากาศ

ทหารม้าจำนวนห้าหมื่นนายภายใต้บังคับบัญชาของประมุขท่านหนึ่ง ถูกกำราบไปกว่าครึ่ง ถึงแม้ตัวเขาจะหนีไปได้ แต่การศึกครั้งนี้ได้สร้างบาดแผลใหญ่ให้หู่ตี้ ส่งผลให้สถานการณ์ของทั้งสองฝ่ายแตกต่างกันอย่างมหันต์

ฉาฉามองภูเขาศีรษะลูกนั้นจากที่ไกลๆ สีหน้าไม่เปลี่ยนแปลงสักนิด เชิงตัวไม่ได้รั้งอยู่ในกลุ่มคนที่กำลังครีครว้น หลังออกคำสั่งกับนายกองจำนวนหนึ่งเสร็จก็เดินตรงมาที่กระโจมใหญ่ของตน บนชุดเกราะสีเงินขาว เปื้อนไปด้วยคราบโลหิต เขาเม้มปาก มองไม่ออกว่าอารมณ์ดีหรือไม่ดี เมื่อตรงมาถึงหน้ากระโจมก็ไม่แม้แต่จะมองฉาฉาตรงๆ เพียงตะโกนเสียงดัง "เจ้ออ๋ ยักน้ำมา!" แล้วโยนชุดเกราะทิ้งไปด้านข้างราวกับถูกเหวี่ยงได้อย่างไรอย่างนั้น

ฉาฉาเบี่ยงตัวหลบจากประตูกระโจม ถอยกลับไปที่ยุ่มเดิมอย่างไร้ผู้มั่งเสียง เจ้อเหรินปล่อยม้าบนกระโจมลง ส่วนเจ้ออ๋ยกน้ำสะอาดเข้ามา เชิงตัวไม่สนใจว่าน้ำจะเย็น ตักน้ำทำความสะอาดตั้งแต่หัวจรดเท้า แล้วเปลี่ยนเป็นเสื้อผ้าสะอาดเดินออกจากกระโจมไป เจ้อเหรินตาม

อยู่ด้านหลังเขา หลังห่างจากกระโจมได้ไม่กี่ไกลก็เอ่ยรายงานเสียงต่ำ "ท่านต้อง ช่วงที่ผ่านมามาฉนวนอยู่แต่ในกระโจม ไม่ออกไปที่ใด แม้แต่ก้าวเดียวพะยะค่ะ"

เจิ้งตัวเดินตรงไปข้างหน้า ไม่ได้สนใจ เจ้อเหรินจึงพูดต่อ "มีแค่ ท่านตงฟางที่ให้คนเอายามาส่งเป็นพั๊กๆ หรือไม่ก็นำมาส่งด้วยตัวเอง นอกจากนี้ก็ไม่มีอะไรแล้วพะยะค่ะ"

เจิ้งตัวหยุดยืน นิ่งเสียอยู่ชั่วครู่จึงร้อง "อืม" แล้วเดินตรงไปยัง กระโจมกลาง

เขาเพิ่งเข้ามา นั่ง ท่ามกลางเงาธงนอกประตูค่ายก็ปรากฏม้าเร็ว ตัวหนึ่งควดตะบึงเข้ามา ทหารลาดตระเวนกำลังเดินเข้าไปหา ทว่า คนที่มากลับยกมือขึ้น แสดงป้ายคำสั่งป้ายหนึ่ง ทหารลาดตระเวนจำได้ว่า ชาวหูผู้นี้ก็คืออาซือไห่ ผู้ได้บังคับบัญชาของเจิ้งตัว จึงหลบไปด้านข้าง ม้าตัวนั้นวิ่งตะบึงมา เมื่อห่างจากหน้าค่ายหลักราวห้าสิบก้าวจึงได้ หยุดลง

แม้อาซือไห่จะเป็นชาวหู ทว่าติดตามบิดาออกเดินทางทำการค้า ตั้งแต่เด็ก เร่ร่อนพเนจรไปทั่ว ชำนาญภาษาท้องถิ่นต่างๆ เพราะเขามี ไหวพริบดี ทั้งยังพบเจอความไม่สงบของใต้หล้า จึงรั้งอยู่ที่ชายแดน ทำการค้าชนิดหนึ่งซึ่งบรรพบุรุษไม่ได้สืบทอดมาให้ ซื่อชายชาวสาร์ เมื่อสี่ปีก่อนเขาถูกเจิ้งตัวจับขณะเข้ามาสืบข่าวกองทัพให้ชาวหู เจิ้งตัว เห็นเขาเปิดเผยตรงไปตรงมา ไม่กลัวตาย จึงปล่อยเขาไป อาซือไห่ กลับไม่เชื่อ ก่อนจากไปยังปาวประกาศว่าจะขโมยตราบัญชาการทัพ ของเจิ้งตัว ไปๆ มาๆ ขโมยตราบัญชาการทัพไม่สำเร็จ ยังเอาตัวเอง

เข้ามาร่วมด้วยแล้ว

อาซือให้ขยับดาบไว้ข้างเอวก่อนก้าวยาวๆ เข้าไปในกระโจมกลาง เป็นเพราะตากแดดตากลม ใบหน้าเขาจึงด้ามะเมื่ยม ยามยืมฟันจะดู ชาวสะอาดเป็นพิเศษ เขาร้องเรียก "ท่านต้องทรงมีน้ำหรือไม่ กระหม่อม กระหายจะตายอยู่แล้ว"

เจ้ออื้เทน้ำชามหนึ่งให้เขา อาซือให้รับไปดื่มอีกๆ

เจิงตัวโบกมือ สั่งให้เจ้ออื้ออกไปแล้วจึงถาม "เป็นอย่างไรบ้าง"

"हु้ตีหนีกลับไปยังเมืองเจ้อเยี้ยแล้วพะยะคะ ทหารม้าสามหมื่นนาย ของกุ่หลี่อ่องแบ่งออกเป็นสามค่าย ตั้งกระโจมอยู่ห่างออกไปทาง ทิศตะวันตกเฉียงเหนือยี่สิบหลี่ ตัวเขานำกำลังคนสองพันนายมา ตั้งกระโจมอยู่ห่างจากค่ายใหญ่เยียนโจวไปสองหลี่ ยามบ่ายมาจึง ขอยอมแพ้ด้วยตัวเอง จากที่กระหม่อมรู้ เดิมทีคนของกุ่หลี่อ่องกับहु้ตี ก็ไม่ลงรอยกันอยู่แล้ว หลายปีมานี้กุ่หลี่อ่องเป็นผู้ได้บังคับบัญชาของ ประมุข่านहु้ตี แม้จะมีตำแหน่งสูง ทว่าไม่ได้รับความสำคัญมากนัก ตอนนีहु้ตีพ่ายแพ้ยับเยิน คนของกุ่หลี่อ่องก็ถูกปล่อยทิ้งไว้แนวหน้า กุ่หลี่อ่องรู้ว่าตนต้านต่อไปไม่ไหวแน่ ดังนั้นการยอมแพ้จึงฟังดูมีเหตุผล นอกจากนี้กระหม่อมยังไม่พบเห็นทหารม้าอื่นๆ กลับเป็นท่านอ่องที่ทรง ส่งกองกำลังสองสายแยกออกไปสองฝั่ง คนและม้าของค่ายใหญ่เอง ก็แบ่งกำลังออกไป ล้อมพวกเขาเอาไว้ว่าดูยิ่ง"

ไม่ว่าอย่างไรอาซือให้ก็เป็นชาวหู ในตอนที่นึกคำไม่ออกก็จะใช้ คำเดียวกับทุกอย่าง ดังเช่นคำว่า 'น้ำดู' ก็เป็นคำที่เขา มักพูดบ่อยๆ

เจิงตัวยิ้ม "แล้วเรื่องนั้นเล่า"

อาซึเอะให้สีหน้าอมทุกข์ พูดว่า "สตรีผู้นั้นทำเอากระหม่อมเหนื่อย
แทบตายแล้ว"

6

อาซื่อให้เอ่ยด้วยสีหน้าอมทุกข์ "ช่วงสองเดือนที่ผ่านมา กระหม่อมเดินทางจากเมืองเจ๋อเย่ไปจนถึงดินแดนตะวันตก บ่าวหญิงอาจุโสผู้หนึ่งของจวนชีวถูต้องบอกว่าเมื่อสองปีก่อน ช่วงที่ชีวถูต้องเป็นทัพหน้าให้หู่ตีนางคือคนที่ชีวถูต้องชิงตัวมาจากخانสั่วลั่วเออร์ นักเวทของชีวถูต้องบอกว่านางเป็นตัวกาลกิณี ผู้ใดได้ไปผู้นั้นจะโชคร้าย กระหม่อมมุ่งเดินทางต่อไปทางตะวันตกจนกระทั่งไปถึงสถานที่ที่خانสั่วลั่วเออร์เคยพำนักอยู่เดือนหนึ่ง จากนั้นจึงพบตัวอดีตองค์ครักษ์ในจวนผู้หนึ่ง เมื่อพูดถึงนาง เขาก็นึกออกทันที" อาซื่อให้พลันนิ่งเงียบไป

"เจ้ารู้อะไรก็พูดออกมา" เจิงตัวกล่าว

"พะยะค่ะ อดีตของสตรีนางนี้สุดแสน...สุดแสนจะ..." อาซื่อให้คิดไปคิดมาก็รู้สึกว่าจะใช้คำว่า 'น่าดู' ไม่ได้แน่ๆ ครุ่นใหญ่ถึงคำคำว่า 'เลวร้าย' ออกมา "สุดแสนจะเลวร้ายมาก นางมีความเป็นมาอย่างไร

ไม่มีผู้ใดรู้ แต่นางเป็นคนบ้าจริงๆ อยู่ในจวนฮ่องของชานส์ลัวเออร์มา ตั้งแต่อายุสิบเอ็ดสิบสอง ชานส์ลัวเออร์เกลียดนางมาก จึงใช้ทุกวิถีทาง ทรมาณนาง แต่ไม่เคยมีผู้ใดได้ยิมนางเปล่งเสียงออกมาเลย หากนาง แก่งเป็นบ้าไม่มีทางแสดงได้ดีถึงเพียงนี้ตั้งแต่อายุน้อย อาซื่อให้เล่า จบก็ถึงกับกัดฟันพูดด้วยน้ำเสียงเคียดแค้นอยู่บ้าง "ชานส์ลัวเออร์เป็นผู้ซื้อเสียงเรื่องความวิปริตผู้หนึ่ง"

เจิ้งตัวขมวดคิ้ว "เรื่องนี้ข้าพอได้ยิมนางบ้าง แล้วความวิปริตนั้น เป็นอย่างไรกันแน่"

ฉาฉานั่งอยู่ในกระโจมใหญ่ของเจิ้งตัว จู่ๆ ก็รู้สึกใจสั่น ขนแขน ลูกชู้ขึ้นมา นางลุกขึ้นยืน มองออกไปด้านนอกแล้วเดินออกไปนอกกระโจม แสงแดดส่องกระทบร่าง นางเห็นหยางไห่หว่หวลินกำลังเดินตรวจตรา ค่ายอยู่ไกลๆ ทหารนายหนึ่งติดตามอยู่ด้านหลังเขา ทั้งสองคนคุยกัน เป็นพักๆ ส่วนฉาฉายืนดูพวกเขาไม่ไหวติง มองอยู่สักพักนางก็ขยับเท้า เดินไปด้านข้างกระโจม ปีนีฤดูใบไม้ผลิมาเยือนเร็ว แสงแดดที่ส่องมา โดนคร่าอบอุ่นอย่างมาก นางเปลี่ยนไปใส่เสื้อผ้าเนื้อบางน่านแล้ว ด้านนอกสวมเสื้อคลุมผ้าฝ้ายสีขาวอีกตัว บริเวณเอวคาดสายรัดสีแดง ผมหักเป็นเปียยาวๆ สองเส้น ปลายผมยาวจรดเอว แกว่งไกวไปตาม จังหวะก้าวเดิน

ในตอนที่เจิ้งตัวเห็นนางจากที่ไกลๆ ก็ผิดลูกชู้ขึ้นยืนอย่างอดไม่ได้ เพราะนางเดินกอดอกอย่างสบายใจยิ่ง รวากับตนไม่ใช่ทาส แต่เป็น คุณหนูในห้องหอที่ออกมาเที่ยวชมฤดูใบไม้ผลิ แม้สีหน้านางจะเฉยชา

ทว่ากลับยากจะมองเห็นแววทุกขใจ ทำให้เจิ้งตัวรู้สึกไม่ค่อยเชื่อเรื่องที่
อาซือให้เล่าให้ฟังเมื่อครู่ มองดูก็เห็นได้ชัดว่านางอยากรมีชีวิตอยู่ ทว่า
ก็คล้ายกับไม่แยแสความตาย เจิ้งตัวพบเจอคนพยายามตายมามากนัก
เพราะบางทีการตายไปเสียยังง่ายกว่ามีชีวิตอยู่

ขณะที่เขาเหม่อลอยไปชั่วครู่ ฉาฉาก็เดินอ้อมกระโจมหายลับตาไป
แล้ว เจิ้งตัวไม่ไปพิจารณาเห็นว่าฉาฉาเป็นเช่นไรกันแน่ นั่นไม่ใช่สิ่งที่เขา
ต้องการ เจิ้งตัวเป็นคนเด็ดขาดผู้หนึ่ง ไม่มีทางทำให้เรื่องราวสลับซับซ้อน
ยิ่งขึ้น เขาเดินกลับไปທີ່กระโจมใหญ่ ม่านกระโจมปิดอยู่ ทั้งยังขยับไหว
น้อยๆ เขาเลิกม่านขึ้น ทว่ากลับเห็นข้อความคาดหมาย เพราะว่าไม่มีผู้ใด
อยู่ข้างใน

ฉาฉาไม่มีทางเดินไปไกล นางกระจางแจ้งยิ่งว่าที่ใดควรไป ที่ใด
ไม่ควรไป เมื่อครู่เจิ้งตัวเห็นนางเดินอ้อมกระโจมใหญ่มาชัดๆ เจิ้งตัว
หันกลับไป ภายนอกปกติดีทุกอย่าง ผ่านไปครู่ใหญ่เขาจึงเห็นฉาฉา
เดินออกมาจากอีกด้านของกระโจมใหญ่ ฝึเท้าร้อนรอนกว่าปกติเล็กน้อย
นางไม่รู้ว่เจิ้งตัวยืนอยู่ตรงประตูกระโจม ดังนั้นทันทีที่เดินเลี้ยวมาก็
เกือบชนเข้ากับเขา นางเงยหน้าขึ้นทันควัน ก่อนจะรีบร้อนก้มลง เจิ้งตัว
เห็นทันทีว่าใบหน้านางแดงน้อยๆ ไม่ได้ซีดขาวเหมือนปกติ

เจิ้งตัวหมุนตัวเดินไปนั่งลงกลางกระโจม ฉาฉาเดินเลียบด้านข้าง
ไปถึงเบาะรองที่วางอยู่มุมกระโจมเงียบๆ นั่งหันข้างให้เขา ยังคงก้มหน้า
เจิ้งตัวถามด้วยน้ำเสียงไม่ใส่ใจนัก "เมื่อครู่ไปที่ใดมา"

ฉาฉานึกไม่ถึงว่าเขาจะพูดกับนาง ชั่วขณะหนึ่งจึงไม่รู้จะตอบกลับ
อย่างไร แต่หากไม่ตอบก็ดูเหมือนจะไม่ได้ นางจึงเดินไปที่โต๊ะเขา

มือจับพู่กันขึ้น เจิงตัวโยนกระดาษไปตรงหน้านาง ฉาฉาเขียนคำว่า 'ห้องน้ำ' ออกมาอย่างเชื่องช้าและเป็นระเบียบ

เจิงตัวถอนนิ้วเคาะลงบนขอบโต๊ะ ยังคงถามด้วยน้ำเสียงไม่ใส่ใจ "เช่นนั้นเจ้ารีบเร่งเดินทำไม"

นางครุ่นคิด ก่อนเขียนต่อ 'ห้องเสีย'

"เมื่อครูนี้ออกไปเดินเล่นอยู่ตั้งนาน แต่กลับไม่ห้องเสีย?"

เห็นได้ชัดว่าฉาฉาคาดไม่ถึงว่าเขาจะถามเช่นนี้ มือที่จับพู่กันจึงชะงัก เจิงตัวเอนกายพิงพนักเก้าอี้ ทำวาทะที่ขอบโต๊ะ "ค่อยๆ คิด คิดดีแล้ว ค่อยเขียน"

ฉาฉายืนนิ่ง มองลายปากสีทองบนรองเท้าหนังของเขา ในตอนที่กำลังจะจรดพู่กันอีกครั้ง เจ้ออี้ก็พลันเข้ามารายงาน "ท่านอ๋อง คนของกุหลินต้องมาแล้ว กุหลินต้องพากำลังคนมาใกล้ถึงค่ายใหญ่แล้วพะย่ะค่ะ"

เจิงตัวมองไปที่ฉาฉา ไม่ตอบรับเจ้ออี้ ฉาฉาถูกเขามองจนขนลุก รู้สึกว่าวันนี้แหวดตาเขาแปลกพิลึก ในนั้นนอกจากความสงสัยยังมีอย่างอื่นอีก เจิงตัวไม่พูดอะไร เพียงลุกขึ้นถอดชุดลาลองออก แล้วเปลี่ยนไปสวมชุดเกราะเดินออกไป ฉาฉาผ่อนลมหายใจ หันหน้าไปมองเขาสลับกับหันมามองภายในกระโจมใหญ่ สุดท้ายจึงเดินไปที่ประตูกระโจมแล้วเลิกม่านให้เปิดออกทั้งหมด

ครั้นเจิงตัวออกมาจากกระโจมใหญ่ของตน ด้านนอกกระโจมก็เต็มไปด้วยผู้คนทั้งหมดล้วนสวมชุดเกราะ เขาเดินไปถึงประตูค่ายก็มองเห็นคนกลุ่มหนึ่งชูธงมุ่งหน้ามาแต่ไกล ผู้เป็นหัวหน้าสวมหมวกขนเดียวสีม่วง

ไปใหญ่ บนหมวกยังเสียบขนนกยาวอันเป็นลักษณะการแต่งกายของ
ชนชั้นสูงชาวหู เจิ้งตัวรวักมือเรียกอาชีพให้ อาชีพใหม่มันมองลึกพัก
จึงผงกศีรษะ "เป็นตัวเขาเองพะย่ะค่ะ"

ในตอนนั้นเอง สายลมวูบหนึ่งพัดมาจากทางเหนือ น้ำพาเอาเสียง
กึบม້าของชาวหลุยมาตามลม ปลายธงโบกปลิวสะบัดไปทางใต้ ตงฟาง
ยืนเสียงทนายจากสายลม ได้ลักษณะอาทิตย์อัสดง ลายลักษณะทั้งหก
เปลี่ยนผัน เขาขมวดคิ้ว งอนิ้วคำนวณวันเวลา ก่อนจะเอ่ยออกมาว่า
"ไม่ถูก เรื่องนี้มีลางดีในลางร้าย การมาครั้งนี้มีแผนการซ่อนเร้น ไฟอยู่
ใต้ดิน เป็นสัญญาณถึงคลื่นหินหลอมเหลว เกรงว่าในกองทัพยังมีไส้ศึก
อยู่อีก"

เจิ้งตัวซึ่งได้ยื่นเขาพูดเหมือนว่าจะเกิดเรื่องใหญ่กลับยิ้มออกมา "ไม่เป็นไร ที่ควรมาอย่างไรก็ต้องมา ข้าไม่สนว่าจะไปไฟใต้ดินหรือบนดิน การมาหนี่้นี้ล้วนมาไม่มีกลับ หยางหยิวเหลิน นำคนไปรับพวกเขาเข้ามา" เจิ้งตัวสั่งจบก็หมุนตัวเดินไปที่กระโจมกลาง สายลมพัดชายเสื้อใต้ชุดเกราะของเขาพลิ้วไสว

หลังจากผ่านไปสักพัก กุหลิด้องก็นำผู้ติดตามจำนวนยี่สิบคนเข้ามาในค่ายใหญ่ ภายในค่ายเงียบสนิทไร้เสียง หยางโฮยวหลินนำเขาไปถึงกระโจมกลาง กุหลิด้องอายุเพียงสี่สิบปี สวมเสื้อคลุมขนจิ้งจอกหรรษา เขาไม่ได้สนใจสายตาจับจ้องของทหารรอบด้าน เดินขีดหน้าเข้าไปในกระโจม แล้วก็พบกับเงี้ยวตัวซึ่งนั่งอยู่หลังโต๊ะยาวอย่างเยือกเย็น สายตาสองคู่มองสบกัน ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ยอมเปิดปากก่อน

หลังประจันหน้ากันสักพัก กุ๋นลี่อึ้งก็กดมือขวาลงบนอกซ้าย

ค้อมตัวคำนับเชิงตัวก่อน เขาเอ่ยคำพูดออกมาชุดหนึ่ง เชิงตัวฟังออกแค่
บางคำ โดยคร่าวๆ คือการถามไถ่สารทุกข์สุกดิบ บอกว่าตนมาขอยอมแพ้
อะไรทำนองนี้ เชิงตัวหันไปสั่งอาซือให้ "สนทนาตามมารยาทกับเขาสัก
บอกเขาว่าความจริงใจของเขา ข้ารับรู้แล้ว ให้เขานั่งลงเถอะ"

อาซือให้ใช้ภาษาพูดถ่ายทอดออกไป สีหน้าของเชิงตัวกับภูหลิ้อง
ต่างเปลี่ยนไปเป็นจริงใจอย่างสุดซึ้ง หลังภูหลิ้องนั่งลง ทั้งสองคนก็เริ่ม
เจรจากันเรื่องขอยอมแพ้ คนกับม้าจะจัดการอย่างไร จะป่าวประกาศอย่างไร
เป็นต้น เชิงตัวเป็นมิตรอย่างมาก หลังพูดคุยเสร็จจึงจะจัดงานเลี้ยงสุรา
ให้ภูหลิ้องอีกด้วย

ช่วงขณะหนึ่งภายในค่ายทหารเต็มไปด้วยบรรยากาศครึกครื้น ทุกคน
ร่ำสุราอยู่ที่สนามฝึกซ้อมกลางค่ายอย่างสนิสนมกมลเกลียว แม้จะคุ้ย
กันไม่รู้เรื่อง ทว่าต่างฝ่ายต่างก็มีความสุข งานเลี้ยงสุราเริ่มตั้งแต่ยามบ่าย
ไปจนถึงพลบค่ำ เชิงตัวนั่งอยู่ในตำแหน่งประธาน มินเมาเล็กน้อย มือถือ
จอกสุรา ชมดูทหารที่อยู่ด้านล่างรำดาบ ไม่ได้สนใจชาวภูที่เดินเล่นไปมา
ภายในค่าย

ผู้ใต้บังคับบัญชาสองนายซึ่งเป็นรองแม่ทัพของภูหลิ้องเดินออกจาก
งานเลี้ยงไปเข้าห้องน้ำ เดินวนรอบหนึ่งก็นั่งยองๆ ลงข้างสนามฝึกซ้อม
พูดคุ้ยหัวเราะกันเสียงเบา สีหน้าท่าทางตื่นเต้นอย่างมาก ทว่าคุ้ยกันไป
สักพักก็รู้สึกว่ามีบางอย่างไม่ถูกต้อง เมื่อหันมองไปรอบๆ ก็พบว่าหังออกไป
ไม่ไกลมีกระโจมหลังหนึ่งซึ่งมีธงเหยี่ยวอยู่บนยอด ที่หน้าประตูกระโจม
มีสตรีในชุดขาวรูปร่างบอบบางผู้หนึ่งยืนอยู่ ครึ่งตัวซ่อนอยู่หลังม่านกระโจม
มองเห็นใบหน้าได้ไม่ชัด ทว่าคล้ายจับจ้องมาที่พวกเขาตาไม่กะพริบ

คนทั้งคู่สนทนากันต่ออีกสักพัก สตรีผู้นั้นก็ยังคงมองอยู่ ทั้งสองคน
นึกสงสัยอยู่ในใจ ก่อนจะพากันลุกเดินกลับเข้าไปในงานเลี้ยง

งานเลี้ยงสุราดำเนินไปจนพ้ามืด กุหลิ้อต้องถึงได้บอกลากลับไปที่
ค่ายทหารของตนซึ่งอยู่ห่างไปสองหลี่

ราตรีนี้ลมพัดแรงไร้แสงจันทร์ ทหารชาวหูจำนวนสองพันนาย
ตัวคนหมอบติดพื้น ม้าหุ้มกีบเท้า ค่อยๆ ลอบคืบคลานมาจนถึงป้อม
ปราการด้านหน้าค่ายใหญ่เยียนโจว ทหารชาวหูสี่นายปีนกำแพงขึ้นไป
เงียบๆ ซักดาบโค้งออกมาปาดคอทหารเยียนโจว แต่เอ? สัมผัสกลับ
ไม่ถูกต้อง เมื่อมองอย่างละเอียดถึงพบว่า เป็นมนุษย์ฟางสวมชุดทหาร
สองตัว ทหารชาวหูที่ลอบโจมตีตะโกนเสียงดังเป็นภาษาหู กุหลิ้อต้องรีบ
ชักม้ากลับ ทว่าสายไปเสียแล้ว

ลูกธนูเพลิงดอกหนึ่งถูกยิงแหวกอากาศมาจากไหล่เขา ก่อนจะ
เห็นธงโบกสะบัดจากทั้งสี่ด้าน คบเพลิงทยอยถูกจุดขึ้น กุหลิ้อต้องโดน
ล้อมเอาไว้ตรงกลางแล้ว

ค่ายใหญ่เยียนโจวเป็นค่ายที่เชิงตัวห่มเทแรงใจก่อสร้างขึ้นมา
เมื่อสองปีก่อน ตัวค่ายอิงเนินสูงแห่งหนึ่ง แบ่งค่ายออกเป็นฝั่งตะวันตก
และตะวันออกด้วยทางน้ำ บนเนินสูงสร้างค่ายแยกออกมาอีกแห่งหนึ่ง
บนล่างสอดคล้อง ทำมุมเกี่ยวหุนกับค่ายตะวันตกและตะวันออก
ทั้งบุกโจมตีง่ายและถอยมาตั้งรับได้ นับตั้งแต่ก่อตั้งค่ายแห่งนี้มา
ชาวหูก็ไม่เคยบุกลงใต้โดยผ่านเข้าไปในเมืองทางใต้ของเยียนโจวได้อีก
กุหลิ้อต้องผู้นี้ชั่วญักล้ามกเกินไป ไม่ต้องพูดถึงทหารแค่สองพันนาย

ต่อให้ทหารม้าอีกสามหมื่นนายที่อยู่ห่างไปสี่สิบหรีของเขามาร่วมด้วย ก็ไม่แน่ว่าจะตีค่ายแห่งนี้แตก

โดยไม่รอให้ภูหลี้องตอบสนอง ทหารม้ารอบด้านก็บุกเช่นฆ่าเข้ามาแล้ว หยางโฮยวหลินนำทัพสังหารมาถึงใจกลางเป็นคนแรก เขาก็มั่วสะบัดฟัน ควงดาบจ้าวได้นำดูชมยิ่ง ทหารม้าของเขาติดตามมาด้านหลัง ดาบข้างเอวขยับเคลื่อนไหวขึ้นลงไม่หยุด เจิงตัวยืนมองอยู่บนที่สูง ทันใดนั้นก็เกิดรู้สึกสนุกขึ้นมาจึงไม่เข้าไปช่วยหนุน หากแต่สั่งผู้ใต้บัญชาข้างกายว่า "บรรเลงดนตรี"

ดังนั้นวงดนตรีที่บรรเลงบทเพลงไปเมื่อยามกลางวันจึงเล่นขึ้นมาอีกครั้งในความมืด ทว่าเป็นท่วงทำนองปลุกใจอย่าง 'บทเพลงฝ่าขวบรอบ' เสียงแตรเขาสัตว์หุ้มดำ เสียงระฆังดังกังวาน สอดคล้องกับทิวทัศน์อย่างยิ่ง หยางโฮยวหลินก็ไม่หวาดกลัว เมื่อได้ยินท่วงทำนองนี้ก็ยิ่งดุเดือดมากขึ้น ขอแค่เขาผ่านไปทางใด ทุกหนแห่งล้วนกลายเป็นธารโลหิต คนและม้าล้มกองบนพื้น เมื่อบทเพลงยาวนั้นจบลง ทหารชาวหนูในสนามรบก็เหลืออยู่เพียงครึ่ง

เจิงตัวนั่งอยู่บนหลังม้า ชมทหารฝ่ายตนสังหารศัตรูจากที่ไกล สายลมพัดพาเสียงดนตรีบรรเลง เสียงเครื่องสายดุจพายุสุลาลัยมวลเมฆเขาแปรมปรีดิ์ยิ่ง ให้เสียดาบที่ยามนี้ไร้สุรา ทันใดนั้นท่วงทำนองก็สับเปลี่ยน หนนี้เป็นบทเพลงเกรียงไกรอย่าง 'คว่ำช้ายกลับมา' ท่วงทำนองเคร่งครัดหนักแน่น เหล่าทหารม้าเยียนใจด้านล่างรับฟังจนเลือดลมพลุ่งพล่าน ช่มกัสนั้ไม่ไหว ทอยยกกันเข้าไปในสนามรบ บทเพลงยังไม่ทันจบดี ทหารชาวหนูก็ถูกเช่นฆ่าเกือบสิ้น เมื่อเพลงจบลง การคว่ำช้ายกลับมา

ก็บังเกิดขึ้นจริงๆ ทั้งทั้งสนามรบเต็มไปด้วยเสียงโห่ร้องก็ก้อง

เวลานี้ท้องฟ้าทางทิศตะวันออกเป็นสีแดงเข้ม ยามรุ่งสางใกล้
มาเยือนแล้ว เจิงตัวมองไปยังท้องฟ้าราตรีด้านตะวันตกเฉียงเหนือ
กลับเห็นว่าคล้ายมีเปลวไฟพุ่งขึ้นมา เจิงตัวควมม้าเข้าไปในค่ายใหญ่
พบกับหยางไห่ยวหลินซึ่งหนีบศีรษะกู่หลีต้องไวได้รักรั้ว จึงโบกมือกล่าว
กับเขาว่า "เอามานี้ เจ้าอยู่รักษาการณ์ค่ายใหญ่ ข้าจะไปทางด้านขวา
เพื่อสมทบกับจ้าวสุ่น ก่อนข้ากลับมาเก็บกวาดที่นี่ให้สะอาดด้วย"

การศึกครั้งนี้ประหนึ่งพายุพัดเมฆสลาย ทหารจำนวนสามหมื่นนาย
ในค่ายใหญ่ของกู่หลีต้องที่อยู่ห่างออกไปสี่สิบหลี่เหลือรอดแค่หมื่น
กว่านาย คนที่เหลือถูกเจิงตัว จ้าวสุ่น และคนอื่นๆ โจมตีพร้อมกัน
จากหลายด้าน เมื่อเหล่าทหารของกู่หลีต้องเพ่งมอง ก็เห็นศีรษะของ
ท่าน้องของพวกเขาตกอยู่ในเงื้อมมือของอีกฝ่ายแล้ว พวกเขาตื่นตกใจ
ซุลมุนจนเหยียบย่ำพวกเดียวกันเอง มีบางส่วนที่ยอมแพ้ แต่เจิงตัวไม่รับ
ถึงกับสังหารจนสิ้นแล้วเผาศพ ภายในระยะสี่สิบหลี่ทางทิศตะวันตก
เฉียงเหนือของเยียนโจว ซากศพกระเจาเกลื่อน ควันดำพวยพุ่ง

สภาพเช่นนี้ กระทั่งตงฟางยังตระหนกตกใจ เขาตำหนิว่าเหตุใด
เจิงตัวจึงได้เช่นเข้าไปทั่วเช่นนี้

เจิงตัวตอบกลับอย่างเรียบง่ายยิ่ง "ไม่ใช่ชนชาติเดียวกับข้า จิตใจ
ไม่ซื่อสัตย์ จะรับเอาไว้ทำไม หากส่งกลับไปบ้านเกิด วันหน้าก็จะมา
โจมตีข้าอีก จะไม่ฆ่าได้อย่างไร ยามนี้อากาศอุ่นขึ้นเรื่อยๆ หากศพมากมาย
ถึงเพียงนี้ น่าเสียอยู่บนพื้นดิน เยียนโจวกับอวี้โจวของข้ามิใช่ว่าจะเกิด

โรคระบาดขึ้นมาหรือหอกหรือ จะไม่เผาทำลายได้อย่างไร" กล่าวรัวออกมา เป็นชุดจนตงฟางได้แต่เก็บคำพูดไว้ในท้อง

เมื่อกลับมาถึงค่ายใหญ่ก็ผ่านช่วงเที่ยงตรงไปแล้ว เจิงตัวเรียก จ้าวสุ่นและตงฟางมากินข้าวด้วยกันในกระโจมกลาง ทหารที่อยู่รักษาการณ์ ยกสำรับอาหารที่เตรียมไว้นานแล้วมา จ้าวสุ่นแย่งรับชามมาตักข้าวให้ เจิงตัวซึ่งถือตะเกียบบรอเห็นตงฟางนั่งเสียบไม้พูดจาจึงเอ่ยปากถาม "เจ้ายังคิดถึงเรื่องที่ว่าวันนี้มีคนไปมากมายเพียงนั้นอยู่หรือ"

ตงฟางขมวดคิ้ว สีหน้าเคร่งขรึมกว่าเก่า เขาส่ายหน้า "กระหม่อม กำลังคิดว่ามีบางอย่างไม่ถูกต้อง"

"อะไรไม่ถูกต้อง"

ตงฟางวางชามลง พาดตะเกียบบนขอบชาม แล้วหันไปพูดกับ เจิงตัว "กู่หลี่อ่องคิดจะอาศัยแค่ลูกไม้ชั้นต่ำเช่นนี้มาสังหารทหารนับหมื่นของท่านอ่อง เรื่องนี้ไม่ถูกต้อง"

เจิงตัวก็มีสีหน้าจริงจังขึ้นมา "เจ้าต้องการพูดถึงเรื่องไฟได้ดินใช้หรือไม่ ข้าพพจะมีคนในใจอยู่"

จ้าวสุ่นที่กำลังพวยข้าวเข้าปากเงยหน้าขึ้นมองอย่างจุนงง ทว่า ไม่คิดจะเปิดปากถาม

ตงฟางคืบกับข้าว ถามง่าย ๆ ว่า "เมื่อวานตอนที่ค่ายใหญ่ถูกลอบโจมตี ท่านอ่องทอดพระเนตรเห็นฉาฉาหรือไม"

เจิงตัวได้ยินเขาถามเช่นนี้ แววตาก็พลันล้าลึกขึ้นมา

ในตอนนั้นเอง มีทหารนายหนึ่งวิ่งเข้ามารายงาน "เกิดเรื่องแล้ว ท่านแม่ทัพพวยางล้มกองอยู่ในห้องน้ำพะยะค่ะ"

"หา?" คนทั้งสามอ้าปากค้าง วางซามลงพร้อมกัน ติดตามทหาร
นายนั้นออกไป แล้วก็พบว่าหยางไห่ยว่หลินนอนหมดสติอยู่บนพื้น
ด้านข้างห้องน้ำ ทหารคนสนิทจำนวนหนึ่งของเขายืนล้อมอยู่โดยรอบ
ตงฟางเดินฝ่าทุกคนเข้าไป จับชีพจรของเขา หลังผ่านไปครู่ใหญ่ก็ขมวดคิ้ว
"แบกเขาไปที่กระโจมหมอกก่อน"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://jamshop.jamsai.com/product/5364->